UN CER DE VRAJI

CARTEA 9 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

UN CER DE VRAJI

CARTEA 9 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

TURNED (Cartea nr. 1 în Jurnalele vampirilor), ARENA ONE (Cartea nr. 1 a Trilogiei de supraviețuire) și A QUEST OF HEROES (Cartea nr. 1 din Inelul vrăjitorului) și RISE OF THE DRAGONS (Regii și vrăjitorii — Cartea nr. 1) sunt disponibile fiecare ca descărcare gratuită!
Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.”
—Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
--Revista de carte din San Francisco

„ Plină de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
--Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri”.
--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2013 de către Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.

Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.

©iStock.com/RazoomGames

UPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ȘAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI TREI
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE

„ Noi puțini, noi puțini fericiți, noi trupă de frați;
căci cel care astăzi își va vărsa sângele cu mine
va fi fratele meu. ”

--William Shakespeare
Henric V

CAPITOL UNUL

Thor se înfruntă cu Gwendolyn, ținându-și sabia lângă el, cu tot corpul tremurând. S-a uitat afară și a văzut toate fețele care se uitau înapoi la el în tăcerea uluită – Alistair, Erec, Kendrick, Steffen și o mulțime de conaționali ai săi – oameni pe care îi cunoscuse și pe care îi iubise. oamenii *lui* . Și totuși iată-l, cu fața lor, cu sabia lângă el. A fost de partea greșită a luptei.

În cele din urmă, și-a dat seama.

Voalul lui Thor se ridicase când cuvintele lui Alistair răsunau prin el, îl umpluseră de claritate. El era Thorgrin. Un membru al Legiunii. Un membru al Regatului de Vest al Inelului. Nu era un soldat al Imperiului. Nu și-a iubit tatăl. Îi iubea pe toți acești oameni.

Mai presus de toate, o iubea pe Gwendolyn.

Thor s-a uitat în jos și i-a văzut fața, uitându-se la el cu atâta dragoste, cu ochii lacrimați. Era plin de rușine și groază să-și dea seama că se înfrunta cu ea, ținând în mână această sabie. Palmele îi ardeau de umilință și regret.

Thor a scăpat sabia, lăsând-o să cadă din mâini. Făcu un pas înainte și o îmbrățișă.

Gwendolyn îl strânse strâns pe spate, iar el o auzi plângând, simțindu-i lacrimile fierbinți curgându-i pe gât. Thor era copleșit de remușcări și nu putea să conceapă cum se întâmplase totul. A fost o neclaritate. Tot ce știa era că era fericit să se întoarcă în sine, să aibă claritate și să fie înapoi cu oamenii lui.

„Te iubesc”, îi șopti ea la ureche. „Și o voi face mereu.”

„Te iubesc cu tot ceea ce sunt”, a răspuns Thor.

Krohn se văita la picioarele lui, șchiopătând și lingând palma lui Thor; Thor se aplecă și îl sărută pe față.

— Îmi pare rău, îi spuse Thor, amintindu-și că l-a lovit în timp ce Krohn o apărase pe Gwendolyn. "Te rog să mă ierți."

Pământul, tremurând violent, dar cu câteva clipe înainte, a devenit în cele din urmă din nou liniștit.

„THORGRIN!” un țipăt tăie în aer.

Thor se întoarse să-l vadă pe Andronicus. A păşit înainte, în poiană, încruntat, cu fața roșie de furie. Ambele armate priveau în tăcere uluită, când tatăl și fiul se înfruntau unul pe altul.

„Îți *poruncesc* !” spuse Andronic. "Omoara-i! Omoara-i pe toti! Sunt tatăl tău. Ascultă-mă și numai pe mine!”

Dar de data aceasta, în timp ce Thor se uită înapoi la Andronicus, ceva se simțea diferit. Ceva sa mișcat înăuntru. Thor nu l-a mai văzut pe Andronicus ca pe tatăl său, ca pe un membru al familiei, ca pe cineva căruia trebuie să-i răspundă și pentru care să-și dea viața; în schimb, l-a văzut ca pe un dușman. Un monstru. Thor nu mai simțea nicio obligație să renunțe la viața lui pentru acest om. Dimpotrivă: simțea o furie arzătoare împotriva lui. Iată omul care ordonase atacul asupra lui Gwendolyn; iată omul care-și ucise compatrioții, care îi invadase și jefuise patria; iată omul care-și preluase propria minte, care îl ținuse ostatic cu vrăjitoria lui întunecată.

Acesta nu era un bărbat pe care îl iubea. Mai degrabă, acesta era un bărbat pe care voia să-l omoare mai mult decât orice pe pământ. Tată sau nu.

Thor s-a simțit brusc inundat de furie. S-a întins în jos, și-a luat sabia și a încărcat cu viteza maximă peste poiană, gata să-și omoare tatăl.

Andronicus a părut șocat în timp ce Thor a încărcat, și-a ridicat sabia sus și în timp ce Thor a coborât-o cu ambele mâini, cu toată puterea, pentru capul său.

Andronicus și-a ridicat toporul uriaș de luptă în ultima secundă, întorcând-o în lateral și blocând lovitura cu axul său de metal.

Thor nu s-a lăsat: și-a legănat sabia din nou și din nou, mergând la ucidere, iar de fiecare dată Andronicus își ridica securea și o bloca. Sunetul mare al celor două arme întâlnite răsuna prin aer în timp ce ambele armate priveau în tăcere. La fiecare lovitură zburau scântei.

Thor a țipat și a mormăit, folosind toate abilitățile pe care le avea, sperând să-și omoare tatăl pe loc. Trebuia să o facă, pentru el însuși, pentru Gwendolyn, pentru toți cei care suferiseră de mâna acestui monstru. Cu fiecare lovitură, Thor dorea, mai mult decât orice, să-și șteargă descendența, propriul său trecut, să înceapă din nou. Pentru a alege un alt tată.

Andronicus, în apărare, a blocat doar loviturile lui Thor și nu a ripostat. În mod clar, el se abținea să-și atace fiul.

„Thorgrin!” spuse Andronic, între lovituri. "Ești Fiul Meu. Nu vreau să vă fac rău. Sunt tatăl tău. Mi-ai salvat viața. Te vreau în viață.”

„Și te vreau moartă!” Thor a țipat înapoi.

Thor a coborât din nou și din nou, împingându-l înapoi, peste poiană, în ciuda mărimii și puterii mari a lui Andronicus. Cu toate acestea, Andronicus nu s-a întors la Thor. Era ca și cum ar fi sperat că Thor se va întoarce din nou la el.

Dar de data aceasta, Thor nu a făcut-o. Acum, în sfârșit, Thor știa cine era. În cele din urmă, cuvintele lui Andronic au fost libere din capul lui. Thor ar prefera să fie mort decât să fie din nou la mila lui Andronic.

„Thorgrin, trebuie să oprești asta!” strigă Andronic. Scântei zburau pe lângă fața lui în timp ce bloca o tăietură deosebit de vicioasă cu capul toporului. „Mă vei forța să te ucid și nu vreau. Ești Fiul Meu. Să te ucid ar fi să mă sinucid pe mine.”

„Atunci omorâți-vă!” spuse Thor. „Sau dacă nu vrei, atunci o voi face pentru tine!”

Cu un strigăt mare, Thor a sărit în sus și l-a lovit pe Andronic cu ambele picioare în piept, trimițându-l să se poticnească și să aterizeze pe spate.

Andronicus ridică privirea, parcă uluit că s-ar fi putut întâmpla.

Thor a stat deasupra lui și și-a ridicat sabia sus pentru a-l termina.

"NU!" strigă o voce. Era o voce îngrozitoare, care suna de parcă ar fi izbucnit din adâncurile iadului, iar Thor a aruncat o privire și a văzut un singur om intrând în poiană. Purta o haină lungă stacojie, cu fața ascunsă în spatele unei glugă, iar din gâtul lui a izbucnit un mârâit nepământesc.

Rafi.

Cumva, Rafi s-a întors din lupta lui cu Argon. El stătea acolo acum, ținând ambele brațe larg întinse în lateral. Mânecile i-au căzut în timp ce își ridică brațele, dezvăluind o piele palidă, cu vezicule, care părea că nu ar fi văzut niciodată soarele. A emis un sunet îngrozitor din fundul gâtului, ca un mârâit, iar pe măsură ce a deschis gura larg, acesta a devenit din ce în ce mai tare până a umplut aerul, lemnul jos vibrând și făcându-i urechile dureroase lui Thor.

Pământul a început să se cutremure. Thor a fost dezechilibrat în timp ce întregul teren se zguduia. A urmat mâinile lui Rafi și a văzut în fața lui o

privelișteă pe care nu o va uita niciodată.

Pământul a început să se despartă în două, o mare prăpastie deschizându-se tot mai larg. În timp ce a făcut-o, soldații din ambele părți au căzut, alunecând în jos, țipând în timp ce se aruncau în crăpătura din ce în ce mai mare.

O strălucire portocalie emisă de sub pământ și s-a auzit un zgomot îngrozitor de șuierat când se ridicau aburi și ceață.

A apărut o singură mână, ieșind din crăpătură, strângând pământul. Mâna era neagră, noduloasă, desfigurată și, în timp ce se ridica, Thor, spre groaza lui, a văzut ieșind de pe pământ o creatură îngrozitoare. Avea forma unui om, dar era în întregime negru, cu ochi mari roșii strălucitori și colți roșii lungi. O coadă lungă și neagră s-a târât în spatele ei. Corpul său era nodulis și părea ca un cadavru.

Și-a dat capul pe spate și s-a auzit un vuiet îngrozitor, ca al lui Rafi. Părea a fi un fel de creatură strigoi, invocată din adâncurile iadului.

În spatele acestei creaturi a apărut deodată o alta. Apoi altul.

Alte mii dintre aceste creaturi au ieșit la suprafață, smulgându-se din măruntaiele iadului, o armată de strigoi. armata lui Rafi.

Încet, au ajuns lângă Rafi, înfruntând Thorgrin și ceilalți.

Thor se uită înapoi șocat la această armată cu fața lui; în timp ce stătea acolo, cu sabia încă sus, Andronicus s-a rostogolit brusc de sub el și s-a retras înapoi în armata lui, clar că nu dorind să fie nevoit să-l înfrunte pe Thorgrin.

Dintr-o dată, miile de creaturi s-au repezit spre Thor, inundând luminișul, venind să-l omoare pe Thor și pe toți oamenii săi.

Thor s-a rupt din el și și-a ridicat sabia sus, când prima creatură a sărit spre el, mârâind, cu ghearele întinse. Thor a ocolit, a legănat sabia și i-a tăiat capul. S-a împiedicat la pământ, nemișcat, iar Thor s-a pregătit pentru următorul.

Aceste creaturi erau puternice și rapide, dar una la una, nu se potriveau pentru Thor și războinicii pricepuți ai Inelului. Thor s-a luptat cu ei cu dibăcie, ucigându-i în stânga și în dreapta. Totuși, întrebarea era, cu câți ar putea să lupte deodată? A fost inundat de mii de ei, din toate direcțiile, la fel ca toți cei din jurul lui.

Thor a căzut lângă Erec, Kendrick, Srog și ceilalți, fiecare luptându-se unul lângă celălalt, privindu-și spatele în timp ce se legănau în stânga și în dreapta, scoțând câte două și trei creaturi deodată. Unul dintre ei s-a

strecurat, l-a prins de brațul lui Thor și l-a zgâriat, scoțând sânge, iar Thor a strigat de durere, s-a rotit și i-a înjunghiat inima, ucigându-l. Thor era un luptător superior, dar brațul lui îi pulsa deja și nu știa cât va mai dura până când aceste creaturi își vor trece pragul.

În primul rând, în mintea lui, totuși, era să o pună pe Gwendolyn în siguranță.

„Du-o în spate!” Thor a țipat, apucându-l pe Steffen, care se lupta cu un monstru, și împingându-l la Gwen. "ACUM!"

Steffen a apucat-o pe Gwen și a târât-o departe, înapoi prin armata de soldați, îndepărtând-o de fiare.

"NU!" Gwen țipă, protestând. „Vreau să fiu aici cu tine!”

Dar Steffen a ascultat cu respect, trăgând-o înapoi pe flancul din spate al bătăliei, protejând-o în spatele miilor de MacGils și Silver care stăteau cu curaj acolo și au luptat împotriva creaturilor. Thor, văzând-o în siguranță, a fost ușurat și s-a întors și s-a aruncat în lupta cu strigoii.

Thor a încercat să-și cheme puterea de druid, să lupte cu spiritul său împreună cu sabia; dar din anumite motive, nu putea. Era prea epuizat de experiența cu Andronicus, de controlul minții lui Rafi, iar puterea lui avea nevoie de mai mult timp pentru a se vindeca. A trebuit să lupte cu arme convenționale.

Alistair făcu un pas înainte, alături de Thor, ridică o palmă și o îndreptă spre mulțimea de strigoi. Din ea a emanat o minge de lumină, iar ea a ucis mai multe creaturi deodată.

Ea a ridicat ambele palme în mod repetat, ucigând creaturi din jurul ei și, în timp ce o făcea, Thor se simțea inspirat, energia surorii lui infuzându-l. A încercat încă o dată să cheme o altă parte a lui, să lupte nu numai cu sabia, ci și cu mintea, cu spiritul. Când următoarea creatură se apropia, el ridică o palmă și încercă să cheme vântul.

Thor a simțit vântul năvălindu-i prin palmă și, deodată, o duzină de creaturi au zburat prin aer, vântul mânându-le, urlând în timp ce s-au prăbușit înapoi în crăpătura pământului.

Kendrick, Erec și ceilalți, alături de Thor, au luptat curajos, fiecare ucigând zeci de creaturi, la fel ca toți oamenii din jurul lor, scoțând un strigăt de luptă, în timp ce luptau cu tot ce aveau. Armata Imperiului s-a așezat pe spate și a lăsat armata de strigoi a lui Rafi să lupte pentru ei, ia lăsat să-i obosească pe oamenii lui Thor. Mergea.

Curând, oamenii lui Thor, epuizați, se legănau mai încet. Și totuși strigoii nu au încetat să se reverse din pământ, un pârâu fără sfârșit.

Thor se trezi respirând greu, la fel ca ceilalți. Strigoii începeau să le spargă rândurile, iar oamenii lui începeau să cadă. Erau prea multe. Peste tot în jurul lui Thor s-au ridicat țipetele oamenilor săi în timp ce strigoii îi țineau jos, înfundându-și colții în gâtul soldaților și sugându-le sângele. Cu fiecare soldat ucis o creatură, strigoii păreau să devină mai puternici.

Thor știa că trebuie să facă ceva rapid. Trebuiau să cheme o putere extraordinară pentru a contracara acest lucru, o putere mai puternică decât o avea el sau Alistair.

„Argon!” îi spuse Thor deodată lui Alistair. "Unde este el? Trebuie să-l găsim!”

Thor s-a uitat în sus și a văzut-o pe Alistair obosind, puterea ei scăzând; o fiară s-a strecurat pe lângă ea, a dat-o pe spate, iar ea a căzut țipând. În timp ce fiara a sărit peste ea, Thor a făcut un pas înainte și și-a înfipt sabia prin spatele creaturii, salvând-o în ultima secundă.

Thor întinse o mână și o strânse repede în picioare.

„Argon!” țipă Thor. „El este singura noastră speranță. Trebuie să-l găsești. Acum!"

Alistair i-a aruncat o privire înțelegătoare și s-a repezit în mulțime.

O creatură s-a strecurat pe lângă ea, cu ghearele aruncate spre gâtul lui Thor, iar Krohn s-a repezit înainte și a sărit pe ea, mârâind, ținându-l de pământ. O altă creatură s-a aruncat apoi pe spatele lui Krohn, iar Thor a tăiat-o, ucigând-o.

O altă creatură a sărit pe spatele lui Erec, iar Thor s-a repezit înainte, a scos-o, a apucat-o cu ambele mâini, a ridicat-o sus și a aruncat-o în alte câteva creaturi, doborându-le. O altă fiară a atacat pe Kendrick, care nu a văzut-o venind, iar Thor și-a luat pumnalul și l-a înjunghiat în gât, chiar înainte de a-și înfige colții în umărul lui Kendrick. Thor a simțit că asta era cel puțin pe care putea să-l facă pentru a începe să compenseze înfruntarea cu Erec și Kendrick și cu toți ceilalți. M-a simțit bine să lupt din nou de partea lor, de partea dreaptă; m-a simțit bine să știu cine era din nou și să știe pentru cine lupta.

În timp ce Rafi stătea acolo, cu brațele întinse, cântând, alte mii dintre aceste fiare se revărsau din măruntaiele pământului, iar Thor știa că nu le vor mai putea reține mult mai mult. Un roi de negru i-a învăluit, în

timp ce mai mulți strigoi, cot la cot, se repeziră înainte. Thor știa că, în curând, el și toți oamenii săi vor fi consumați.

Cel puțin, se gândi el, va muri pe partea dreaptă a luptei.

CAPITOLUL DOI

Luanda s-a luptat și s-a lovit în timp ce Romulus o ținea în brațe, fiecare pas ducând-o mai departe de patria ei pe măsură ce treceau podul. Ea a țipat și a zguduit, și-a înfipt unghiile în pielea lui, a făcut tot posibilul pentru a se elibera. Dar brațele lui erau prea musculoase, ca niște pietre, umerii prea largi și o înfășura atât de strâns, ținând-o în strânsoare ca un piton, strângând-o de moarte. Abia putea respira, coastele o dureau atât de tare.

În ciuda tuturor acestor lucruri, nu ea însăși era cea mai îngrijorată. Ea ridică privirea înainte și văzu la capătul îndepărtat al podului o mare mare de soldați Imperiului, care stăteau acolo, cu armele pregătite, așteptând. Erau cu toții nerăbdători ca Scutul să coboare pentru a putea alerga pe pod. Luanda s-a uitat peste și a văzut mantia ciudată pe care o purta Romulus, vibrând și strălucind în timp ce o purta și ea a simțit că, într-un fel, ea era cheia pentru a doborî Scutul. Trebuie să aibă ceva de-a face cu ea. De ce altfel ar fi răpit-o?

Luanda a simțit o nouă determinare: a trebuit să se elibereze – nu doar pentru ea însăși, ci pentru regatul ei, poporul ei. Când Romulus a doborât Scutul, acele mii de oameni care îl așteptau aveau să atace peste, o hoardă vastă de soldați ai Imperiului și, asemenea lăcustelor, coborau pe Inel. Ei aveau să distrugă definitiv ceea ce a mai rămas din patria ei, iar ea nu putea permite să se întâmple asta.

Luanda îl ura pe Romulus cu tot ce avea; ea îi ura pe toate aceste Imperii și, mai ales, pe Andronicus. A trecut un furtună și a simțit vântul rece pășind de capul ei chel și a gemut când și-a amintit de capul ei ras, de umilința ei din mâna acestor fiare. I-ar ucide pe toți dacă ar putea.

Când Romulus o eliberase de a fi legată în tabăra lui Andronicus, Luanda crezuse la început că era ferită de o soartă îngrozitoare, ferită de a fi defilată ca un animal în Imperiul lui Andronic. Dar Romulus se dovedise a

fi chiar mai rău decât Andronicus. Era sigură că de îndată ce vor trece podul, el o va ucide – dacă nu o va tortura mai întâi. Trebuia să găsească o cale de a scăpa.

Romulus s-a aplecat și i-a vorbit la ureche, un sunet profund și gutural care i-a pus firele de păr.

— Nu va trece mult acum, draga mea, spuse el.

Trebuia să se gândească repede. Luanda nu era o sclavă; era prima fiică a unui rege. Sângele regal curgea în ea, sângele războinicilor și nu se temea de nimeni. Ea ar face orice ar trebui să se lupte cu orice adversar; chiar şi cineva la fel de grotesc şi puternic ca Romulus.

Luanda și-a chemat toată puterea rămasă și, dintr-o mișcare rapidă, și-a întins gâtul înapoi, s-a aplecat în față și și-a înfipt dinții în gâtul lui Romulus. Ea a muşcat din toate puterile ei, strângând din ce în ce mai tare, până când sângele lui i-a ţâşnit pe faţă şi el a ţipat, lăsând-o să cadă.

Luanda s-a grăbit în genunchi, s-a întors și a plecat, sprintând înapoi peste pod către patria ei.

A auzit pașii lui căzând asupra ei. El a fost mult mai rapid decât și-a imaginat ea și, în timp ce se uită înapoi, l-a văzut că se apropie de ea cu o privire de furie pură.

S-a uitat înainte și a văzut continentul Inelului în fața ei, la doar douăzeci de metri distanță, și a alergat și mai tare.

La doar câțiva pași, Luanda a simțit brusc o durere îngrozitoare la coloana vertebrală, în timp ce Romulus se aruncă înainte și își înfige cotul pe spatele ei. Se simțea de parcă el o zdrobise când se prăbuși, cu fața întâi, pe pământ.

O clipă mai târziu, Romulus era deasupra ei. A învârtit-o și a lovit-o cu pumnul în față. A lovit-o atât de tare, încât întregul corp i s-a răsturnat și ea a aterizat înapoi în pământ. Durerea i-a răsunat în maxilarul, toată fața, în timp ce zăcea acolo, abia conștientă.

Luanda a simțit că era ridicată sus peste capul lui Romulus și l-a privit cu groază cum el se îndrepta spre marginea podului, pregătindu-se să o arunce. A țipat în timp ce stătea acolo, ținând-o sus deasupra capului, pregătindu-se să o arunce.

Luanda s-a uitat peste, în jos, la cota abruptă, și a știut că viața ei era pe cale să se termine.

Dar Romulus o ținea acolo, încremenit, la prăpastie, cu brațele tremurând și, aparent, se gândi mai bine la asta. Pe măsură ce viața ei atârna

în balanță, Romulus părea dezbătut. În mod clar, el voia să o arunce peste margine în accesul lui de furie – dar nu putea. Avea nevoie de ea pentru a-și îndeplini scopul.

În cele din urmă, el a coborât-o și și-a cuprins brațele în jurul ei și mai strâns, aproape strângând viața din ea. Apoi s-a grăbit înapoi peste Canion, îndreptându-se înapoi spre oamenii săi.

De data aceasta, Luanda stătea neclintită acolo, scuturându-se de durere, nu mai putea face nimic. Ea încercase – și nu reușise. Acum tot ce putea face era să-și vadă soarta apropiindu-se de ea, pas cu pas, în timp ce era purtată de-a lungul Canionului, cețurile învolburate ridicându-se și învăluind-o, apoi dispărând la fel de repede. Luanda avea senzația că era dusă pe altă planetă, într-un loc din care nu se va mai întoarce niciodată.

În cele din urmă, ajunseră în partea îndepărtată a Canionului și, când Romulus făcea ultimul pas, mantia din jurul umerilor lui vibra cu un zgomot mare, strălucind într-un roșu luminiscent. Romulus a aruncat Luanda pe pământ, ca un cartof bătrân, iar ea a lovit puternic pământul, lovindu-și capul și a rămas întinsă acolo.

Soldații lui Romulus stăteau acolo, la marginea podului, uitându-se afară, cu toții vădit teamă să facă un pas înainte și să verifice dacă Scutul era cu adevărat jos.

Romulus, sătul, a prins un soldat, l-a ridicat deasupra capului și l-a aruncat pe pod, chiar în peretele invizibil care a fost cândva Scutul. Soldatul și-a ridicat mâinile și a țipat, pregătindu-se pentru o moarte sigură, deoarece se aștepta să se dezintegreze.

Dar de data aceasta s-a întâmplat ceva diferit. Soldatul a zburat prin aer, a aterizat pe pod și s-a rostogolit și s-a rostogolit. Mulțimea l-a privit în tăcere când se rostogoli până la oprire — viu.

Soldatul s-a întors și s-a ridicat și s-a uitat înapoi la toți, cel mai șocat dintre toți. El reușise. Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru: Scutul era jos.

Armata lui Romulus a scos un vuiet mare și, ca una, au încărcat cu toții. Au urcat pe el, alergând după Inel. Luanda s-a ascuns, încercând să stea departe de drum, în timp ce toți treceau pe lângă ea, ca o turmă de elefanți, îndreptându-se spre patria ei. Ea privea cu groază.

Țara ei, așa cum știa ea, era terminată.

CAPITOLUL TREI

Reece stătea la marginea gropii de lavă, privind în jos cu neîncredere, în timp ce pământul se zguduia puternic sub el. Cu greu putea să proceseze ceea ce tocmai făcuse, iar mușchii îi mai dureau din cauza eliberării bolovanului, a aruncării Sabiei Destinului în groapă.

Tocmai distrusese cea mai puternică armă din Inel, arma legendei, sabia strămoșilor săi de-a lungul generațiilor, arma Alesului, singura armă care susținea Scutul. O aruncase într-o groapă de foc topit și cu ochii săi o văzuse topindu-se, izbucnind într-un mare glob roșu, apoi dispărând în neant.

Plecat pentru totdeauna.

De atunci, pământul începuse să tremure și nu se oprise. Reece se strădui să se echilibreze, la fel ca și ceilalți, în timp ce se dădea înapoi de la margine. Avea impresia că lumea se prăbușește în jurul lui. Ce făcuse? Oare distrusese Scutul? Inelul? Făcuse oare cea mai mare greșeală din viața lui?

Reece s-a liniştit spunându-şi că nu are de ales. Boancul și Sabia erau pur și simplu prea grele pentru ca toți să le poată scoate de aici – cu atât mai puțin pentru a se cățăra pe ziduri – sau pentru a depăși acești sălbatici violenți. Se aflase într-o situație disperată și a cerut măsuri disperate.

Situația lor disperată nu se schimbase încă. Reece auzi un țipăt grozav de jur împrejur și se auzi un sunet al unei mii dintre aceste creaturi, clănțănind din dinți într-un mod tulburător și râzând și mârâind în același timp. Sună ca o armată de șacali. În mod clar, Reece îi înfuriase; le luase obiectul prețios, iar acum toți păreau resemnați să-l facă să plătească.

Oricât de rea fusese situația cu câteva clipe înainte, acum era și mai rău. Reece i-a văzut pe ceilalți — Elden, Indra, O'Connor, Conven, Krog și Serna — toți uitându-se îngroziți la groapa de lavă, apoi s-au întors și s-au uitat în jur cu disperare. Mii de Faws se apropiau din toate direcțiile. Reece reușise să cruțe Sabia, dar nu se gândise la asta, nu se gândise cum să-și

scoată pe sine și pe ceilalți din pericol. Erau încă complet înconjurați, fără nicio cale de a ieși.

Reece era hotărât să găsească o cale de ieșire și, cu povara Sabiei de pe cap, cel puțin acum se puteau mișca repede.

Reece și-a scos sabia și aceasta a tăiat aerul cu un inel distinctiv. De ce să stai pe loc și să aștepți ca aceste creaturi să atace? Cel puțin ar merge la luptă.

"ÎNCĂRCA!" țipă Reece către ceilalți.

Toți și-au scos armele și s-au adunat în spatele lui, urmându-l în timp ce el a sprintat departe de marginea gropii de lavă și direct în mulțimea groasă de Faws, legănându-și sabia în toate direcțiile, ucigându-i în stânga și în dreapta. Alături de el, Elden și-a ridicat toporul și a tăiat câte două capete deodată, în timp ce O'Connor și-a tras arcul și a tras în fugă, scoțând pe toți cei în cale. Indra s-a repezit înainte și cu sabia ei scurtă, a înjunghiat doi în inimă, în timp ce Conven și-a scos ambele săbii și, țipând ca un nebun, a pornit în față, balansându-se sălbatic și ucigându-l pe Faws în toate direcțiile. Serna își mânuia buzduganul, iar Krog sulița, protejându-și flancul din spate.

Erau o mașinărie de luptă unită, luptând ca una, luptând pentru viața lor, croindu-și drum prin mulțimea groasă în timp ce încercau cu disperare să scape. Reece i-a condus pe un deal mic, țintind spre terenul înalt.

Au alunecat în timp ce mergeau, pământul încă tremurând, panta abruptă, noroioasă. Și-au pierdut din avânt și câțiva Faws au sărit pe Reece, mângâindu-l și mușcându-l. S-a învârtit și le-a lovit cu pumnul; au fost persistenti și s-au agățat de el, dar el a reușit să-i arunce, dându-i cu piciorul înapoi, apoi înjunghiându-i înainte ca ei să poată ataca din nou. Tăiată și învinețită, Reece a continuat să lupte, așa cum au făcut toți, toți luptând pentru viața lor pentru a urca pe deal și a scăpa din acest loc.

Când au ajuns în cele din urmă la înălțime, Reece a avut un moment de amânare. Stătea acolo, bâfâind după aer și, în depărtare, zări peretele Canyonului înainte de a fi acoperit de ceața groasă. El știa că era acolo afară, linia lor de viață înapoi la suprafață și știa că trebuie să ajungă la el.

Reece s-a uitat înapoi peste umăr și a văzut mii de Faws alergând în sus pentru ei, bâzâind, clănțănind din dinți, scoțând un zgomot îngrozitor, mai tare ca niciodată, și știa că nu le vor lăsa să plece.

"Și cu mine cum rămâne?" strigă o voce, tăind aerul.

Reece se întoarse și o văzu pe Centra acolo. Era încă ținut captiv, lângă lider, iar un Faw încă ținea un cuțit la gât.

„Nu mă lăsa!” țipă el. „O să mă omoare!”

Reece stătea acolo, arzând de frustrare. Desigur, Centra avea dreptate: îl vor ucide. Reece nu putea să-l lase acolo; ar fi împotriva codului de onoare al lui Reece. La urma urmei, Centra îi ajutase când aveau nevoie de ajutor.

Reece stătea acolo, ezitând. Se întoarse și văzu, în depărtare, peretele Canionului, ieșirea, ispitindu-l.

„Nu ne putem întoarce după el!” spuse Indra, frenetică. „Ne vor ucide pe toți.”

A dat cu piciorul unui Faw care s-a apropiat de ea și acesta a căzut pe spate, alunecând pe spate pe panta.

„Am fi norocoși să scăpăm cu propria noastră viață așa cum este!” strigă Serna.

„Nu este unul dintre noi!” spuse Krog. „Nu putem pune în pericol grupul nostru pentru el!”

Reece stătea acolo, dezbătând. Faws se apropiau și el știa că trebuie să ia decizia.

— Ai dreptate, recunoscu Reece. „El nu este unul dintre noi. Dar ne-a ajutat. Și este un om bun. Nu pot să-l las la mila acestor lucruri. *Niciun om lăsat în urmă!* spuse Reece ferm.

Reece a început să coboare panta, să se întoarcă spre Centra — dar înainte de a putea, Conven s-a desprins brusc de grup și a încărcat, alergând în jos, sărind și alunecând pe panta noroioasă, cu picioarele în primul rând, cu sabia scoasă, alunecând în jos și tăind. în timp ce mergea, ucigându-l pe Faws în stânga și în dreapta. Se arunca înapoi spre locul de unde veniseră singur, nechibzuit, aruncându-se în grupul de Faws și făcându-și cumva drum prin ei cu o hotărâre absolută.

Reece a sărit în acțiune aproape în spate.

„Voi restul rămâneți aici!” strigă Reece. „Așteaptă întoarcerea noastră!”

Reece a urmat urmele lui Conven, tăindu-i pe Faws în stânga și în dreapta; l-a prins din urmă pe Conven și i-a oferit sprijin, cei doi luptându-și drumul înapoi pe munte pentru Centra.

Conven năvăli în față, străpungând mulțimea de Faws, în timp ce Reece se lupta până la Centra, care se uită înapoi, cu ochii mari de frică. Un

Faw și-a ridicat pumnalul pentru a tăia gâtul lui Centra, dar Reece nu i-a dat șansa: a făcut un pas înainte, și-a ridicat sabia, a țintit și a aruncat-o cu toată puterea.

Sabia a zburat prin aer, răsturnându-se capăt peste cap și s-a înfipt prin gâtul Faw, cu o clipă înainte să o omoare pe Centra. Centra țipă în timp ce se uită și îi văzu pe Faw mort, la doar câțiva centimetri distanță, cu fețele aproape atingându-se.

Spre surprinderea lui Reece, Conven nu a mers pe Centra; în schimb, a continuat să alerge în sus pe dealul mic, iar Reece și-a ridicat privirea, îngrozit să vadă ce face. Conven părea sinucigaș. Și-a croit drum prin grupul de Faws care înconjura liderul lor, care stătea sus pe platforma lui, privind peste bătălie. Conven i-a ucis în stânga și în dreapta. Nu se așteptaseră și totul s-a întâmplat prea repede pentru ca ei să reacționeze. Reece și-a dat seama că Conven vizează liderul lor.

Conven s-a apropiat, a sărit în aer, a ridicat sabia și, când liderul și-a dat seama și a încercat să fugă, Conven a înjunghiat-o în inimă. Conducătorul țipă — și deodată, se auzi un cor de zece mii de țipete, toți Faws, de parcă ei înșiși ar fi fost înjunghiați. Era ca și cum toți aveau același sistem nervos – iar Conven îl tăiase.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îi spuse Reece lui Conven în timp ce se întorcea lângă el. „Acum ai început un război.”

În timp ce Reece îl privea îngrozit, un mic deal a explodat și din el curgeau mii și mii de Faws, revărsând din el ca o movilă de furnici. Reece și-a dat seama că Conven și-a ucis albina regina, a incitat mânia unei națiuni din aceste lucruri. Pământul s-a cutremurat de pașii lor, în timp ce toți scrâșneau din dinți și s-au îndreptat spre Reece, Conven și Centra.

"MUTARE!" țipă Reece.

Reece o împinse pe Centra, care rămase în stare de șoc, și toți se întoarseră și alergară înapoi spre ceilalți, luptându-și drumul înapoi în sus pe panta noroioasă.

Reece a simțit un Faw sărind pe spate și l-a doborât. L-a târât de glezne, înapoi în jos pe pantă și și-a coborât colții pentru gâtul lui.

O săgeată a navigat pe lângă capul lui Reece și s-a auzit zgomotul unei săgeți care lovea carnea, iar Reece și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe O'Connor, în vârful dealului, ținând un arc.

Reece și-a recăpătat picioarele, Centra ajutându-l să se ridice în timp ce Conven le proteja spatele, ripunzându-i pe Faws. În cele din urmă, toți au

alergat în sus pe restul dealului și au ajuns la celelalte.

„Bine că te am înapoi!” strigă Elden, în timp ce se repezi înainte și scoase mai multe Faws cu securea.

Reece făcu o pauză în vârf, privind în ceață și întrebându-se în ce direcție să meargă. Poteca s-a bifurcat în două sensuri și era pe punctul să meargă la dreapta.

Dar Centra trecu brusc pe lângă el, îndreptându-se spre stânga.

"Urmați-mă!" strigă Centra în timp ce alerga. "Este singura cale!"

În timp ce mii de Faws au început să urce panta, Reece și ceilalți s-au întors și au fugit, urmând-o pe Centra, alunecând și alunecând pe cealaltă parte a dealului, în timp ce pământul continuă să tremure. Au urmat exemplul lui Centra, iar Reece a fost mai recunoscător ca oricând că îi salvase viața.

„Trebuie să facem Canionul!” strigă Reece, neștiind în ce direcție mergea Centra.

Au sprintat, țesându-și drum printre copacii groși și nodurosi, luptându-se să-l urmeze pe Centra în timp ce acesta naviga cu dibăcie prin ceață pe o potecă de pământ aspru, acoperită de rădăcini.

„Există o singură modalitate de a pierde aceste lucruri!” a sunat Centra înapoi. „Rămâneți pe urmele mele!”

Îl urmară îndeaproape pe Centra în timp ce alerga, împiedicându-se de rădăcini, zgâriat de ramuri, Reece luptându-se să vadă prin ceața care se îngroșa. S-a împiedicat de mai multe ori pe picior neuniform.

Au alergat până când le-au durut plămânii, țipătul îngrozitor al acelor lucruri în spatele lor, mii dintre ei, s-au apropiat. El a sperat și s-a rugat ca Centra să știe unde se duce; nu putea vedea deloc peretele Canionului de aici.

Dintr-o dată, Centra s-a oprit scurt și a întins mâna cu palma și l-a plesnit în piept pe Reece, oprindu-l în loc.

Reece se uită în jos și văzu la picioarele lui o cădere abruptă, într-un râu furibund dedesubt.

Reece se întoarse spre Centra, nedumerită.

— Apă, explică Centra, gâfâind după aer. „Le este frică să treacă apa.”

Ceilalți s-au oprit cu toții lângă ei, uitându-se în jos la repezirile zgomotoase, în timp ce toți încercau să-și tragă sufletul.

„Este singura ta șansă”, a adăugat Centra. „Treceți acest râu și puteți pierde urmele lor deocamdată și puteți câștiga timp.”

"Dar cum?" întrebă Reece, privind în jos la apele verzi înspumate.

„Curentul ăsta ne-ar ucide!” spuse Elden.

Centra zâmbi.

„Aceasta este cea mai mică dintre grijile tale”, a răspuns el. „Acea apă este plină cu Fourens — cel mai mortal animal de pe planetă. Cădeți și ei vă vor rupe în bucăți.”

Reece se uită în jos la apă, întrebându-se.

„Atunci nu putem înota”, a spus O'Connor. „Și nu văd o barcă.”

Reece se uită peste umăr, sunetul Faws se apropie.

„Singura ta șansă este aceasta”, a spus Centra, întinzându-se înapoi și trăgând o viță de vie lungă atașată de un copac, cu ramurile atârnând deasupra râului. „Trebuie să ne întoarcem”, a spus el. „Nu aluneca. Și nu rămâneți departe de țărm. Trimite-o înapoi pentru noi când ai terminat.”

Reece s-a uitat în jos la apa care gâlgâia și, în timp ce o făcea, a văzut creaturi groaznice, galbene, strălucitoare, sărind afară, ca peștii soare, toate fălcile, pocnind și scotând zgomote ciudate. Erau școli ale ei și toți păreau să aștepte următoarea masă.

Reece aruncă o privire înapoi peste umăr și văzu armata lui Faws la orizont, apropiindu-se. Nu aveau de ales.

„Poți să mergi primul”, îi spuse Centra lui Reece.

Reece clătină din cap.

„Voi merge ultimul”, a răspuns el. „În caz că nu reușim cu toții la timp. Tu primul. Ne-ai adus aici.”

Centra dădu din cap.

— Nu trebuie să mă întrebi de două ori, spuse el zâmbind, urmărindu-i nervos pe Faws apropiindu-se.

Centra s-a apucat de viță de vie și, cu un țipăt, a sărit, legănându-se repede peste ape, în timp ce atârna jos de viță de vie, ridicându-și picioarele de apă și de creaturile care plesneau. În cele din urmă, a aterizat pe malul îndepărtat, prăbușindu-se pe pământ.

El a făcut-o.

Centra stătea în picioare, zâmbind; a apucat vița în timp ce se legăna și a trimis-o înapoi peste râu.

Elden întinse mâna și îl apucă și i-o întinse Indra.

„Doamnele mai întâi”, a spus el.

Ea se strâmbă.

„Nu am nevoie de răsfăț”, a spus ea. „Ești mare. S-ar putea să rupi vița de vie. Du-te și termină cu asta. Nu cazi, altfel femeia asta va trebui să te salveze.”

Elden se strâmbă, neamuzat, în timp ce apuca vița de vie.

„Am încercat doar să ajut”, a spus el.

Elden a sărit cu un strigăt, a navigat prin aer și s-a prăbușit pe malul îndepărtat, lângă Centra.

A trimis frânghia înapoi și O'Connor a plecat, urmat de Serna, apoi de Indra, apoi de Conven.

Ultimii rămași au fost Reece și Krog.

— Ei bine, cred că suntem doar noi doi, îi spuse Krog lui Reece. "Merge. Salvează-te pe tine, spuse Krog, aruncând o privire nervoasă peste umăr. „Faws sunt prea aproape Nu avem timp pentru amândoi să reușim.”

Reece clătină din cap.

„Nici un om lăsat în urmă”, a spus el. „Dacă tu nu mergi, atunci nu merg.”

Stăteau amândoi acolo, încăpățânați, Krog părând din ce în ce mai nervos. Krog clătină din cap.

"Esti un prost. De ce îți pasă atât de mult de mine? Nu mi-ar păsa pe jumătate de tine.”

„Sunt lider acum, ceea ce face din tine responsabilitatea mea”, a răspuns Reece. „Nu-mi pasă de tine. Îmi pasă de onoare. Iar onoarea mea îmi poruncește să nu las pe nimeni în urmă.”

Amândoi se întoarseră nervoși când primul dintre Faw a ajuns la ei. Reece a făcut un pas înainte, lângă Krog, și au tăiat cu săbiile, ucigând mai mulți.

"Mergem impreuna!" strigă Reece.

Fără să mai piardă o clipă, Reece l-a prins pe Krog, l-a pus peste umăr, a apucat frânghia și cei doi au țipat în timp ce porneau prin aer, cu o clipă înainte ca Faws să ia năvală țărm.

Cei doi au navigat prin aer, legănându-se spre cealaltă parte.

"Ajutor!" țipă Krog.

Krog aluneca de pe umărul lui Reece și a apucat vița; dar acum era ud de stropii repezirilor, iar mâinile lui Krog alunecară direct prin viță în timp ce cobora. Reece se întinse să-l prindă, dar totul s-a întâmplat prea

repede: inima lui Reece s-a prăbușit în timp ce a fost forțat să-l privească pe Krog căzând, tocmai din strânsă, în apele țâșnind.

Reece a aterizat pe malul îndepărtat și a căzut la pământ. Se rostogoli în picioare, pregătindu-se să se repezi înapoi în apă – dar înainte să poată reacţiona, Conven se desprinse de grup, se repezi înainte şi se aruncă cu capul înainte în apele furioase.

Reece și ceilalți priveau, fără suflare. Era Conven atât de curajos, se întrebă Reece? Sau sinucigaș?

Conven înota fără teamă prin curentul care țâșnește. A ajuns la Krog, nefiind cumva muşcat de creaturi, şi l-a prins în timp ce se zguduia, trecându-i un braţ în jurul umărului şi călcând apă cu el. Conven a înotat împotriva curentului, îndreptându-se înapoi la țărm.

Deodată, Krog țipă.

"PICIORUL MEU!"

Krog s-a zvârcolit de durere în timp ce un Fouren stătea în picior, mușcându-l, cu solzii galbeni strălucitori vizibili peste curent. Conven a înotat și a înotat până când în cele din urmă s-a apropiat de țărm și Reece și ceilalți s-au întins și i-au târât afară. În timp ce o făceau, o școală de Fourens a sărit în aer după ei, iar Reece și ceilalți i-au zguduit.

Krog se zgudui, iar Reece se uită în jos și îi văzu pe Fouren încă în picior; Indra și-a tras pumnalul, s-a aplecat și l-a înfipt în coapsa lui Krog, în timp ce acesta țipa, scoțând animalul afară. A căzut pe țărm, apoi înapoi în apă.

"Vă urăsc!" Krog clocoti spre ea.

„Bine”, a răspuns Indra, neclintită.

Reece s-a uitat la Conven, care stătea acolo, ud picurând, uimit de neînfricarea lui. Conven se uită în urmă, fără expresie, iar Reece observă cu șoc că un Fouren era blocat în brațul lui, călcând în aer. Reece nu-i venea să creadă cât de calm era Conven, în timp ce se întinse încet, o smulse și o aruncă înapoi în apă.

„Nu te-a durut?” întrebă Reece, confuză.

Conven ridică din umeri.

Reece și-a făcut griji pentru Conven mai mult ca niciodată; în timp ce îi admira curajul, nu-i venea să creadă nesăbuința sa. Se scufundase cu capul înainte într-o școală de creaturi vicioase și nici nu se gândise de două ori la asta.

Pe partea îndepărtată a râului, sute de Faws stăteau acolo, uitându-se afară, înfuriați, clănțănind din dinți.

— În sfârșit, a spus O'Connor, suntem în siguranță.

Centra clătină din cap.

„Numai pentru moment. Acei Faws sunt deștepți. Ei știu că râul se cotește. Vor lua drumul lung, vor alerga în jurul ei, vor găsi trecerea. În curând, vor fi de partea noastră. Timpul nostru este limitat. Trebuie să ne mișcăm."

Toți l-au urmat pe Centra în timp ce el a sprintat prin câmpuri de noroi, pe lângă gheizere care explodau, navigând în acest peisaj exotic.

Au alergat și au fugit, până când, în cele din urmă, ceața s-a spart și inima lui Reece a fost bucuroasă să vadă, în fața lor, peretele Canyonului, strălucind piatra lui străveche. El îşi ridică privirea, iar pereţii lui păreau incredibil de înalţi. Nu știa cum o vor urca.

Reece stătea acolo cu ceilalți și se uita în sus cu groază. Zidul părea și mai impunător acum decât la coborâre. S-a uitat peste ele și le-a văzut starea zdrențuită și s-a întrebat cum ar fi putut să o extindă. Toți erau epuizați, bătuți și învinețiți, obosiți de luptă. Mâinile și picioarele lor erau crude. Cum ar fi putut ei să urce drept în sus, când a fost nevoie de tot ce aveau să coboare?

— Nu pot continua, spuse Krog, șuierând, cu vocea trosnind.

Reece simțea la fel, deși nu a spus asta.

S-au dat înapoi într-un colț. Îi depășiseră pe Faws, dar nu pentru mult timp. În curând aveau să-i găsească și toți aveau să fie depășiți numeric și uciși. Toată această muncă grea, toate eforturile lor, totul pentru nimic.

Reece nu a vrut să moară aici. Nu în acest loc. Dacă trebuia să moară, voia să moară acolo sus, pe pământul lui, pe continent și cu Selese alături. Dacă ar mai avea o șansă să scape.

Reece auzi un zgomot îngrozitor și se întoarse să-i vadă pe Faws, la o sută de metri depărtare. Erau mii de ei și ocoliseră deja râul și se apropiau.

Toți și-au scos armele.

„Nu mai e unde să alergi", a spus Centra.

„Atunci vom lupta până la moarte!" strigă Reece.

„Reece!" se auzi o voce.

Reece privi direct în sus pe peretele Canyonului și, pe măsură ce ceața s-a limpezit, a apărut o față pe care la început a crezut că este o

apariție. Nu-i venea să creadă. Acolo, înaintea lui, era femeia la care tocmai se gândise.

Selese.

Ce făcea ea aici? Cum a ajuns ea aici? Și cine era acea altă femeie cu ea? Semăna cu vindecătorul regal, Illepra.

Cei doi atârnau acolo, pe marginea stâncii, o frânghie lungă și groasă încolăcită în jurul taliei și mâinilor lor. Coborau repede, pe o frânghie lungă și groasă, una ușor de prins. Selese se întinse în spate și aruncă restul în jos, lăsând în aer vreo cincizeci de picioare, ca mana din cer, și aterizează la picioarele lui Reece.

Era calea de ieșire.

Nu au ezitat. Au fugit cu toții după ea și în câteva clipe urcau, cât de repede au putut. Reece i-a lăsat pe toți ceilalți să plece primul și, în timp ce a sărit în sus, ultimul bărbat, s-a cățărat și a tras frânghia cu el în timp ce mergea, astfel încât Faws să nu o poată lua.

În timp ce curăța pământul, au apărut Faws, întinzându-și mâna și sărind în picioare – și pur și simplu dispărură când Reece a cățărat fără să ajungă.

Reece se opri când ajunse la Selese, care îl aștepta pe o corvadă; s-a aplecat și ei s-au sărutat.

„Te iubesc”, a spus Reece, toată ființa lui plină de dragoste pentru ea.

„Și eu tu”, a răspuns ea.

Cei doi s-au întors și s-au îndreptat pe peretele Canyonului împreună cu ceilalți. Au urcat, din ce în ce mai sus. În curând, aveau să ajungă acasă. Reece cu greu îi venea să creadă.

Acasă .

CAPITOLUL PATRU

Alistair și-a sprintat drum prin câmpul de luptă haotic, țesându-și drum înăuntru și ieșind din soldați în timp ce aceștia luptau pentru viața lor împotriva armatei de strigoi care se ridica în jurul lor. Gemete și țipete au umplut aerul în timp ce soldații i-au ucis pe ghouls – și când ei, la rândul lor, i-au ucis pe soldați. Silver și MacGils și Silezianii s-au luptat cu îndrăzneală – dar erau cu mult depășiți numeric. Pentru fiecare strigoi pe care l-au ucis, mai apăreau trei. Era doar o chestiune de timp, a putut vedea Alistair, până când toți oamenii ei au fost distruși.

Alistair și-a dublat viteza, alergând cu tot ce avea, cu plămânii izbucnindu-i, aturându-se în timp ce un strigoi îi trecea pe față și strigând în timp ce altul o scărpina pe braț, scoțând sânge. Ea nu s-a oprit să se lupte cu ei. Nu era timp. A trebuit să găsească Argon.

A alergat în direcția în care îl văzuse ultima dată, când se lupta cu Rafi și se prăbușise din cauza efortului. Ea s-a rugat să nu-l fi ucis, să-l poată trezi și să reușească înainte ca ea și toți oamenii săi să fie uciși.

Un strigoi apăru înaintea ei, blocându-i drumul, iar ea întinse palma; o minge albă de lumină a lovit-o în piept, trântind-o înapoi.

Au apărut încă cinci, iar ea și-a întins palma – dar de data aceasta, a mai ieșit doar o minge de lumină, iar celelalte patru s-au apropiat de ea. Puterile ei, a fost surprinsă să realizeze, erau limitate.

Alistair s-a pregătit pentru atac în timp ce se închideau înăuntru – când a auzit un zgomot de mârâit și s-a uitat spre Krohn, sărind lângă ea și înfundându-și colții în gât. Strigoii s-au întors asupra lui, iar Alistair și-a găsit șansa. Ea a dat un cot în gât, răsturnând-o și a fugit.

Alistair și-a împins drum prin haos, disperată, ghouls crescând în număr pe moment, oamenii ei începând să fie împinși înapoi. În timp ce s-a abătut și a țesut, a ieșit în cele din urmă într-o poiană mică, locul în care își amintea că a văzut Argon.

Alistair a cercetat pământul, disperată, și în cele din urmă, între toate cadavrele, l-a găsit. Stătea întins acolo, prăbușit pe pământ, ghemuit într-o

minge. Stătea întins într-o poiană mică și, evident, făcuse un fel de vrajă pentru a-i ține pe alții departe de el. Era inconștient și, în timp ce Alistair s-a repezit lângă el, ea a sperat și s-a rugat să fie încă în viață.

Pe măsură ce se apropia, Alistair se simți învăluit, protejat de bula lui magică. Ea a luat un genunchi lângă el și a tras adânc aer în piept, în sfârșit ferită de bătălia din jurul ei, găsind răgaz în ochiul furtunii.

Totuși, Alistair a fost și ea cuprinsă de groază când se uita în jos la Argon: el stătea întins acolo, cu ochii închiși, fără a respira. Era inundată de panică.

„Argon!” strigă ea, scuturându-i umerii cu ambele mâini, tremurând. „Argon, eu sunt! Alistair! Trezește-te! Tu *trebuie* să te trezești!“

Argon zăcea acolo, fără răspuns, în timp ce în jurul ei bătălia se intensifica.

„Argon, te rog! Avem nevoie de tine. Nu putem combate magia lui Rafi. Nu avem abilitățile pe care le ai tu. Te rog, revino la noi. Pentru Inel. Pentru Gwendolyn. Pentru Thorgrin.”

Alistair l-a scuturat, tu tot nu a răspuns.

Disperată, i-a venit o idee. Își puse ambele palme pe pieptul lui, închise ochii și se concentră. Și-a chemat toată energia interioară, orice a mai rămas și, încet, și-a simțit mâinile calde. Când a deschis ochii, a văzut o lumină albastră emanând din palmele ei, răspândindu-se peste pieptul și umerii lui. Curând, i-a cuprins întregul corp. Alistair folosea o vrajă străveche pe care o învățase cândva, pentru a-i învia pe cei bolnavi. O epuiza și simțea toată energia părăsindu-i corpul. Devenind slabă, a vrut ca Argon să se întoarcă.

Alistair se prăbuși, epuizat de efort, și rămase întins lângă Argon, prea slab pentru a se mișca.

Ea a simțit mișcare și s-a uitat în sus și, spre uimirea ei, l-a văzut pe Argon care a început să se miște.

Se ridică și se întoarse spre ea, cu ochii strălucind cu o intensitate care o speria. Se uită fix la ea, fără expresie, apoi se întinse, îi apucă toiagul și își ridică picioarele. Întinse o mână, o apucă pe a ei și o strânse fără efort în picioare.

În timp ce el o ținea de mână, ea simți că toată energia ei îi revine.

"Unde este el?" întrebă Argon.

Argon nu a așteptat un răspuns; era ca și cum știa exact unde trebuie să meargă, în timp ce se întoarse, cu toiagul lângă el, păși chiar în toiul

bătăliei.

Alistair nu putea înțelege cum Argon nu ezita să pășească în soldați. Atunci ea a înțeles de ce: el a fost capabil să arunce o bulă magică în jurul lui în timp ce mergea și, în timp ce strigoii l-au încărcat din toate părțile, nimeni nu a putut să o pătrundă. Alistair rămase aproape de el în timp ce mărșăluia fără teamă, inofensiv prin toiul bătăliei, de parcă s-ar plimba printr-o poiană într-o zi însorită.

Cei doi și-au făcut drum pe câmpul de luptă, iar el a tăcut, mărșăluind, îmbrăcat în mantia lui lungă și albă și gluga, mergând atât de repede încât Alistair abia putea să țină pasul.

S-a oprit în cele din urmă în centrul bătăliei, într-o poiană, vizavi de care stătea Rafi. Rafi încă stătea acolo, ținându-și ambele brațe întinse, cu ochii întoarse înapoi în cap, în timp ce a chemat mii de strigoi, revărsând din crăpătura pământului.

Argon ridică o singură palmă deasupra capului, cu palma în sus, cu fața spre cer, și deschise larg ochii.

„RAFI!” țipă el provocat.

În ciuda întregului zgomot, țipătul lui Argon a întrerupt bătălia, rezonând pe dealuri.

În timp ce Argon țipa, deodată norii s-au despărțit sus. Un curent alb de lumină a coborât din cer, chiar până în palma lui Argon, parcă l-ar fi conectat chiar de cer. Fluxul de lumină devenea din ce în ce mai larg, ca o tornadă, învăluind câmpul de luptă, învăluind totul în jurul lui.

S-a auzit un vânt puternic și un zgomot grozav de zgomot, iar Alistair a privit cu neîncredere cum sub ea pământul începea să se cutremure și mai puternic, iar uriașa crăpătură din pământ a început să se miște în direcția opusă, etanșându-se încet.

Când a început să se închidă pe sine, zeci de strigoi au țipat, zdrobiți în timp ce încercau să se târască afară.

În câteva momente, sute de strigoi alunecau, alunecând înapoi pe pământ, pe măsură ce crăpătura devenea din ce în ce mai îngustă.

Pământul s-a cutremurat pentru ultima oară, apoi a devenit liniștit, când crăpătura s-a sigilat în cele din urmă, pământul din nou întreg, de parcă nicio fisură nu ar fi apărut vreodată. Țipetele îngrozitoare ale strigoilor umpleau aerul, stins de sub pământ.

Urmă o tăcere uluită, o acalmie de moment în luptă, în timp ce toată lumea stătea în picioare și privea.

Rafi a țipat și s-a întors și și-a pus ochii pe Argon.

„ARGON!” strigă Rafi.

Sosise timpul pentru ciocnirea finală a acestor doi mari titani.

Rafi alergă în luminișul deschis, ținându-și toiagul roșu sus, iar Argon nu ezită, alergând să-l întâmpine pe Rafi.

Cei doi s-au întâlnit la mijloc, fiecare mânuindu-și toiagul sus deasupra capului. Rafi și-a dat toiagul jos pentru Argon, iar Argon și-a ridicat-o și l-a blocat. O lumină albă uriașă se ridică, ca niște scântei, când s-au întâlnit. Argon a dat înapoi, iar Rafi a blocat.

Mergeau înainte și înapoi, lovitură după lovitură, atacând, blocând, lumină albă zburând peste tot. Pământul se cutremură cu fiecare dintre loviturile lor, iar Alistair simți o energie monumentală în aer.

În cele din urmă, Argon și-a găsit deschiderea, legănându-și toiagul de dedesubt, în sus și, în timp ce făcea, sfărâmând toiagul lui Rafi.

Pământul s-a zguduit violent.

Argon a făcut un pas înainte, și-a ridicat toiagul deasupra capului cu două mâini și l-a aruncat drept în jos, chiar prin pieptul lui Rafi.

Rafi scoase un țipăt îngrozitor, mii de lilieci mici zburându-i din gură, în timp ce maxilarul îi rămânea larg deschis. Cerul s-a înnegrit pentru o clipă, în timp ce nori groși și negri s-au adunat din ceruri, chiar deasupra capului lui Rafi, și s-au învârtit pe pământ. L-au înghițit întreg, iar Rafi urlă în timp ce se învârtea prin aer, smuci în sus, spre cer, îndreptându-se către o soartă îngrozitoare pe care Alistair nu voia să și-o imagineze.

Argon stătea acolo, respirând greu, când toți au tăcut în cele din urmă, Rafi mort.

Armata de strigoi a țipat, pe rând, toți s-au dezintegrat în fața ochilor lui Argon, fiecare căzând într-o movilă de cenușă. Curând câmpul de luptă a fost presărat cu mii de movile, tot ce a mai rămas din vrăjile malefice ale lui Rafi.

Alistair a cercetat câmpul de luptă și a văzut că mai era o singură bătălie de dus: dincolo de poiană, fratele ei, Thorgrin, se înfrunta deja cu tatăl lor, Andronicus. Ea știa că în bătălia care urma, unul dintre acești bărbați hotărâți își va pierde viața: fratele sau tatăl ei. S-a rugat ca fratele ei să fie cel care a ieșit în viață.

CAPITOLUL CINCI

Luanda stătea întinsă pe pământ la picioarele lui Romulus, urmărind îngroziți cum mii de soldați Imperiului inundau podul, țipând de triumf când treceau în Inel. Îi invadau patria natală și nu putea face nimic decât să stea acolo, neajutorat, să privească și să se întrebe dacă nu cumva era vina ei. Nu se putea abține să nu se simtă ca și cum ar fi fost responsabilă pentru coborârea Scutului.

Luanda s-a întors și s-a uitat la orizont, a văzut nesfârșitele nave ale Imperiului și a știut că în curând vor intra milioane de trupe Imperiului. Oamenii ei erau terminați; Inelul era terminat. Totul se terminase acum.

Luanda a închis ochii și a clătinat din cap, iar și iar. A fost o vreme când ea fusese atât de furioasă pe Gwendolyn, pe tatăl ei și ar fi fost bucuroasă să asista la distrugerea Inelului. Dar mintea ei se schimbase, de când Andronicus a trădat-o și a tratat-o cu ea, de când îi bărbierise capul, o bătea în fața poporului său. O făcea să realizeze cât de greșită, cât de naivă fusese în propria ei căutare a puterii. Acum, ea ar da orice pentru vechea ei viață înapoi. Tot ce își dorea acum era o viață plină de pace și mulțumire. Nu mai tânjea ambiție sau putere; acum, ea voia doar să supraviețuiască, să îndrepte greșelile.

Dar în timp ce privea, Luanda și-a dat seama că era prea târziu. Acum iubita ei patrie era pe cale de distrugere și nu putea face nimic.

Luanda a auzit un zgomot îngrozitor, râsete amestecate cu un mârâit, iar ea și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Romulus stând acolo, cu mâinile pe șolduri, uitându-se la toate, cu un zâmbet uriaș pe față, cu dinții săi lungi zimțați. Și-a dat capul pe spate și a râs și a râs, bucuros.

Luanda tânjea să-l omoare; dacă avea un pumnal în mână, i-ar trece prin inimă. Dar cunoscându-l, cât de gros era construit, cât de impermeabil era la toate, probabil că pumnalul nici nu l-ar străpunge.

Romulus se uită în jos la ea, iar zâmbetul lui s-a transformat într-o grimasă.

„Acum”, a spus el, „e timpul să te omorâm încet”.

Luanda auzi un zgomot distinctiv și îl privi pe Romulus scoțând o armă din talie. Arăta ca o sabie scurtă, cu excepția că era îngustă până la un vârf lung și îngust. Era o armă diabolică, proiectată în mod clar pentru tortură.

„O să suferi foarte, foarte mult”, a spus el.

În timp ce își coborî arma, Luanda își ridică mâinile la față, ca și cum ar fi vrut să blocheze totul. Ea a închis ochii și a țipat.

Atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru: în timp ce Luanda a țipat, țipătul ei a fost repetat de un țipăt și mai mare. Era țipătul unui animal. Un monstru. Un vuiet primordial, unul mai puternic și mai rezonant decât orice auzise în viața ei. Era ca un tunet, sfâșiind cerul.

Luanda a deschis ochii și a ridicat privirea spre ceruri, întrebându-se dacă și-a imaginat asta. Părea de parcă ar fi fost țipătul lui Dumnezeu însuși.

Romulus, de asemenea uluit, ridică privirea spre cer, uluit. După expresia lui, Luanda putea să spună că se întâmplase cu adevărat; ea nu și-o imaginase.

A venit din nou, un al doilea țipăt, chiar mai rău decât primul, cu atâta ferocitate, atâta putere, Luanda și-a dat seama că nu putea fi decât un singur lucru:

Un dragon.

În timp ce cerurile s-au despărțit, Luanda a fost uluită să privească doi dragoni imenși planând deasupra capului, cele mai mari și mai înfricoșătoare creaturi pe care le văzuse vreodată, ștergând soarele, transformându-se ziua în noapte, în timp ce aruncau o umbră asupra lor tuturor.

Arma lui Romulus i-a căzut din mâini, cu gura căscată de șoc. În mod clar, nici el nu asistat niciodată la așa ceva, mai ales că cei doi dragoni zburau atât de jos până la pământ, la doar douăzeci de metri deasupra capetelor lor, aproape zburându-și capetele. Marile lor talente atârnau sub ei și, în timp ce țipau din nou, și-au arcuit spatele și și-au deschis aripile.

La început, Luanda s-a pregătit, deoarece a presupus că veneau să o omoare. Dar, în timp ce îi privea zburând, atât de repede deasupra capului, în timp ce simțea vântul pe care l-au lăsat o răsturnă, și-a dat seama că se îndreptau în altă parte: peste Canion. În Inel.

Dragonii trebuie să fi văzut soldații trecând în Inel și și-au dat seama că Scutul era jos. Probabil că și-au dat seama că aceasta era și șansa lor de a intra în Inel.

Luanda a privit, nituită, cum un dragon și-a deschis brusc gura, a coborât și a suflat un șuvoi de foc asupra oamenilor de pe pod.

Țipetele a mii de soldați ai Imperiului s-au ridicat, țipând către cer în timp ce un mare zid de foc îi cuprinse.

Dragonii au continuat să zboare, suflând foc în timp ce traversau podul, arzând pe toți oamenii lui Romulus. Apoi au continuat să zboare, în Inelul însuși, continuând să sufle foc și să distrugă fiecare om din Imperiu care intrase, trimițând val după val de distrugere.

În câteva momente, nu au mai rămas oameni din Imperiu pe pod sau pe continentul Inelului.

Oamenii Imperiului care se îndreptau spre pod, care urmau să treacă, s-au oprit în loc. Nu au îndrăznit să intre. În schimb, s-au întors și au fugit, alergând înapoi la corăbii.

Romulus se întoarse să-și urmărească oamenii plecând, furioasă.

Luanda a stat acolo, uluită și și-a dat seama că aceasta era șansa ei. Romulus a fost distras, în timp ce s-a întors și și-a urmărit oamenii și a încercat să-i facă să se îndrepte spre pod. Acesta a fost momentul ei.

Luanda sări în picioare, cu inima bătându-i cu putere, și se întoarse și alergă înapoi spre pod. Ea știa că are doar câteva momente prețioase; dacă ar fi avut noroc, poate, doar *poate* , ar putea alerga suficient de mult, înainte ca Romulus să observe, și să treacă de partea cealaltă. Și dacă ar putea ajunge pe cealaltă parte, poate că ajungerea pe continent ar ajuta la restabilirea Scutului.

Trebuia să încerce și știa că era acum sau niciodată.

Luanda a alergat și a alergat, respirând atât de greu încât abia se gândea, cu picioarele tremurând. S-a împiedicat în picioare, cu picioarele grele, cu gâtul uscat, zvâcnindu-și brațele în timp ce mergea, vântul rece zgâriindu-i capul chel.

A alergat din ce în ce mai repede, cu inima bătându-i în urechi, sunetul propriei respirații umplându-i lumea, în timp ce totul deveni o neclară îngustă. A făcut cincizeci de metri peste pod înainte de a auzi primul țipăt.

Romulus. În mod clar, el o zărise.

În spatele ei s-a auzit deodată zgomotul unor bărbați care încălcau călare, trecând podul, venind după ea.

Luanda a sprintat, crescând pasul, în timp ce simți că bărbații o poarta. A alergat pe lângă toate cadavrele oamenilor din Imperiu, arse de dragoni, unele încă în flăcări, făcând tot posibilul să le evite. În spatele ei, caii creșteau și mai tare. Ea se uită înapoi peste umăr, le-a văzut sulițele ridicate sus și a știut că de data aceasta Romulus urmărea să o omoare. Ea știa că, în doar câteva clipe, acele sulițe îi vor fi înfipte în spate.

Luanda a privit înainte și a văzut Inelul, continentul, la doar câțiva pași în fața ei. Dacă ar fi putut să reușească. Încă trei picioare. Dacă ar putea trece granița, poate, doar poate, Scutul s-ar întoarce și s-ar salva.

Bărbații s-au plictisit pe ea când ea făcea ultimii pași. Zgomotul cailor îi era asurzitor în urechi și simțea mirosul de sudoare a cailor și a bărbaților. Ea s-a pregătit, aşteptându-se ca un vârf de suliţă să-i pună spatele în orice moment. Erau la doar câțiva pași distanță. Dar la fel era ea.

Într-un ultim act de disperare, Luanda se năpusti, exact când a văzut un soldat ridicând mâna cu o suliță în spatele ei. Ea a lovit pământul cu o trântitură. Cu coada ochiului, văzu sulița navigând prin aer, îndreptându-se spre ea.

Totuși, de îndată ce Luanda a trecut linia, a aterizat pe continentul Inelului, brusc, în spatele ei, Scutul a fost activat din nou. Lancea, la câțiva centimetri în spatele ei, s-a dezintegrat în aer. Iar în spatele ei, toți soldații de pe pod au țipat, ridicându-și mâinile la față, în timp ce toți s-au aprins în flăcări, dezintegrandu-se.

În câteva momente, toate erau doar mormane de cenuşă.

În partea îndepărtată a podului, Romulus stătea, urmărind totul. A țipat și și-a bătut pieptul. A fost un strigăt de agonie. Un strigăt al cuiva care fusese învins. Depășit.

Luanda zăcea acolo, respirând greu, în stare de șoc. S-a aplecat și a sărutat pământul pe care se sprijinea. Apoi și-a dat capul pe spate și a râs încântat.

Ea reușise. Era în siguranță.

CAPITOLUL ŞASE

Thorgrin stătea în luminișul deschis, cu fața pe Andronicus, înconjurat de ambele armate. Stăteau pe loc, privind cum tatăl și fiul se înfruntau din nou. Andronic stătea acolo în toată gloria lui, înălțându-se deasupra lui Thor, mânuind un topor uriaș într-o mână și o sabie în cealaltă. În timp ce Thor s-a înfruntat cu el, s-a forțat să respire lent și adânc, pentru a-și controla emoțiile. Thor trebuia să rămână cu mintea limpede, să se concentreze în timp ce se lupta cu acest om, la fel cum ar fi făcut-o cu orice alt inamic. Trebuia să-și spună că nu se confruntă cu tatăl său, ci cu cel mai mare dușman al său. Omul care o rănise pe Gwendolyn; omul care îi rănise pe toți compatrioții săi; bărbatul care-i spălase creierul. Omul care merita să moară.

Cu Rafi mort, Argon din nou în control, toate creaturile strigoi înapoi sub pământ, nu mai era amânarea acestei confruntări finale, înfruntându-se Andronicus cu Thorgrin. Bătălia a fost cea care trebuie să determine soarta războiului. Thor nu l-a lăsat să scape, nu de data aceasta, iar Andronicus, încolțit, părea în sfârșit dispus să se înfrunte cu fiul său.

— Thornicus, ești fiul meu, spuse Andronicus, cu vocea lui joasă reverberând. „Nu vreau să-ți fac rău.”

„Dar vreau să-ți fac rău”, a răspuns Thor, refuzând să cedeze jocurilor mintale ale lui Andronicus.

„Thornicus, fiul meu”, repetă Andronicus, în timp ce Thor făcea un pas precaut mai aproape, „Nu vreau să te ucid. Lasă-ți armele și alătură-te mie. Alătură-te mie așa cum ai făcut-o înainte. Ești Fiul Meu. Nu ești fiul *lor* . Îmi porți linia de sânge; nu le porti pe ale lor. Patria mea este patria ta; Inelul nu este decât un loc adoptat pentru tine. Sunteți poporul *meu* . Acești oameni nu înseamnă nimic pentru tine. Vino acasa. Întoarce-te în Imperiu. Dă-mi voie să fiu tatăl pe care l-ai dorit mereu. Și să devii fiul pe care mi-am dorit mereu să fii.

— Nu mă voi lupta cu tine, spuse în cele din urmă Andronicus, în timp ce cobora securea.

Thor auzise destule. Trebuia să facă o mișcare acum, înainte de a-și lăsa mintea să fie influențată de acest monstru.

Thor a scos un strigăt de luptă, a ridicat sabia sus și a încărcat înainte, coborând-o cu ambele mâini pentru capul lui Andronicus.

Andronicus s-a uitat în urmă surprins, apoi, în ultima secundă, s-a întins în jos, și-a prins toporul de la pământ, l-a ridicat și a blocat lovitura lui Thor.

Scântei au zburat din sabia lui Thor în timp ce ei doi încuiau armele, la câțiva centimetri distanță, fiecare gemuind, în timp ce Andronicus reținea lovitura lui Thor.

— Thornicus, mormăi Andronicus, puterea ta este mare. Dar este puterea *mea* . Ți-am dat asta. Sângele meu curge în venele tale. Oprește această nebunie și alătură-te mie!”

Andronicus l-a împins pe Thor înapoi, iar Thor s-a împiedicat în spate.

"Nu!" Thor țipă, sfidător. „Nu mă voi întoarce niciodată la tine. Nu ești tată pentru mine. Ești un străin. Nu meriți să fii tatăl meu!”

Thor a încărcat din nou, țipând și și-a dat jos sabia. Andronicus l-a blocat, iar Thor, așteptându-l, s-a învârtit rapid cu sabia și i-a tăiat brațul lui Andronicus.

strigă Andronic în timp ce sângele îi ţâşnea din rană. S-a împiedicat înapoi și l-a privit pe Thor cu neîncredere, întinzându-și mâna și atingându-i rana, apoi examinându-i sângele de pe mână.

— Vrei să mă omori, spuse Andronicus, ca și cum și-ar fi dat seama pentru prima dată. „După tot ce am făcut pentru tine.”

— Cu siguranță da, spuse Thorgrin.

Andronic l-a studiat, de parcă ar studia o persoană nouă, iar în curând privirea lui s-a schimbat de la una de mirare și dezamăgire, la una de furie.

„Atunci nu ești fiul meu!” țipă el. „Marele Andronic nu întreabă de două ori!”

Andronic și-a aruncat sabia jos, și-a ridicat toporul de luptă cu ambele mâini, a scos un strigăt mare și a atacat spre Thor. În cele din urmă, bătălia începuse.

Thor și-a ridicat sabia pentru a bloca lovitura, dar a coborât cu atâta forță încât, spre șocul lui Thor, a spulberat sabia lui Thor, rupând-o în două.

Thor a improvizat repede, evitându-se din drum în timp ce lovitura continua să cadă; pur și simplu îl zdrobi, lipsind cu un centimetru, atât de aproape încât simțea vântul atingându-i umărul. Tatăl său avea o putere extraordinară, mai mare decât orice războinic cu care se confruntase vreodată, iar Thor știa că acest lucru nu va fi ușor. Și tatăl lui era rapid, o combinație mortală. Și acum Thor nu avea nicio armă.

Andronicus se învârti din nou fără să ezite, legănându-se lateral, urmărind să-l taie pe Thor în jumătate.

Thor a sărit în aer, deasupra capului lui Andronic, făcând o capotă, folosindu-și puterile interioare pentru a-l propulsa, pentru a-l aduce sus în aer și a ateriza în spatele lui Andronic. A aterizat în picioare, s-a întins în jos și a apucat sabia tatălui său de la pământ, s-a învârtit și a atacat, legănându-se spre spatele lui Andronic.

Dar spre surprinderea lui Thor, Andronicus a fost atât de rapid, încât a fost pregătit. S-a întors și a blocat lovitura. Thor a simțit impactul metalului care lovește metalul reverberând în tot corpul său. Sabia lui Andronic, cel puțin, ținea; era mai puternică decât a lui. Era ciudat să țină sabia tatălui său, mai ales când se înfruntă cu tatăl său.

Thor se răsuci și coborî lateral pentru umărul lui Andronicus. Andronicus a blocat și a coborât pentru a lui Thor.

Mergeau înainte și înapoi, atacând și blocând, Thor împingându-l pe Andronicus înapoi, iar Andronicus, la rândul său, împingându-l pe Thor înapoi. Scântei zburau, armele mișcându-se atât de repede, sclipind în lumină, zgomotele lor mari nituind câmpul de luptă, cele două armate privesc, blocate. Cei doi mari războinici s-au împins unul pe altul înainte și înapoi pe luminișul deschis, fără să câștige niciun centimetru.

Thor și-a ridicat sabia pentru a lovi din nou, dar de data aceasta Andronicus l-a surprins făcând un pas înainte și lovindu-l cu piciorul în piept. Thor a zburat cu spatele, aterizat pe spate.

Andronic s-a repezit înainte și a dat jos toporul. Thor s-a rostogolit din drum, dar nu suficient de repede: i-a tăiat bicepsul lui Thor, doar cât să scoată sânge. Thor a strigat, dar, cu toate acestea, s-a rotit, și-a legănat sabia și a tăiat vițelul lui Andronic.

Andronicus s-a împiedicat și a strigat, iar Thor s-a rostogolit înapoi în picioare, în timp ce cei doi se înfruntau unul cu celălalt, fiecare rănit.

— Sunt mai puternic decât tine, fiule, spuse Andronicus. „Și mai experimentat în luptă. Ceda acum. Puterile tale de druid nu vor lucra

împotriva mea. Sunt doar eu împotriva ta, om la om, sabie la sabie. Și ca războinic, sunt mai bun. Stii asta. Dă-mi mie și nu te voi omorî."

Thor se încruntă.

„Nu cedez nimănui! Mai puțin tu!"

Thor s-a forțat să se gândească la Gwendolyn, la ce i-a făcut Andronicus, iar furia lui s-a intensificat. Acum era momentul. Thor era hotărât să-l termine pe Andronicus, odată pentru totdeauna, să trimită această creatură îngrozitoare înapoi în iad.

Thor a încărcat cu o ultimă explozie de forță, dând tot ce avea, scoțând un strigăt grozav. Și-a coborât sabia în stânga și în dreapta, legănându-se atât de repede încât abia o putea reține, Andronic blocându-i pe fiecare, chiar dacă era împins înapoi, pas cu pas. Lupta a continuat și a continuat, iar Andronicus părea surprins de faptul că fiul său putea să dea dovadă de atâta putere și atât de mult timp.

Thor și-a găsit momentul oportun când, pentru o clipă, brațele lui Andronicus au obosit. Thor s-a rotit spre capul toporului și s-a conectat și a reușit să doboare lama din mâinile lui Andronicus. Andronicus l-a privit zburând prin aer, șocat, iar apoi Thor și-a lovit tatăl cu un picior în piept, doborându-l, pe spate.

Înainte să se poată ridica, Thor a făcut un pas înainte și și-a pus un picior pe gât. Thor l-a prins și el a rămas acolo, privind în jos la el.

Întregul câmp de luptă a fost nituit în timp ce Thor stătea deasupra lui, ținând vârful sabiei de gâtul tatălui său.

Andronic, cu sângele curgându-i din gură, zâmbi între colți.

„Nu poți face asta, fiule", a spus el. „Aceasta este marea ta slăbiciune. Dragostea ta pentru mine. La fel ca slăbiciunea mea pentru tine. Nu m-aș putea decide niciodată să te ucid. Nu acum, nu toată viața ta. Toată această bătălie este inutilă. Mă vei lăsa să plec. Pentru că tu și cu mine suntem una."

Thor stătea deasupra lui, cu mâinile tremurând în timp ce ținea vârful sabiei de gâtul tatălui său. Încet, o ridică. O parte din el a simțit că cuvintele tatălui său sunt adevărate. Cum a putut să-și ucidă tatăl?

Dar, în timp ce se uita în jos, a luat în considerare toată durerea, toate pagubele pe care tatăl său le-a provocat tuturor celor din jur. S-a gândit la prețul de a-l lăsa să trăiască. Prețul compasiunii. Era un preț prea mare de plătit, nu doar pentru Thorgrin, ci și pentru toți cei pe care îi iubea și la care ținea. Thor aruncă o privire în spatele lui și văzu zecile de mii de

soldați ai Imperiului care îi invadaseră patria, stând acolo, gata să-și atace poporul. Și acest om era conducătorul lor. Thor îi datora patriei sale. Către Gwendolyn. Și mai presus de toate, pentru el însuși. Acest om ar putea fi tatăl lui de sânge, dar asta a fost tot. Nu era tatăl său în alt sens al cuvântului. Și sângele singur nu a făcut tată.

Thor și-a ridicat sabia sus și, cu un strigăt mare, a aruncat-o în jos.

Thor a închis ochii și i-a deschis pentru a vedea sabia, înfiptă în pământ, chiar lângă capul lui Andronic. Thor l-a lăsat acolo și s-a dat înapoi.

Tatăl său avusese dreptate: nu reușise s-o facă. În ciuda tuturor, pur și simplu nu a putut să ucidă un om fără apărare.

Thor s-a întors cu spatele tatălui său, înfruntându-se pe propriul său popor, cu fața lui Gwendolyn. Era clar că câștigase bătălia; își spusese punctul de vedere. Acum, Andronic, dacă ar avea vreo cinste, nu ar avea de ales decât să se întoarcă acasă.

„THORGRIN!” țipă Gwendolyn.

Thor s-a întors să vadă, șocat, securea lui Andronicus legănându-se spre el, venind direct spre capul lui. Thor s-a abătut în ultima secundă, iar toporul a zburat.

Andronicus a fost rapid, totuși și, în aceeași mișcare, s-a întors înapoi cu mănușa și i-a dat lui Thor peste falcă, doborându-l în mâini și în genunchi.

Thor a simțit un trosnet îngrozitor în coaste, când cizma lui Andronicus l-a lovit cu piciorul în stomac, făcându-l să se rostogolească, gâfâind după aer.

Thor stătea întins pe mâini și în genunchi, respirând greu, sângele picurându-i din gură, coaste ucigându-l, încercând să-și adune puterea pentru a se ridica. Cu coada ochiului îl privi pe Andronic înaintând, zâmbind larg și ridicând toporul sus cu ambele mâini. Thor a văzut că ținea să-i taie capul lui Thor. Thor putea vedea în ochii săi injectați de sânge că Andronicus nu avea milă, așa cum îi făcuse Thor.

— Asta ar fi trebuit să fac acum treizeci de ani, spuse Andronicus.

Andronicus a scos un țipăt grozav, în timp ce își dădea securea jos pentru gâtul dezvăluit al lui Thor.

Thor, totuși, nu a terminat de luptă; a reușit o ultimă explozie de energie și, în ciuda tuturor durerilor, s-a grăbit în picioare și și-a încărcat

tatăl, abordându-l în jurul coastelor, împingându-l înapoi, pe pământ, pe spate.

Thor stătea întins deasupra lui, luptă cu el, pregătindu-se să lupte cu el cu mâinile goale. Devenise un meci de lupte. Andronicus a întins mâna și l-a prins de gâtul lui Thor, iar Thor a fost surprins de puterea lui; a simțit că pierde rapid aer în timp ce era sufocat.

Thor îl prinse de talie, disperat, căutându-și pumnalul. Pumnalul regal, cel pe care i-l dăduse regele MacGil, înainte de a muri. Thor pierdea rapid aer și știa că dacă nu-l găsește curând, va fi mort.

Thor a găsit-o cu ultima lui suflare. L-a ridicat sus și l-a aruncat cu ambele mâini în pieptul lui Andronic.

Andronicus se ridică, bâfâind după aer, cu ochii bombați într-o privire de moarte, în timp ce se ridică și continua să-și sufoce fiul.

Thor, fără suflare, vedea stele, devenind moale.

În cele din urmă, încet, strânsoarea lui Andronicus s-a eliberat, în timp ce brațele îi căzură lângă el. Ochii i s-au dat peste cap și s-a oprit din mișcare.

Stătea acolo înghețat. Mort.

Thor icni în timp ce scotea mâna moale a tatălui său din gât, tremurând și tușind, rostogolindu-se de pe cadavrul tatălui său.

Întregul trup îi tremura. Tocmai și-a ucis tatăl. Nu crezuse că este posibil.

Thor aruncă o privire în jur și văzu toți războinicii, ambele armate, privindu-l șocați. Thor simți o căldură uriașă curgând prin corpul său, de parcă tocmai s-ar fi produs o schimbare profundă în el, de parcă ar fi șters o parte rea din sine. Se simțea schimbat, mai ușor.

Thor a auzit un zgomot mare pe cer, ca un tunet, și a ridicat privirea și a văzut un mic nor negru apărând peste cadavrul lui Andronic și o pâlnie de umbre mici și negre, ca niște demoni, învârtindu-se spre pământ. S-au învârtit în jurul tatălui său, cuprinzându-l, urlând, apoi i-au ridicat trupul sus în aer, din ce în ce mai sus, până când a dispărut în nor. Thor privea, șocat, și se întrebă în ce naiba va fi târât sufletul tatălui său.

Thor ridică privirea și văzu armata Imperiului în fața lui, zeci și zeci de mii de oameni, cu răzbunare în ochii lor. Marele Andronic era mort. Totuși, oamenii lui au rămas. Thor și oamenii Inelului erau încă depășiți numeric cu o sută la unu. Câștigaseră bătălia, dar erau pe cale să piardă războiul.

Erec și Kendrick și Srog și Bronson au mers lângă Thor, cu săbiile scoase, în timp ce toți se înfruntau împreună cu Imperiul. Coarnele sunau în sus și în jos pe linia Imperiului, iar Thor se pregăti să înfrunte lupta pentru ultima oară. Știa că nu pot câștiga. Dar măcar aveau să coboare cu toții împreună, într-o mare ciocnire de glorie.

CAPITOLUL ŞAPTE

Reece a mărșăluit lângă Selese, Illepra, Elden, Indra, O'Connor, Conven, Krog și Serna, cei nouă mărșăluind spre vest, așa cum făcuseră ore întregi, de când ieșiseră din Canion. Undeva, știa Reece, oamenii lui erau la orizont și, mort sau viu, era hotărât să-i găsească.

Reece fusese șocat când trecuseră printr-un peisaj de distrugere, câmpuri nesfârșite de cadavre, presărate de păsări ospătatoare, carbonizate de suflarea dragonilor. Mii de cadavre ale Imperiului se aliniau la orizont, unele dintre ele încă fumând. Fumul din trupurile lor umplea aerul, duhoarea insuportabilă a cărnii arzătoare pătrunzând un pământ distrus. Oricine nu fusese ucis de suflarea dragonului fusese pătat în bătălia convențională împotriva Imperiului, MacGils și McClouds zăceau morți, de asemenea, orașe întregi distruse, grămezi de moloz peste tot. Reece clătină din cap: acest pământ, care fusese cândva atât de abundent, era acum devastat de război.

De când se ridicaseră din Canion, Reece și ceilalți fuseseră hotărâți să ajungă acasă, să se întoarcă pe partea MacGil a Inelului. Neputând să găsească cai, au mărșăluit tot drumul prin partea McCloud, în sus peste Highlands, în jos de cealaltă parte, iar acum, în cele din urmă, au mărșăluit prin teritoriul MacGil, trecând prin nimic altceva decât ruină și devastare. După înfățișarea pământului, dragonii au ajutat la distrugerea trupelor Imperiului și pentru asta, Reece a fost recunoscător. Dar Reece încă nu știa în ce stare își putea găsi oamenii. Erau toți morți în Inel? Până acum, așa părea. Reece dorea să afle dacă toată lumea era bine.

De fiecare dată când ajungeau pe un câmp de luptă de morți și răniți, cei nearniți de flăcările dragonilor, Illepra și Selese treceau din cadavru în cadavru, răsturnându-i, verificând. Nu numai că erau mânați de profesiile lor, dar Illepra avea și un alt scop în minte: să-l găsească pe fratele lui Reece. Godfrey. A fost un obiectiv împărtășit de Reece.

„Nu este aici”, a anunțat încă o dată Illepra, când se ridică în cele din urmă, după ce a întors ultimul cadavru din acest câmp, cu dezamăgirea

gravată pe față.

Reece putea să spună cât de mult îi pasă Illepra de fratele său, iar acesta a fost mișcat. Reece, de asemenea, spera că se simte bine și printre cei vii – dar, după înfățișarea acestor mii de cadavre, avea sentimentul că nu era.

Au mers mai departe, au mărșăluit peste un alt câmp ondulat, o altă serie de dealuri și, în timp ce făceau, au văzut un alt câmp de luptă la orizont, cu alte mii de cadavre așezate. S-au îndreptat spre ea.

În timp ce mergeau, Illepra plângea liniştit. Selese își puse o mână pe încheietura mâinii.

— E în viață, a liniştit Selese. "Nu-ți face griji."

Reece făcu un pas și puse o mână liniștitoare pe umărul ei, simțind compasiune pentru ea.

„Dacă e un lucru pe care îl știu despre fratele meu”, a spus Reece, „el este un supraviețuitor. Găsește o cale de ieșire din tot. Chiar și moartea. Iti promit. Godfrey este mai probabil deja într-o tavernă undeva, să se îmbăte.

Illepra a râs printre lacrimi și le-a șters.

— Sper că da, spuse ea. „Pentru prima dată, chiar sper că da.”

Și-au continuat marșul sumbru, în tăcere prin pustietate, fiecare pierdut în propriile gânduri. Imaginile Canionului i-au trecut prin mintea lui Reece; nu le putea suprima. Se gândea la cât de disperată fusese situația lor și se simți plin de recunoștință față de Selese; dacă ea nu ar fi apărut când a apărut el, ei ar fi în continuare acolo jos, cu siguranță toți morți.

Reece se întinse și luă mâna lui Selese și zâmbi în timp ce cei doi se țineau de mână în timp ce mergeau. Reece a fost mișcată de dragostea și devotamentul ei pentru el, de dorința ei de a traversa întreaga țară doar pentru a-l salva. A simțit un vânt copleșitor de dragoste pentru ea și abia aștepta până când au avut un moment singuri ca să-i poată exprima. Hotărâse deja că vrea să fie cu ea pentru totdeauna. Simțea o loialitate față de ea, cum nu simțise vreodată față de oricine altcineva și, de îndată ce au avut un moment, a jurat că o va cere în căsătorie. El avea să-i dea Inelul mamei sale, cel pe care i-l dăruise mama lui pentru a-l dărui iubirii vieții sale, când a găsit-o.

„Nu pot să cred că ai traversat Inelul doar pentru mine”, i-a spus Reece.

Ea a zâmbit.

„Nu a fost atât de departe”, a spus ea.

"Nu departe?" el a intrebat. „Ți-ai pus viața în pericol pentru a traversa o țară devastată de război. Vă datorez. Dincolo de ceea ce aș putea spune.”

„Nu îmi datorezi nimic. Mă bucur că ești în viață.”

„ *Toți* îți suntem datori”, a intervenit Elden. „Ne-ai salvat pe toți. Am fi cu toții blocați acolo jos, în măruntaiele Canionului, pentru totdeauna.”

— Apropo de datorii, am una de discutat cu tine, îi spuse Krog lui Reece, apropiindu-se șchiopătând lângă el. Din moment ce Illepra își făcuse piciorul în vârful Canionului, Krog reușise cel puțin să meargă singur, chiar dacă țeapăn.

— M-ai salvat acolo jos și de mai multe ori, continuă Krog. „A fost destul de stupid din partea ta, dacă mă întrebi pe mine. Dar ai făcut-o oricum. Totuși, să nu crezi că îți sunt dator.”

Reece clătină din cap, surprins cu privirea de morocănia lui Krog și de încercarea lui stângă de a-i mulțumi.

„Nu știu dacă încerci să mă insulti sau încerci să-mi mulțumești”, a spus Reece.

„Am propriul meu fel”, a spus Krog. „Voi avea grijă de spatele tău de acum înainte. Nu pentru că te plac, ci pentru că asta mă simt chemat să fac.”

Reece clătină din cap, derutat ca întotdeauna de Krog.

— Nu-ți face griji, spuse Reece. „Nici mie nu te plac.”

Toți și-au continuat marșul, toți relaxați, fericiți că sunt în viață, că sunt deasupra pământului, că s-au întors pe această parte a Inelului - toți, cu excepția lui Conven, care a mers liniștit, în afară de ceilalți, retras în sine, așa cum făcuse el. a fost încă de la moartea geamănului său în Imperiu. Nimic, nici măcar o scăpare din moarte, nu părea să-l scuture de ea.

Reece și-a amintit cum, acolo jos, Conven se aruncase nesăbuit în pericol, de multe ori, aproape să se sinucidă pentru a-i salva pe ceilalți. Reece nu se putea abține să nu se întrebe dacă venea mai mult din dorința de a se sinucide decât de a-i ajuta pe ceilalți. Își făcea griji pentru el. Reece nu-i plăcea să-l vadă atât de înstrăinat, atât de pierdut în depresie.

Reece se apropie de el.

„Ai luptat genial acolo”, i-a spus Reece.

Conven doar a ridicat din umeri și a privit în jos.

Reece și-a zguduit creierul ca să spună ceva, în timp ce ei mergeau mai departe în tăcere.

„Ești fericit să fii acasă?” întrebă Reece. "A fi liber?"

Conven se întoarse și se uită la el în gol.

"Eu nu sunt acasă. Și nu sunt liber. Fratele meu este mort. Și nu am dreptul să trăiesc fără el.”

Reece simți un fior curgându-l la cuvintele lui. În mod clar, Conven era încă copleșit de durere; o purta ca pe o insignă de onoare. Conven semăna mai degrabă cu morții care umblă, cu ochii în gol. Reece și-a amintit de ei cândva plini de bucurie. Reece putea să vadă că doliul lui era profund și avea senzația că s-ar putea să nu se îndepărteze vreodată de el. Reece se întrebă ce va fi cu Conven. Pentru prima dată, nu a crezut nimic bun.

Au mărșăluit și au mărșăluit și au trecut orele și au ajuns încă pe un alt câmp de luptă, umăr la umăr cu cadavre. Illepra și Selese și ceilalți s-au învârtit, mergând cadavre în cadavru, răsturnându-i, căutând orice semn al lui Godfrey.

„Văd mult mai mulți MacGils pe acest teren”, a spus Illepra plin de speranță, „și nicio suflare de dragon. Poate că Godfrey este aici.”

Reece ridică privirea și văzu miile de cadavre și se întrebă, chiar dacă era aici, dacă l-ar putea găsi vreodată.

Reece s-a întins și a mers cadavre în cadavru, la fel ca și ceilalți, răsturnându-se pe fiecare. A văzut toate fețele poporului său, față în față, pe unele pe care le-a recunoscut și pe altele nu, oameni pe care îi cunoscuse și cu care luptase, oameni care luptaseră pentru tatăl său. Reece s-a mirat de devastarea care a coborât asupra patriei sale, ca o ciumă, și a sperat cu sinceritate că totul a trecut în sfârșit. Își văzuse plin de bătălii, războaie și cadavre ca să dureze toată viața. Era gata să se așeze într-o viață de pace, să vindece, să reconstruiască din nou.

"AICI!" strigă Indra, cu vocea plină de emoție. Ea stătea deasupra unui corp și privea în jos.

Illepra s-a întors și a venit în fugă, și toți s-au adunat în jur. Ea a îngenuncheat lângă corp și lacrimile i-au inundat fața. Reece a îngenuncheat lângă ea și a icnit să-și vadă fratele.

Godfrey.

Burta lui mare ieșită în afară, nebărbierită, cu ochii închiși, prea palid, cu mâinile albastre de frig, părea mort.

Illepra se aplecă și-l scutură, iar și iar; el nu a răspuns.

„Godfrey! Vă rog! Trezește-te! Sunt eu! Illepra! GODFREY!”

Ea l-a scuturat din nou și din nou, dar el nu s-a trezit. În cele din urmă, frenetică, se întoarse către ceilalți, scanându-le curelele.

„Sacul tău de vin!” i-a cerut ea lui O'Connor.

O'Connor bâjbâi la talie, o scoase în grabă și i-o dădu lui Illepra.

Ea l-a luat și l-a ținut peste fața lui Godfrey și i-a zvârlit-o pe buze. Ea i-a ridicat capul, i-a deschis gura și i-a stropit puțin pe limbă.

A venit un răspuns brusc, când Godfrey și-a lins buzele și a înghițit.

Tuși, apoi se ridică, apucă sacul, cu ochii încă închiși și îl stropește, bând din ce în ce mai mult, până când s-a așezat până la capăt. A deschis încet ochii și și-a șters gura cu dosul mâinii. S-a uitat în jur, confuz și dezorientat și a eructat.

Illepra a strigat de bucurie, aplecându-se și îmbrățișându-i mare.

„Ai supraviețuit!” a exclamat ea.

Reece oftă uşurat în timp ce fratele său se uită în jur, confuz, dar foarte viu.

Elden și Serna l-au prins pe Godfrey de sub umăr și l-au ridicat în picioare. Godfrey stătea acolo, clătinând la început, și luă încă un pahar lung din sac și își șterse gura cu dosul mâinii.

Godfrey se uită în jur, cu ochii îngroziți.

"Unde sunt?" el a intrebat. Își întinse mâna și își frecă capul, care avea o udră mare, iar ochii i se mijiră de durere.

Illepra studia rana cu pricepere, trecându-și mâna de-a lungul ei și sângele uscat din părul lui.

— Ai primit o rană, spuse ea. „Dar poți fi mândru: ești în viață. Esti in siguranta."

Godfrey se clătina, iar ceilalți l-au prins.

„Nu este grav”, a spus ea, examinându-l, „dar va trebui să vă odihniți.”

Ea și-a scos un bandaj de pe talie și a început să-l înfășoare în jurul capului lui, iar și iar. Godfrey tresări și se uită la ea. Apoi s-a uitat în jur și a cercetat toate cadavrele, cu ochii deschiși larg.

„Sunt în viață”, a spus el. „Nu-mi vine să cred.”

— Ai reușit, spuse Reece, strângând fericit de umărul fratelui său mai mare. „Știam că o faci.”

Illepra l-a îmbrățișat, îmbrățișându-l, iar încet, a strâns-o pe spate.

„Deci așa se simte să fii un erou”, a observat Godfrey, iar ceilalți au râs. „Dă-mi mai multă băutură așa”, a adăugat el, „și poate o voi face mai des”.

Godfrey mai luă o înghițitură lungă și în cele din urmă începu să meargă cu ei, sprijinindu-se pe Illepra, cu un umăr în jurul ei, în timp ce ea îl ajuta să se echilibreze.

"Unde sunt ceilalți?" întrebă Godfrey în timp ce mergeau.

— Nu știm, spuse Reece. „Undeva spre vest, sper. Acolo ne îndreptăm. Mărșăluim spre Curtea Regelui. Să văd cine trăiește.”

Reece a înghițit în timp ce rostia cuvintele. S-a uitat la orizont și s-a rugat ca compatrioții săi să fi avut o soartă similară cu Godfrey. S-a gândit la Thor, la sora lui Gwendolyn, la fratele său Kendrick, la atât de mulți alții pe care îi iubea. Dar știa că cea mai mare parte a armatei Imperiului încă mai era în față și, judecând după numărul de morți și răniți pe care îi văzuse deja, avea un sentiment profund că ce era mai rău încă avea să vină.

CAPITOLUL OPT

Thorgrin, Kendrick, Erec, Srog și Bronson stăteau ca un zid unificat împotriva armatei Imperiului, oamenii lor în spatele lor, cu armele scoase, pregătindu-se să facă față atacului trupelor Imperiului. Thor știa că aceasta va fi acuzația lui de moarte, bătălia lui finală în viață, dar nu avea niciun regret. Acesta avea să moară aici, înfruntând inamicul, în picioare, cu sabia în mână, cu frații de arme alături, apărându-și patria. I s-ar oferi o șansă să compenseze ceea ce făcuse, pentru că și-a înfruntat propriul popor în luptă. Nu mai putea cere nimic în viață.

Thor s-a gândit la Gwendolyn și și-a dorit doar să aibă mai mult timp de dragul ei. S-a rugat ca Steffen să o fi scos în siguranță și să fie în siguranță acolo, în spatele liniilor. Se simțea hotărât să lupte cu tot ce avea, să omoare cât mai mulți Imperii, doar pentru a-i împiedica să-i facă rău.

În timp ce Thor stătea acolo, simțea solidaritatea fraților săi, toți fără teamă, stând acolo curajos, ținându-și poziția. Aceștia erau cei mai buni oameni ai regatului, cei mai buni cavaleri ai Argintului, MacGils, Silezienii — toți uniți, niciunul dintre ei nu s-a dat înapoi de frică, în ciuda șanselor. Toți erau pregătiți să renunțe la viața lor pentru a-și apăra patria. Toți prețuiau onoarea și libertatea mai mult decât viața.

Thor a auzit coarnele Imperiului, în sus și în jos pe linii, și-a privit diviziile de nenumărați oameni aliniându-se în unități precise. Aceștia erau soldați disciplinați cu care se confrunta, soldați cu comandanți fără milă, care luptaseră toată viața. Era o mașinărie bine unsă, antrenată să continue în fața morții liderului lor. Un nou comandant fără nume a Imperiului a intervenit și a condus trupele. Numărul era imens, nesfârșit, iar Thor știa că nu aveau cum să-i învingă cu atât de puțini oameni. Dar asta nu mai conta. Nu conta dacă au murit. Tot ce conta era *cum* au murit. Ei aveau să moară în picioare, ca bărbați, într-o ciocnire finală de vitejie.

— Să așteptăm să vină la noi? întrebă Erec cu voce tare. — Sau le oferim salutul familiei MacGil?

Thor a zâmbit, împreună cu ceilalți. Nu era nimic ca o armată mai mică care încărca una mai mare. A fost nesăbuit, dar a fost și culmea curajului.

Ca unul, Thor și oamenii lui au scos brusc un strigăt de luptă și au încărcat cu toții. Au alergat pe jos, grăbindu-se să facă puntea dintre cele două armate, strigătele lor de luptă umplând aerul, oamenii lor urmând aproape pe călcâie. Thor își ținea sabia sus, alergând lângă frații săi, cu inima bătându-i-se, o rafală rece de vânt zdrobindu-i fața. Așa s-a simțit bătălia. Îi amintea cum era să fii în viață.

Cele două armate au încărcat, alergând cât de repede au putut să se omoare reciproc. În câteva momente s-au întâlnit la mijloc, într-un zgomot extraordinar de arme.

Thor a tăiat în toate direcțiile, aruncându-se în primul rând de soldați ai Imperiului, care mânuiau sulițe lungi, știuci, lănci. Thor a tăiat în jumătate prima știucă pe care a întâlnit-o, apoi l-a înjunghiat pe soldat în intestin.

Thor s-a abătut și a țesut în timp ce mai multe lănci i-au venit în cale; îşi legăna sabia, învârtindu-se în toate direcţiile, tăind toate armele în jumătate cu un zgomot de aşchiere şi lovind cu piciorul şi înlăturând fiecare soldat din calea lui. Mai dădu înapoi câteva mâini cu mănușa lui, lovi altul cu piciorul în zona inghinală, îi dădu unui cot în falcă, îl dădu cu capul altuia, îl înjunghie pe altul și se răsuci și tăie pe altul. Sferturile erau aproape și era mână în mână, iar Thor era o mașină de un singur om, care își croia drum prin forța cu mult superioară.

Peste tot în jurul lui, frații lui făceau același lucru, luptând cu o viteză, o putere și putere și spirit incredibile, deși erau depășiți numeric, aruncându-se în armata mult mai mare și tăind rândurile de oameni din Imperiu care păreau să nu aibă sfârșit. Niciunul nu a ezitat, nici unul nu s-a retras.

Peste tot în jurul lui Thor, mii de bărbați s-au întâlnit cu alte mii de oameni, bărbați care țipă și mormăieu în timp ce luptau corp la corp în uriașa bătălie vicioasă, bătălia determinantă pentru soarta Inelului. Și în ciuda forțelor cu mult superioare, oamenii Inelului câștigau avânt, ținând Imperiul la distanță și chiar împingându-i înapoi.

Thor a smuls un bipel din mâinile unui soldat al Imperiului, l-a dat înapoi, apoi l-a răsucit și l-a zdrobit în lateralul căștii. Thor l-a aruncat apoi

sus, într-un cerc larg și a doborât mai mulți. L-a aruncat în mulțime și a doborât și mai mult.

Thor și-a ridicat apoi sabia și s-a întors la lupta corp la corp, tăind din toate părțile până când brațele și umerii i-au obosit. La un moment dat a fost puțin prea lent și un soldat a coborât spre el cu o sabie ridicată; Thor s-a întors cu fața la el, prea târziu, și s-a pregătit pentru lovitura și rănirea care urma să vină.

Thor auzi un zgomot de mârâit și Krohn trecu șuierând, sărind în aer și blocându-și fălcile pe gâtul soldatului, doborându-l, salvându-l pe Thor.

Au trecut ore de luptă strânsă. În timp ce Thor a fost la început încurajat de toate câștigurile lor, curând a devenit evident că această bătălie a fost un act de inutilitate, prelungind inevitabilul. Indiferent câți dintre ei i-au ucis, orizontul a continuat să fie plin de o gamă nesfârșită de oameni. Și în timp ce Thor și ceilalți oboseau, oamenii din Imperiu erau proaspeți, din ce în ce mai mult.

Thor, pierzând avântul, neapărându-se la fel de repede cum fusese, a primit brusc o tăietură de sabie pe umăr; strigă el de durere, în timp ce sângele îi țâșnea din braț. Thor a primit apoi un cot în coaste, iar un topor de luptă a coborât pentru el, pe care abia l-a blocat cu scutul său. Aproape că ridicase scutul cu o secundă prea târziu.

Thor pierdea teren și, în timp ce se uită în jur, văzu că și ceilalți din jurul lui erau. Valul începea din nou să se întoarcă; Urechile lui Thor erau pline de strigătele de moarte ale prea multor oameni, care începeau să cadă. După ore întregi de luptă, pierdeau. În curând, toate aveau să fie terminate. S-a gândit la Gwendolyn și a refuzat să o accepte.

Thor și-a aruncat capul înapoi spre ceruri, încercând cu disperare să cheme orice puteri îi mai rămăseseră. Dar puterea lui de druidă nu răspundea. Prea mult, simțea el, fusese scurs din timpul petrecut cu Andronicus și avea nevoie de timp pentru a se vindeca. L-a observat pe Argon pe câmpul de luptă, nu la fel de puternic ca el, și puterile lui s-au epuizat luptând cu Rafi. Și Alistair era slăbită, puterile ei s-au epuizat, reînviind Argonul. Nu aveau altă rezervă. Doar forța lor de brațe.

Thor și-a aruncat capul înapoi spre cer și a scos un mare strigăt de luptă de disperare, dorind ca ceva să fie diferit, ca ceva să se schimbe.

Te rog lui Dumnezeu, s-a rugat el. *Te implor. Salvează-ne pe toți în această zi. Mă întorc la tine. Nu pentru om, nu pentru puterile mele, ci pentru tine. Dă-mi un semn al puterii tale.*

Dintr-o dată, spre șocul lui Thor, aerul s-a umplut de zgomotul unui vuiet mare, unul atât de puternic încât părea că despica chiar cerul.

Inima lui Thor s-a accelerat când a recunoscut imediat sunetul. S-a uitat la orizont și l-a văzut izbucnind din nori pe vechiul său prieten, Mycoples. Thor a fost șocat, bucuros să vadă că era în viață, că era liberă și că se afla înapoi aici, în Inel, zburând spre el. Era ca și cum o parte din el însuși ar fi fost restaurată.

Și mai surprinzător, lângă ea l-a văzut pe Thor un al doilea dragon. Un dragon masculin, cu solzi străvechi, roșii decolorați și ochi verzi uriași și strălucitori, cu aspect mai fioros chiar și decât Mycoples. Thor i-a privit pe cei doi zburând în aer, împletindu-se înăuntru și ieșind, apoi aruncându-se în jos, chiar pentru Thor. Și-a dat seama atunci că rugăciunile lui fuseseră răspunse.

Mycoples și-a ridicat aripile, și-a arcuit gâtul și a țipat, la fel ca și balaurul de lângă ea, iar cei doi au suflat un zid de foc asupra armatei Imperiului, luminând cerul. Ziua rece a fost brusc caldă, apoi fierbinte, în timp ce pereții de flăcări se rostogoleau și se rostogoleau spre ei. Thor și-a ridicat brațele la față.

Dragonii au atacat din spate, așa că flăcările nu au ajuns tocmai la Thor. Totuși, peretele de foc era suficient de aproape încât Thor îi simțea căldura, firele de păr de pe antebraț îi spărgeau.

Strigătele a mii de oameni s-au ridicat în aer când armata Imperiului, divizie cu divizie, a fost incendiată, zeci de mii de soldați țipând pentru viața lor. Au fugit în toate direcțiile – dar nu era unde să fugă. Dragonii erau fără milă. Erau în furie și erau plini de furie, gata să se răzbune asupra Imperiului.

O diviziune a Imperiului după alta s-a împiedicat la pământ, moartă.

Soldații rămași în fața lui Thor s-au întors în panică și au fugit, încercând să se îndepărteze de dragonii care străbăteau cerul, răsuflând flacără peste tot. Dar ei au fugit doar spre moartea lor, deoarece dragonii s-au concentrat asupra lor și i-au terminat pe rând.

Curând, Thor s-a trezit în fața cu nimic altceva decât un câmp gol, nori negri de fum, miros de carne arsă umplând aerul, de respirație de dragon, de sulf. Pe măsură ce norii s-au ridicat, ei au scos la iveală un pustiu carbonizat în fața lui, niciun om nu a mai rămas în viață, toată iarba și copacii s-au ofilit până la nimic altceva decât negru și cenuşă. Armata

Imperiului, atât de indomabilă în urmă cu câteva minute, acum dispăruse complet.

Thor stătea acolo șocat, bucuros. Ar trăi. Toți ar trăi. Inelul era liber. În cele din urmă, au fost liberi.

Mycoples se prăbușeau și s-au așezat în fața lui Thor, lăsând capul în jos și pufnind.

Thor făcu un pas înainte, zâmbind în timp ce se ducea la vechiul său prieten, iar Mycoples îi coborî capul până la pământ, torcând. Thor i-a mângâiat solzii de pe față, iar ea s-a aplecat și și-a frecat nasul în sus și în jos pe pieptul lui, mângâindu-și fața de corpul lui. Ea toarcă mulțumită și era clar că era extaziată să-l revadă pe Thor, la fel de extaziat ca și el să o vadă.

Thor a urcat pe ea și s-a întors, deasupra lui Mycoples, și s-a înfruntat cu armata lui, cu mii de oameni uitându-se în spate cu uimire și bucurie, în timp ce își ridica sabia.

Bărbații și-au ridicat săbiile și l-au încurajat înapoi. În cele din urmă, cerurile s-au umplut de sunetul victoriei.

CAPITOLUL NOUĂ

Gwendolyn stătea acolo, uitându-se în sus la Thorgrin, în vârful Mycoples, iar inima ei a crescut de uşurare şi mândrie. Ea își făcuse drum prin mulțimea groasă de soldați, înapoi în linia frontului, renunțând la protecția lui Steffen și a celorlalți. Ea se împinsese până la poiană și stătea în fața lui Thor. A izbucnit în lacrimi de bucurie, în timp ce a privit afară și a văzut Imperiul învins, toate amenințările dispărând în sfârșit, când l-a văzut pe Thor, iubirea ei, în viață, în siguranță. Se simțea triumfătoare. Se simțea de parcă tot întunericul și durerea din ultimele luni s-ar fi dispărut în sfârșit, a simțit că Inelul era în sfârșit în siguranță încă o dată. S-a simțit copleșită de bucurie și recunoștință când Thor a văzut-o și a privit-o cu atâta dragoste, cu ochii strălucind.

Gwen se pregăti să iasă să-l întâmpine, când deodată un zgomot a tăiat aerul care o făcu să se întoarcă.

„BRONSON!” a venit țipătul.

Gwen și ceilalți s-au întors, iar inima i s-a scufundat de groază să vadă un bărbat ieșind din cenușa părții Imperiului. Bărbatul stătuse întins cu fața în jos pe pământ, acoperit cu trupurile soldaților Imperiului și s-a ridicat și i-a doborât în timp ce se ridica la înălțimea sa.

McCloud.

Gwen simți un fior. McCloud supraviețuise cumva, fiind un laș, refugiindu-se sub trupurile altora, supraviețuind cumva zidului de flăcări. Stătea acolo cu trupul desfigurat, cu fața marcată, lipsește un ochi, iar acum, pe jumătate ars de flăcări, hainele încă mocnind. Cu toate acestea, era în viață, cu sabia în mână, uitându-se fix la fiul său, Bronson.

Gwen a simțit că se ridică în ea un dezgust suprem. Era un bărbat pe care îl detesta cu fiecare fibră a ființei sale, omul coșmarurilor ei, pe care îi retrăia în fiecare noapte, bărbatul care o atacase. Nu era nimic mai mult pe care ea și-a dorit în toate aceste zile decât să-l vadă mort.

Acolo stătea, la toată înălțimea și lățimea lui, ceea ce era considerabil, un coșmar prins la viață, singurul supraviețuitor al întregii

conflagrației.

„BRONSON!” McCloud țipă din nou, pășind înainte în poiană.

Bronson a răspuns apelului: a făcut un pas înainte de partea MacGil, cu propria sa sabie în mână, pregătit să-și întâmpine tatăl într-o ultimă luptă.

Mycoples mârâi, își arcui gâtul și se pregăti să sufle foc lui McCloud.

Dar Thor a pus o mână pe ea, oprind-o, în timp ce descăleca și își strângea sabia, făcând un pas înainte, spre McCloud, pentru a-l termina.

Bronson făcu un pas înainte, lângă Thor, și puse o mână pe umărul lui Thor.

„Este bătălia mea”, a spus Bronson.

„Mi-a atacat soția”, a spus Thor. „Tânjesc la răzbunare.”

„Dar el este tatăl meu”, a răspuns Bronson. „Cu siguranță înțelegi. Îmi doresc mai mult.”

Thor se uită înapoi la Bronson, lung și greu, apoi în cele din urmă, înțelegând, se dădu deoparte.

„Amândoi atacați!” McCloud a strigat, cu vocea răgușită: „O să vă omor pe amândoi cu ușurință!”

Bronson s-a întors și l-a înfruntat, iar el s-a repezit înainte cu un strigăt mare, ridicând sabia sus, în timp ce McCloud s-a repetat.

Tatăl și fiul s-au întâlnit în mijlocul câmpului deschis, iar Bronson și-a dat jos sabia cu toată puterea. McCloud și-a ridicat-o și l-a blocat cu un zgomot. Au zburat scântei și lupta începuse.

Bronson, înfuriat, și-a învârtit sabia, tăind din nou și din nou și din nou, împingându-și tatăl înapoi, care totuși a blocat fiecare lovitură și a parat înapoi cu mai multe ale lui. Cei doi s-au condus unul pe celălalt înainte și înapoi, scântei zburând în toate direcțiile pe măsură ce lupta epică a continuat și mai departe, niciunul nu a câștigat niciun centimetru, amândoi după sânge. În mod clar, dușmănia dintre ei era profundă.

În cele din urmă, într-o singură mișcare rapidă, Bronson a luat mai bine tatăl său, trântând sabia din mâna lui și făcând un pas înainte și lovindu-l în nas cu mânerul sabiei, rupându-l.

McCloud întinse mâna și îl apucă de nas, țâșnind sânge, țipând, iar Bronson îl dădu înapoi, doborându-l la pământ.

Bronson făcu un pas înainte și McCloud se învârti brusc cu partea din spate a călcâiului, lovindu-l puternic în spatele genunchiului, făcându-l

să cadă la pământ. Apoi McCloud s-a ridicat, s-a rotit și l-a zdrobit pe Bronson la ceafă cu mănușa, trimițându-și fiul cu fața înainte în pământ.

McCloud smulse sabia din mâna lui Bronson, o ridică și se pregăti să o coboare pe gâtul expus lui Bronson și să-i taie capul.

Gwendolyn, îngrozită, a făcut un pas înainte și a țipat: „NU!” Nu suporta să-l vadă pe Bronson zăcând acolo, înclinat, pe cale să moară, acest bărbat pe care ajunsese să-l iubească și să-l respecte, care luptase atât de intens pentru cauza ei.

McCloud îşi coborî sabia şi un ţipăt înfiorător a tăiat aerul, iar Gwendolyn tresări, sigură că era strigătul de moarte al lui Bronson.

Dar când a deschis ochii, a fost șocată să vadă că nu Bronson a țipat, ci McCloud. Stătea acolo, lipsind un braț. Thor stătea deasupra lui, cu sabia scoasă, tocmai îi tăiase brațul, chiar înainte să-și poată doborî sabia asupra lui Bronson.

— Asta e pentru Gwendolyn, îi spuse Thor lui McCloud.

În timp ce McCloud se lăsă în genunchi, apucându-și ciotul de braț, țipând, Bronson se ridică și se îndreptă spre el, lângă Thor, cei doi privindu-l în jos.

— Dreptatea este făcută, tată, spuse Bronson. „M-ai luat de mână. Acum al tău este luat.”

— Ți-aș fi luat ambele mâini dacă aș fi putut, mârâi McCloud.

Bronson a clătinat din cap, s-a lăsat pe spate și și-a lovit tatăl cu un picior în față, iar el a plecat zburând înapoi, cu capul trântit de pământ.

„Nu vei mai lua mâna nimănui”, a răspuns Bronson.

Tatăl lui zăcea acolo, gemuind, iar Bronson se întinse și își scoase sabia din pământ.

„E al meu să-l ucid”, i-a spus Bronson lui Thor.

Thor dădu din cap cu respect și se dădu deoparte, în timp ce Bronson stătea deasupra tatălui său, pregătindu-se să-l omoare.

Gwen făcu un pas înainte, pe lângă toți bărbații, pe lângă privirile tuturor soldaților, și veni lângă Bronson și își puse o mână pe încheietura mâinii.

Bronson se întoarse spre ea.

— Nu cere compasiune pentru el, doamnă, spuse Bronson.

— Nu, spuse Gwendolyn. „Am venit pentru răzbunare.”

Bronson se uită înapoi la ea, surprins.

„A fost onoarea mea pe care a luat-o”, a continuat Gwendolyn, „și trebuie să îndrept greșelile. Dreptatea trebuie făcută de mâna mea. Nu de al tău.”

Bronson o privi lung și greu, apoi în sfârșit înțelese. Dădu din cap și se dădu deoparte.

„Omoară omul care îți bântuie visele”, a spus Bronson. „Așa cum mi-a bântuit-o pe a mea toată viața. Odată ce va muri, fie ca ambele noastre vise să dispară.”

Gwendolyn luă sabia cu ambele mâini, strângând mânerul, strângând strâns. Încet, o ridică sus deasupra capului. Niciodată până atunci ea nu ucisă un bărbat, de aproape, care zăcuse acolo, înclinat. Mâinile îi tremurau, deși știa că justiția o cere.

A simțit sângele curgându-i prin vene. Sângele lui MacGil; din șapte generații de regi; sângele unui conducător al unui mare popor; sângele cuiva însărcinat să îndrepte greșelile. Ea a simțit o nevoie imperioasă de a scăpa lumea de un rău care nu ar fi trebuit să existe.

— Nu o vei face, mârâi McCloud la ea. „Ești la fel ca băiatul meu. Nu ai tupeu.”

Gwendolyn respiră adânc și înfipse sabia în jos, drept în jos, în inima lui McCloud, străpungând-o. Sabia a continuat, prin corpul lui, în pământul înghețat.

Ochii lui McCloud s-au deschis cu o privire șocată, în timp ce el se uita la ea cu agonie și surpriză. A rămas acolo câteva secunde, înghețat.

Apoi, în cele din urmă, a căzut cu spatele, moale. Mort.

Gwendolyn a scos sabia însângerată și a întins-o înaintea ei, în timp ce se întoarse și își înfrunta oamenii. Ea a ridicat-o sus.

Întreaga ei armata, tot poporul ei, a îngenuncheat în fața ei și a strigat:

„GWENDOLYN!”

CAPITOLUL ZECE

Thor călărea pe spatele lui Mycoples, Gwen în spatele lui, strângându-l de talie. Cei doi s-au înălțat sus deasupra Inelului, înconjurând toate teritoriile, luând totul de sus. Au tăiat aerul răcoros al iernii, prin norii care se despărțiră, dar Thor nu a simțit frigul. Tot ce simțea el era pe Gwen, cu mâinile ei strângându-l din spate, ținându-l strâns, iar clipă de clipă, se simțea restaurat. Pentru prima dată de când își amintea, s-a simțit din nou în pace. Simțea că totul este bine în lume și nu și-a dorit niciodată să se termine acest moment. Gwendolyn în spatele lui, călare pe Mycoples, Andronicus mort, Thor simți un sentiment de completitudine pe care îl sperase întotdeauna.

S-au prăbușit jos, aproape răsturnând vârfurile copacilor, cuprinzând toată devastarea Inelului, pământuri întregi acoperite cu cadavrele carbonizate ale Imperiului. Thor putea să vadă cât de mult munciseră Mycoples și Ralibar, dezlănțuind un val de distrugere asemănător celor pe care Inelul îl cunoscuse vreodată.

Au zburat peste orașe și orașe devastate, sfâșiate de invazia Imperiului, câmpuri de cadavre de MacGil, acele suflete curajoase care și-au pierdut viața încercând să oprească invazia. Thor se simțea copleșit de vinovăție că luptase de partea greșită o vreme. Și-a dorit să poată face lucrurile mai bune, să se întoarcă înapoi, să poată face lucrurile să se desfășoare altfel. Se gândea la ziua în care zburase pentru a accepta capitularea lui Andronic; simţise în stomac că ceva nu e în regulă. Își amintea de presimțirea lui Mycoples, de reticența ei de a ateriza, de toate semnele care indicau un pericol. Și-a dat seama acum că ar fi trebuit să asculte. Și-a dorit să nu fi fost niciodată prins, să nu fi fost niciodată spălat pe creier, că niciunul dintre oamenii săi nu ar fi trebuit să sufere și să moară.

Dar a fost menit să fie. Și-a dat seama că acum. Indiferent cât de mult ar vrea ca lucrurile să fie diferite, lumea a avut propriul ei destin. Asta a fost cruzimea lumii. Totuși, uneori, ar putea fi și bunătatea lumii.

Thor a revenit la momentul înainte de a zbura, când el și Gwendolyn își îmbrățișaseră toți oamenii. Multe lacrimi de bucurie fuseseră vărsate, în timp ce Thor, zdruncinat de vinovăție, le implorase iertare. Fuseseră prea fericiți să o acorde: la urma urmei, el nu ucisese pe niciunul dintre ei și, de fapt, făcuse mai mult pentru a ucide Imperiul decât oricare dintre ei. Dar încă simțea că are nevoie de iertarea lui Gwen mai presus de toate: încă nu-i venea să creadă că îi ridicase o sabie. Doar gândul la asta l-a făcut să vrea să se sinucidă.

Gwendolyn fusese amabil. Nu fusese rănită de el, nici altcineva și era dispusă să-l ierte. Ea chiar a înțeles și a recunoscut că el fusese sub o vrajă, una care nu era controlată de el. Thor îi ceruse scuze și lui Krohn, care fusese prea repede să-și accepte scuzele, lingându-l și sărind în brațe în timp ce Thor îl îmbrățișa înapoi. Thor și-a cerut scuze lui Erec, pentru că s-a înfruntat cu el, și lui Kendrick și tuturor bărbaților cu care cunoscuse și cu care luptase, cerându-i iertare. Cu toții se grăbiră să-i îndeplinească, știind că fusese vrăjit. Bunătatea lor l-a făcut pe Thor să se simtă și mai vinovat.

Thor urcase pe Mycoples, dornic să o zboare din nou; bărbații fuseseră de acord că se vor întâlni cu toții la Curtea Regelui. Fusese capitala lor inițială, iar acum, cu Imperiul dispărut, toți au fost de acord că nu mai era un loc potrivit în care să se întoarcă.

Thor urcase pe Mycople, Gwen în spatele lui și zburase. Ralibar îi plăcuse Gwen și, pentru o clipă, părea că ar putea chiar să o lase să-l călărească; dar apoi brusc, imprevizibil, sărise în aer și decolase, îndreptându-se în propria lui direcție. Gwen era fericită că avea: voia să călărească cu Thor, să fie din nou aproape.

Cei doi zburau acum ore în șir, făcând bilanțul tuturor peisajelor Inelului, dându-și seama de imensitatea lucrării care le avea în față, de toată reconstrucția care trebuia făcută. În cele din urmă, jos, printre nori, a apărut vestigiile Curții Regelui, iar Thor îi îndrumă pe Mycoples să se scufunde jos.

Micoplii s-au obligat, spărgând printre nori, zburând atât de jos până la Curtea Regelui, încât Thor și Gwen aproape că puteau atinge parapetele rămase. Thor a văzut contururile vastului complex, ale Castelului Regelui, ale terenurilor de antrenament ale Legiunii, sălile Argintului, Sala Armelor, zeci de clădiri, șanțurile și meterezele și locuințele nesfârșite ale orașului extins - și i-a rupt. inima. Aici era un loc care îi fusese cândva atât de drag, atât de strălucitor, coloana vertebrală a regatului, bastionul forței, a tot ceea

ce Thor știa a fi putere. Aici era locul la care aspirase mereu, locul pe care îl întâlnise pentru prima dată și se antrenase cu Legiunea. Era locul care odinioară se profilase atât de nestăpânit în mintea lui.

Și acum aici zăcea: în ruină, un fragment din ceea ce a fost cândva. Thor cu greu putea concepe că ceva atât de puternic ar putea fi redus la asta. Au rămas temeliile, rămășițele zidurilor de piatră, conturul orașului mai mare; cu siguranță a mai rămas o fundație pe care să construiască. Dar cele mai multe dintre pietrele și statuile sale mari și străvechi au fost răsturnate în mormane de moloz. Doar jumătate din Castelul Regelui stătea în picioare.

„Șapte generații de MacGils”, a spus Gwendolyn, clătinând din cap, „toate distruse pentru că Scutul fusese coborât, pentru că Sabia fusese furată. Totul a început cu fratele ei, Gareth. Și acum acolo se află regatul tatălui meu. Gareth a vrut întotdeauna să-l distrugă pe tatăl nostru, iar acum, cumva, a făcut-o.”

Thor îi simțea lacrimile pe ceafă.

„O vom reconstrui”, a spus Thor.

„Da, vom face”, a răspuns ea încrezătoare.

În timp ce coborau mai jos, învârtindu-se din nou și din nou, acest loc a adus în minte atât de multe amintiri pentru Thor. Aici era un loc în care îi fusese teamă și intimidat să intre când era un băiat, cu porțile și santinelele puternice care se profilau mai mari decât viața. Și totuși, iată-l acum, nu mai era un băiat, ci un bărbat, călare pe spatele unui dragon, șeful Legiunii și deja unul dintre faimoșii războinici ai Regatului. Lui Thor îi era greu să proceseze tot ce se întâmplase în viața lui și atât de repede: era suprarealist. A fost ceva stabil în viață, se întrebă el? Totul se schimba, se schimba mereu? A existat vreodată ceva de care cineva să se poată ține cu adevărat?

Vederea de dedesubt i-a adus lui Thor o mare tristețe – dar ia adus și o mare speranță. Aici era un loc pe care îl puteau construi din nou, un loc pe care îl puteau face și mai strălucitor. Odată ce Imperiul a dispărut în sfârșit, Inelul în sfârșit în siguranță, Thor a simțit toate motivele pentru speranță. Toți erau vii și în siguranță și asta era tot ce conta. Pietrele, toate se puteau întoarce la felul în care erau. Și cu Gwendolyn alături, Thor a simțit că orice este posibil.

Thor simți inelul mamei sale, bombandu-i în buzunar și știa că venise momentul să-și ceară în căsătorie. Sosise timpul ca ei să fie

împreună, pentru totdeauna. Nu voia să mai aștepte o clipă. A deschis gura să vorbească.

— Stai jos, îi strigă brusc Gwendolyn lui Mycoples. „Văd cavalerii apropiindu-se.”

Thor s-a uitat în jos și i-a văzut pe bărbați care călătoreau pe drum, începând să se filtreze prin porțile Curții Regelui. Micoplii se prăbușesc, așa cum îi ceruse Gwen.

Au aterizat chiar înaintea armatei care sosește, Mycoples așezându-se în centrul curții, bărbații ieșind în grabă să-i întâmpine. Thor știa că momentul lui de a cere în căsătorie dispăruse. Dar avea să vină din nou. Ar fi sigur de asta. Înainte să treacă ziua, avea să găsească o modalitate de a-și face pe Gwendolyn soția sa.

CAPITOLUL XI

Luanda a mărșăluit și a mărșăluit, epuizată, slăbită de foame, înghețată, simțind că drumul ei nu se va termina niciodată. Nu și-a putut permite să se oprească. A trebuit să se întoarcă, în patria ei, la Bronson. Încă se zguduia când se gândea cât de norocoasă fusese să evadeze, cât de aproape fusese. Se uitase peste umăr pe tot parcursul marșului înapoi, încă temându-se că cumva, poate, Romulus va găsi o cale să doboare Scutul, să o urmeze, să o apuce și să o aducă înapoi.

Dar el nu a fost niciodată acolo. Acum dispăruse, Scutul era cu adevărat ridicat, iar Luanda mărșăluse în siguranță, tot drumul acesta, prin pustiul Inelului, hotărâtă să ajungă acasă. Era uşurată, dar simţea şi un sentiment de groază. Oamenii ei o vor lua înapoi înăuntru, după tot ce făcuse ea? Ar vrea s-o omoare? Cu greu îi putea învinovăți. Era stânjenită de propriile ei acțiuni.

Cu toate acestea, nu avea încotro să meargă. Aceasta era singura casă pe care o cunoștea. Și îl iubea pe Bronson și îi dorea să-l revadă, să-și ceară scuze în persoană.

Luanda avea remuşcări pentru ceea ce făcuse şi şi-ar fi dorit să fi putut fi altfel. Și-ar fi dorit să poată lua totul înapoi, să poată face totul altfel. Privind în urmă la asta acum, ea nu înțelegea ce se întâmplase peste ea, cum lăsase ambiția ei să o depășească. Ea își dorise totul. Și ea nu reușise.

De data aceasta, ea își învățase lecția; a fost umilită. Ea nu tânjea acum după putere. Acum, ea voia doar pace. Voia doar să se întoarcă cu oamenii ei, într-un loc pe care să-l numim acasă. A văzut direct cât de proastă ar putea fi viața cu Imperiul și a vrut să se îndepărteze cât mai mult de ambiție.

Luanda s-a gândit la Bronson, la cât de mult ținuse el la ea și ea se ură pentru că l-a dezamăgit. Simțea că, dacă mai rămăsese cineva care ar putea s-o ierte, s-ar putea s-o ia înapoi, el era. Era hotărâtă să-l găsească,

indiferent cât de departe trebuia să meargă. Ea s-a rugat doar să fie încă în viață.

Luanda a intrat în tabăra din spate a soților MacGil, cu toții mărșăluind spre Curtea Regelui pe drumul larg care ducea spre vest, mii de oameni, epuizați, dar jubilați, proaspăt de victorie. Era încântată să-i ajungă din urmă, să vadă că au câștigat și și-a croit drum, întrebându-i pe fiecare dacă știau unde se află Bronson. Ea i-a întrebat pe toți același lucru: dacă l-au văzut, dacă era în viață.

Majoritatea o ignoraseră cu un mormăit, întorcându-se de la ea, ridicând din umeri, ignorantă. Iar cei care au recunoscut-o, au trimis-o departe cu replici denigratoare.

„Nu ești fata MacGil? Cel care ne-a vândut pe toți?" întrebă un soldat, dându-și coatele prietenilor, care toți s-au întors și au examinat-o cu dispreț.

Sunt membru al familiei regale MacGil, prima fiică a regelui MacGil. Ești un om de rând. Îți amintești asta și păstrează-ți locul, a vrut ea să spună. Vechea Luanda ar fi avut.

Dar acum, umilită, rușinată, ea a lăsat doar capul în jos. Nu mai era femeia care a fost cândva.

„Da, eu sunt", a răspuns ea. "Îmi pare rău."

Luanda s-a întors și a dispărut înapoi în tabără, împletindu-și drumul înăuntru și ieșind, până când, în cele din urmă, a bătut încă un soldat pe umăr și, în timp ce el se întoarse, se pregăti să-l întrebe dacă știa că era Bronson.

Dar când el se întoarse, ea se opri din frig.

La fel si el.

Peste tot în jurul lui bărbații continuau să mărșăluiască, totuși cei doi stăteau acolo, înghețați, uitându-se unul la celălalt.

Cu greu putea să respire. Acolo, cu fața ei, era dragostea ei.

Bronson.

Bronson se uită în urmă la Luanda șocat. Ea a stat acolo și, timp de câteva secunde, nu a știut dacă o va urî, o va alunga sau o va îmbrățișa.

Dar, deodată, ochii i se umplură de lacrimi și ea văzu ușurarea inundandu-i fața, iar el se repezi înainte și o îmbrățișă. El a strâns-o strâns, iar ea l-a îmbrățișat înapoi. Se simțea atât de bine să fiu din nou în brațele lui, iar ea se lipi de el în timp ce începea să plângă, cu trupul zguduit de

lacrimi, fără să-și dea seama cât de mult se ținuse, cât de supărată era. Ea a lăsat totul afară, plângând, rușinată.

— Luanda, spuse el, ținând-o în brațe. "Te iubesc. Mă bucur că ești în viață."

„Și eu te iubesc", a spus ea printre lacrimi, incapabil să se lase, să se îndepărteze.

Ea se trase înapoi și, neputând să se uite în ochii lui, își coborî capul, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Iartă-mă, spuse ea încet, incapabil să-i întâlnească privirea. "Vă rog. Iartă-mă."

O îmbrățișă din nou, ținând-o strâns.

„Te iert pentru tot", a spus el. „Știu că nu ai fost tu adevărat."

Ea și-a ridicat privirea și i-a întâlnit ochii și a văzut că nu o priveau cu dispreț. Își dădea seama că încă o iubea la fel de mult ca în ziua în care îl cunoscuse.

„Știam că doar ai fost prins în strânsoarea a ceva", a continuat el. "Ambiție. Te-a copleșit. Dar nu ai fost tu. Nu a fost Luanda pe care o cunosc."

— Mulţumesc, spuse ea. "Ai dreptate. Nu am fost eu."

Ea a zâmbit, respirând adânc, strângându-se în timp ce își șterge lacrimile.

— Și ce rămâne cu ceilalți? întrebă ea nervoasă. „Thorgrin? Sora mea? Sunt în viață?"

Ea știa că, dacă răspunsul era nu, avea să se confrunte cu o gloată furioasă care ar da vina pe ea și ar vrea-o moartă.

Bronson a zâmbit și a dat din cap, iar când i-a văzut chipul, a fost copleșită de bucurie și uşurare.

„Ei sunt într-adevăr", a răspuns el. „Toți s-au dus la Curtea Regelui, unde ne îndreptăm acum. Sunt sigur că te vor accepta înapoi."

El o luă de mână, dar ea se opri și o trase, clătinând din cap.

„Nu sunt atât de sigură", a spus ea. „Cum pot avea încredere în mine vreodată?"

„Aceasta este ea", se auzi o voce întunecată.

Luanda s-a întors și a văzut câțiva soldați apropiindu-se, unul arătând spre ea.

— Uite fata MacGil, a adăugat el. „Cel care l-a trădat pe Thor."

Un grup de soldați a mărșăluit înainte și a apucat-o pe Luanda din spate, repede, înainte ca ea să poată reacționa, și a început să-și lege încheieturile cu o frânghie.

"Ce faci?" strigă Bronson, indignat, apropiindu-se de ei. „Aceasta este soția mea!”

„Este și o trădătoare”, a răspuns soldatul hotărât. „Cel care a vândut armata noastră. Ea este arestată. Regina este să-și decidă soarta, nu noi. Și nu tu.”

„Unde o duci?” Bronson a apăsat, blocându-le drumul. „Îi cer ca ea să aibă o audiență cu Regina!”

„O audiență pe care o va avea într-adevăr”, au răspuns ei. „Dar ca prizonier.”

"Nu!"

Bronson s-a repezit ca să o elibereze, dar un grup de soldați i-a blocat drumul și a scos săbiile.

„Bronson, te rog!” strigă Luanda. "Lăsați-l să plece. Au dreptate să mă ia. Te rog nu te lupta cu ei. Nu au făcut nimic rău.”

Bronson își coborî încet sabia, dându-și seama că aveau dreptate. Într-o societate dreaptă, justiția trebuia să fie făcută. Nu putea face nimic în privința asta. A iubit Luanda; dar a slujit şi reginei.

„Luanda, voi vorbi cu ea pentru tine”, a spus Bronson. "Nu-ți face griji."

Ea deschise gura să vorbească, dar soldații o duceau deja, la orizont îndepărtat, la Curtea Regelui. Era un oraș în care Luanda intrase cândva ca regalitate – iar acum, în mod ironic, avea să intre ca prizonieră. Nu mai avea nevoie de onoruri; s-a rugat doar ca sora ei să-i permită să-și păstreze viața.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Gwendolyn a păşit prin rămăşiţele Curţii Regelui, însoţită de Thor, fraţii ei Kendrick, Reece şi Godfrey şi flancată de Erec, Steffen, Bronson, Srog, Aberthol şi câţiva consilieri noi, grupul mare făcând bilanţul, cercetând daunele care fuseseră provocate. făcut acestui oraş odată măreţ. Inima lui Gwendolyn i s-a frânt în timp ce trecea prin, acest oraş în care fusese crescută, acest oraş care întruchipa copilăria ei. Fiecare colţ era bântuit de amintiri, timp petrecut aici cu tatăl ei, cu fraţii ei, locurile în care învăţase să călărească pe cal, să mânuiască o sabie, să citească limba pierdută. Era locul în care învăţase să lase copilăria în urmă.

Totul s-a schimbat acum, un loc pe care abia îl cunoştea. Oasele lui erau acolo, rămăşiţe de ziduri de piatră, carbonizate de suflarea dragonului, clădiri prăbuşite, urme de metereze. Pământul era încă plin de cadavre şi ea îşi ţinea lacrimile în timp ce mergea între ei, toţi curajoşii Silver şi MacGils şi silezianii care muriseră pentru ţara lor, luând o poziţie eroică împotriva Imperiului. Era uimită de curajul lor, de ceea ce sacrificaseră.

— Toţi s-au ridicat ştiind că le-ar însemna viaţa, spuse Gwen cu voce tare în timp ce mergea, ceilalţi ascultând. „Totuşi au luat o poziţie oricum. Aceasta este culmea curajului. Aceştia sunt marii eroi ai Inelului. Războinicii căzuţi necunoscuţi şi nenumiţi din jurul nostru. Ei le avem cea mai mare datorie."

Din rândul războinicilor se auzi un mormăit de afirmare în timp ce mergeau cu ea. Gwen a fost copleşită de onoarea şi curajul care curgea în venele poporului ei şi a simţit o responsabilitate uriaşă de a se ridica la înălţimea ei, de a fi un lider la fel de onorabil şi neînfricat pe cât merită poporul ei. Ea spera că poate.

„Prima noastră sarcină trebuie să fie să ne îngropăm morţii", a spus Gwendolyn, întorcându-se către anturajul ei. „Convocă-i pe toţi oamenii noştri să adune toate aceste cadavre şi să le pregătească pentru un mare rug funerar, pe care îl vom avea în seara asta. Cadavrele Imperiului pot fi

aruncate pe câmpuri, dincolo de zidurile inelului exterior al orașului nostru, unde pot fi mâncate de câini."

„Da, doamna mea", a spus unul dintre generalii ei, întorcându-se și grăbindu-se înapoi către mulțime, trimițând imediat ofițeri să-și facă voia. Peste tot în jurul lor soldații au intrat în acțiune, când au început să adune morții. Gwendolyn nu se mai putea uita la fețele lor; avea nevoie ca orașul să fie curățat de ei pentru a nu fi bântuit.

Au terminat de înconjurat perimetrul curții interioare, pe lângă statuia răsturnată a tatălui ei, pe lângă fântâna care nu mai clocotea, iar Gwen se opri lângă ea. S-a uitat în jos la uriașa siluetă de piatră a tatălui ei, care zăcea acum în câteva bucăți, și a fost înflăcărată de furie față de Andronic și Imperiu.

„Vreau ca statuia tatălui meu să fie reconstruită", a poruncit ea. „Vreau ca fântânile din jurul lui să clocotească din nou și vreau această pasarelă căptușită cu flori."

— Da, doamna mea, spuse un altul dintre oamenii ei, grăbindu-se să-i îndeplinească porunca.

„Dar, doamna mea", a spus unul dintre noii ei consilieri, „nu ar fi mai potrivit să existe acum o statuie a dumneavoastră aici sus? La urma urmei, acesta este centrul Curții Regelui și aici se află statuia domnitorului, iar tu ești conducătorul nostru. Tatăl tău nu mai este cu noi."

Gwen clătină din cap.

„Tatăl meu va fi mereu cu noi", a corectat ea, „și nu am nevoie de o statuie pentru a mă onora. Mi-aș aminti mai degrabă de cei pe ai căror umeri stăm."

— Da, doamna mea, spuse el.

Gwendolyn s-a întors și a văzut ochii aprobatori ai tuturor oamenilor ei, iar ochii ei s-au oprit asupra lui Thor. Mai mult decât orice, voia doar timp să meargă cu el singură. Cei doi nu păreau să aibă niciodată suficient timp singuri împreună și trebuia să-i spună ceva. Ardea să-i spună despre sarcină. Despre copilul *lui* . Ea a simțit copilul răsturnându-se în stomac chiar când se gândea la asta.

În curând, își spuse ea. Când toate acestea s-au terminat, toate aceste afaceri de stat, toate s-au rezolvat, i-ar spune ea. Poate chiar în seara asta. A simțit un val de emoție doar gândindu-se la asta.

Au continuat să ocolească curtea, până când, în cele din urmă, au ajuns la ușile Castelului Regelui. Gwendolyn ridică privirea și simți o

durere de stomac la vedere. Fusese cândva cel mai frumos castel din ambele regate, cântat, lăudat de poeți, chiar și în afara Inelului. A fost sediul lui MacGil Kings timp de șapte generații, sediul propriului ei tată.

Acum stătea acolo, pe jumătate distrusă, jumătate din pereți în picioare, cealaltă jumătate deschisă spre cer. Cu greu putea să-și dea seama cum ar putea fi deteriorat ceva de această înălțime și lățime. Îi păruse întotdeauna atât de impermeabil. Mi s-a părut o metaforă a inelului: jumătate din el a fost distrus și jumătate din el încă în picioare, o fundație pe care să se reconstruiască. O sarcină descurajantă avea în fața ei, nu doar aici, ci peste tot, în fiecare oraș din Inel.

Gwen a respirat adânc în timp ce o cerceta și s-a simțit inspirată de provocare.

„Hai să intrăm înăuntru”, le-a spus Gwen celorlalți.

Anturajul ei o privi cu un fulger de îngrijorare.

„Doamna mea, nu știu cât de stabil este”, a spus Kendrick. „Acei ziduri s-ar putea prăbuși.”

Gwen clătină încet din cap.

„A fost castelul tatălui nostru și al tatălui său înaintea lui. A durat de secole. Ne va ține.”

Gwen a pășit cu îndrăzneală în față, iar ceilalți l-au urmat aproape în spate. Trecură prin porțile masive de piatră și fier, una dintre ele intactă, cealaltă atârnând strâmbă pe balamale. Grila zăcea arsă și răsucită pe o parte, acum doar o relicvă.

Vântul șuiera în timp ce mergeau, nu se auzea niciun sunet în afară de acela al pașilor lor scârțâind pe pietriș. Trecură pe sub o arcadă înaltă de piatră și Gwen se aștepta să găsească ușile de stejar vechi, sculptate, care marcaseră intrarea în castel. Dar au plecat, le-au smuls balamalele, au fost furați. Gwen o durea să vadă. Erau uși prin care Gwen a pășit aproape în fiecare zi din viața ei.

Intrară cu toții în camera principală, iar Gwen simți un curent de aer și ridică privirea la găurile căscate din tavanele înalte și conice, lăsând să intre lumina soarelui de iarnă și rafale de frig. Pașii cizmei au răsunat în această sală goală, grămezi de moloz peste tot. Dar sub murdărie și moloz, Gwen încă mai putea observa podelele originale de marmură. De asemenea, a văzut că multe dintre fresce au rămas încă pe pereți, acoperite de murdărie.

Au traversat camera, o pasăre prinsă fluturând pe tavan, iar Gwen a urcat o serie de trepte de piatră, suficient de largi pentru a le ține pe toți unul lângă altul, cu balustradele dispărute. Treptele erau sigure, iar ea urcă fără teamă.

Au continuat coridorul după coridor, cu găuri în pereți care lăsau să intre lumina soarelui și frigul. Pereții s-au prăbușit pe alocuri, dar structura părea intactă. Mergând, au trecut pe lângă cadavre împrăștiate de soldați, bărbați care luptaseră curajos, corp la corp, dându-și viața pentru a apăra acest loc.

— Asigurați-vă că și acești oameni sunt adunați, porunci Gwendolyn.

— Da, doamna mea, spuse unul dintre însoțitorii ei, grăbindu-se să-și facă voia.

Un cadavru atârna peste balustrada de piatră, cu ochii larg deschiși, uitându-se la cer. Gwen se întinse și închise ușor ochii. Văzuse atât de multă moarte în ultimele zile, încât nu știa dacă aceste imagini aveau să-i părăsească vreodată mintea.

Au continuat pe mai multe coridoare până când, în cele din urmă, au ajuns la ușile principale de la Sala Mare, sala pe care o folosea tatăl ei, și-a petrecut cea mai mare parte a zilei, înconjurat de consilieri și generali, luând decizii și pronunțând judecăți, conducând treburile zilnice. a Regatului de Vest. Marea masă a consiliului fusese distrusă, zăcând în moloz în centrul încăperii. Dar Gwen s-a încurajat când a văzut că ușile aurii străvechi care vestiseră această cameră erau încă acolo. Ea a făcut un pas, simțindu-le balamalele, trecându-și mâna de-a lungul vechilor sculpturi de pe ușă, realizate cu secole în urmă, opera primului arhitect al Inelului, una dintre cele mai mari comori ale acestui castel. Gwen simți o explozie de speranță. S-a întors și și-a înfruntat oamenii.

„Vom construi o nouă cameră de consiliu în jurul acestor uși. Și în jurul acelei camere, un nou castel pentru a o ține – și în jurul acelui castel, o nouă Curte a Regelui!”

Bărbații au aplaudat în semn de aprobare.

„Vom găsi noi meșteri”, a adăugat ea. „La fel de bine ca omul care a sculptat aceste uși. Și el va împodobi fiecare centimetru din Curtea Regelui. Nicio cheltuială nu va fi scutită. Aceste uși vor fi un simbol strălucitor pentru toți cei care vin aici că Inelul este puternic. Că va fi mereu puternic. Că poate fi reconstruit.”

Bărbații au ovaționat, toți uitându-se la ea cu speranță, iar ea a văzut că îi inspira încredere. Gwen putea simți că aveau nevoie de un lider în acest moment și era hotărâtă să le ofere acestor oameni grozavi tot ce aveau nevoie. Acești oameni erau toți ca o familie pentru ea. Poate că tatăl ei avusese dreptate până la urmă: poate că fusese menită să conducă.

Au trecut cu toții prin uși și au intrat în ceea ce mai rămăsese din camera castelului, mergând printre grămezi de moloz, privind în sus la vitraliul spart care căptușea pereții. Unele dintre ferestre erau intacte, observă Gwen; altele au dispărut pentru totdeauna.

Gwen a mers în centrul holului, până la marele tron, unde tatăl ei stătuse de nenumărate ori, și l-a examinat. Era încă intactă, ea a fost uşurată să vadă, cele şapte trepte de fildeş şi aur încă conducând în sus, braţele largi încă căptuşite cu aur. Totul era acoperit de straturi de murdărie, dar totuși era de recunoscut.

Steffen se grăbi înainte și șterge murdăria de pe scaun, de pe brațe, până când aurul strălucі din nou.

— Vă rog să stați, doamnă, spuse el, făcându-se în o parte.

Gwen a ezitat, nesigură.

„A fost tronul tatălui meu”, a răspuns ea.

— Acum este tronul tău, spuse Kendrick, făcând un pas înainte. „Oamenii au nevoie de un lider. Oamenii au nevoie de tine. Te rog aseaza-te. Tata ar vrea să faci asta.”

Gwendolyn se uită la Thor, care dădu din cap spre ea.

— Stai, iubirea mea, spuse el liniştitor. „Stai pentru noi toți.”

Gwendolyn a luat putere în prezența lui Thor și în prezența tuturor celorlalți. Și-a dat seama că aveau dreptate. Nu mai era vorba despre ea: acum era vorba despre ceva mai mare decât ea.

Gwen a urcat încet treptele de fildeș și aur, cizmele ei clacănind în holul gol în timp ce mergea, până când în cele din urmă a ajuns pe tronul tatălui ei. Ea s-a întors și s-a așezat pe el.

De aici sus a privit în jos la toți acești oameni mari care o însoțiseră și, ca unul, toți au îngenuncheat în fața ei.

„Regina mea”, au spus toți ca una singură.

— Ridică-te, spuse Gwendolyn.

Încet, s-au ridicat în picioare.

„Poate fi o regină, dar sunt doar fiica tatălui meu. Nu trebuie să îngenunchezi pentru mine. Acesta era scaunul tatălui meu: mă așez pe el

doar din datorie față de el.”

„Da, doamna mea”, au spus ei.

— Scuzați-mă, doamnă, spuse Aberthol, făcându-mă, dar sunt multe chestiuni urgente de stat care trebuie rezolvate. Ce moment și loc mai bun decât aici și acum pentru a le adresa, cât timp suntem aici în camera de consiliu?”

„Tatăl meu nu a amânat niciodată nicio problemă și nici eu nu voi face.”

Aberthol dădu din cap, mulțumit.

„Doamna mea, în primul rând, va trebui să numiți un nou consiliu de consilieri. Îți amintești de vechiul consiliu al tatălui tău? Majoritatea au plecat când fratele tău Gareth a preluat tronul. Acum este o șansă pentru tine să începi din nou.”

Gwendolyn dădu din cap, gândindu-se bine.

„Voi onora pe cei care l-au onorat pe tatăl meu. Oricare dintre vechii săi consilieri se poate alătura. În plus, Aberthol, vei fi în ea; la fel vor fi frații mei, Kendrick, Godfrey și Reece; Thorgrin, vei fi pe el; la fel vei face și tu, Erec, Srog, Bronson și Steffen.

Steffen deschise larg ochii șocat.

„ *Eu* , doamna mea?” el a intrebat. „Nu sunt decât un slujitor umil. Sunt un om simplu, nu un conducător important al Inelului. Nu este o onoare care mi se cuvine să fac parte din Consiliul Regal al Reginei.”

— Cât de greșit ai, spuse ea. „Ti se cuvine ca puțini alții. Vei sta în Consiliul meu și mă vei sfătui în toate problemele. Sunt puțini bărbați în care am mai multă încredere. Acceptați această onoare?”

Steffen lăsă capul în jos.

„Doamna mea, va fi cea mai mare onoare.”

Gwendolyn dădu din cap, mulțumită. Era întârziat că Steffen avea un post potrivit pentru locul său special în inima ei, că loialitatea lui dezinteresată a fost răsplătită. Având în vedere smerenia lui, dacă cineva merita să fie înălțat, acesta a fost.

— Foarte bine, doamnă, spuse Aberthol, o alegere excelentă a consiliului. Acum, cea mai presantă problemă de afaceri este McClouds. Cu Imperiul dispărut, orașele McCloud jefuite și conducătorul McCloud mort, acum ești conducătorul a tot ce rămâne din Inel, al ambelor regate, al ambelor părți ale Highlands. Cu siguranță, cei de la McCloud vor căuta la noi să conducem, să unificăm. Niciodată în istoria familiei MacGil nu a

existat o asemenea oportunitate de unificare. Niciun MacGil înainte de tine nu a avut puterea pe care o ai acum."

„Sunt dezorganizați acum", interveni Srog. „Slab. Acum ar putea fi o oportunitate. Acum ar putea fi momentul să-i atacăm, să-i zdrobim o dată pentru totdeauna și să ocupăm partea lor."

Kendrick clătină din cap.

„Trebuie să încercăm să unificăm împărățiile în mod pașnic. Inelul a văzut destul război. Câștigă-le inimile în acest moment dificil și le vei câștiga loialitatea."

„Soții McCloud sunt un popor sălbatic", a spus Erec. „Nici o diplomație, niciun gest nu îi va câștiga. Ei sunt cine sunt și natura lor nu se va schimba. Ei nu suntem noi. Calmează-i și se vor întoarce împotriva ta. Acum este momentul să le ștergi. Este singura modalitate de a asigura pacea adevărată în Inel."

„Soții McCloud au luptat pentru noi când am avut nevoie", a amintit Bronson.

„Da, dar au făcut asta doar pentru că au fost și ei atacați", a spus Erec.

„Gesturile de pace și bunătate pot fi interpretate de unii ca acte de slăbiciune", a spus Srog. „Bunătatea noastră față de ei i-ar putea încuraja să ne atace."

Bărbații au izbucnit în dezacord, certându-se între ei, iar Gwen s-a gândit totul în liniște, în timp ce ei au făcut-o. Se întreba ce ar fi făcut tatăl ei dacă s-ar fi confruntat cu această situație. Apoi a clătinat din cap și a realizat că nu contează. Ea era conducătoarea acum. Trebuia să aibă încredere în ea însăși.

Gwen și-a dres glasul în cele din urmă, iar camera tăcu.

„Există o putere mai mare în dragoste decât frică", a spus ea.

Bărbații s-au întors și s-au uitat la ea, liniștiți, atârnând de ea fiecare cuvânt. Ea putea vedea dragostea și respectul în ochii lor.

„Trebuie să încercăm să-i facem pe McClouds să ne iubească", a continuat ea. „Trebuie să încercăm să unificăm cele două Inele. Dacă atacăm, le putem ocupa pentru o vreme; dar nu pe termen lung. Forța este de scurtă durată; puterea mai mare constă în armonie. Care dintre voi ar dori să facă pace cu o împărăție care v-a măcelărit soțiile și copiii?"

Toți bărbații s-au uitat în jos, umiliți, tăcuți, dându-și seama că avea un rost.

„Pacea poate fi calea mai grea”, a continuat Gwen, „dar este cursul pe care trebuie să ne pornim. McClouds pot considera încă un inamic; dar s-ar putea să caute și la noi pentru conducere. Trebuie să ne asumăm ce e mai bun din ele până când ei ne dau motive altfel.”

— Da, doamnă, spuse Aberthol.

„Bronson!” strigă Gwen.

Bronson făcu un pas înainte, îngenunchind.

„Ai servit cu curaj regatul nostru în lupta noastră cu Imperiul. Iti datorez o scuza. Nu ar fi trebuit să fii neîncrezător din cauza faptelor surorii mele.”

Bronson se înclină.

"Multumesc doamna mea. Totul este iertat. Sunt recunoscător că m-ai primit și mi-ai oferit o a doua șansă.”

„Pentru a vă recompensa loialitatea”, a spus Gwen, „vă voi da conducerea Regatului de Est al Inelului. Tu vei conduce McClouds și vei guverna cu numele meu.”

— Doamna mea, icni el șocat. "Esti sigur? Nu sunt decât un simplu războinic.”

Gwen clătină din cap.

„Ești mult mai mult”, a spus ea. „Ești fiul unui rege. Și tu ești un McCloud. Familia McCloud te cunosc și te respectă. Ii cunosti. Cine mai bine să-i conducă? Imbarcați-vă și traversați munții și acționați ca emisarul meu. Arată-le dragoste și pace și ajută-i să se reconstruiască. Unificați-ne armatele.”

Bronson dădu repede din cap.

„Așa cum spuneți, doamna mea.”

— O decizie foarte înțeleaptă și temperată, doamnă, spuse Aberthol. „Tatăl tău ar fi mândru.”

Și-a dres glasul și a scos un alt sul, strâmbând ochii în timp ce citea.

„În timp ce vorbim despre McClouds, există o altă problemă, mai neplăcută, care trebuie rezolvată. Sora ta. Luanda. A fost prinsă.”

Gwen gâfâi. Deci, sora ei, care îi trădase, supraviețuise până la urmă.

„Care va fi soarta ei?” întrebă Aberthol.

Bărbaţii izbucniră într-un murmur agitat.

„Trebuie să fie spânzurată pentru crimele ei”, a spus Srog.

„Ea a trădat pe toți oamenii noștri”, a spus Erec.

„Ea l-a trădat pe Thorgrin cel mai mult”, a spus Kendrick.

Gwen a ars când se gândea la asta. Se întoarse și se uită la Thor.

— Doamna mea, spuse Thor. „Nu am nicio rană față de ea. Ea este sora ta, până la urmă.”

Gwendolyn s-a gândit bine, dezbătând. Luanda fusese un ghimpe în coasta ei toată viața. Ambiția ei era nelimitată, avea un strop de nemilos în ea, iar Gwen știa că asta nu se va schimba niciodată.

— Doamna mea, dacă îmi permiteți, spuse Bronson, dresându-și glasul și făcând un pas înainte. „Iartă-mă, nu vreau să intru în treburile care nu sunt ale mele. Dar Luanda este mai mult decât sora ta – este și soția mea. Nu contest greșelile ei sau greșelile ei. Și totuși, îți cer o favoare. Îți cer iertare, mila ta, în numele ei. Dacă am făcut ceva bine pentru a merita, te rog să o ierți. Este mai mare pentru un lider să arate milă atunci când nu este deservit decât să pedepsească atunci când este.”

Gwen făcu o pauză, dezbătând, clocotind de emoții conflictuale.

"Unde este ea?" l-a întrebat Gwen pe Aberthol.

— Așteaptă afară, doamnă.

Gwen s-a gândit îndelung, dezbătând. În cele din urmă, ea dădu din cap.

„Adu-o înăuntru.”

i-a şoptit Aberthol unui însoţitor, care a fugit din cameră. La scurt timp, s-a întors, însoțind-o pe Luanda, cu mâinile legate la spate cu frânghii.

Bărbații s-au despărțit pentru ea în timp ce ea mergea în centru, așezată în fața surorii ei. Luanda și-a lăsat capul jos, fără să-și întâlnească nici măcar privirea.

Gwen a fost șocată de aspectul ei. Părea mult îmbătrânită. Ea părea ruptă. Capul îi era bărbierit, faţa acoperită de vânătăi şi zgârieturi. Arăta de parcă ar fi trecut prin iad și înapoi.

Luanda purta și o privire pe care Gwen nu o văzuse niciodată: umilința. Ea a continuat să se uite în jos spre podea, cu buzele învinețite și crăpate, cu obrajii umflați. În ciuda tuturor, nu s-a putut abține să nu simtă o oarecare milă pentru ea.

„Iartă-mă, sora mea”, a spus Luanda, iar ea a căzut în genunchi și a izbucnit în plâns. Ea a plâns și, în timp ce Gwen o privea, inima i-a mers spre ea. Ea avusese întotdeauna o rivalitate cu Luanda – una din creația proprie a Luandei – totuși, în ciuda acestui fapt, nu și-a dorit niciodată răul.

„Mi-e rușine de ceea ce am făcut”, a spus Luanda. „Nu doar pentru tine și Thor, ci pentru întregul Inel. Familiei noastre. Nu știu ce m-a învins. Dacă aș putea să iau totul înapoi, aș face-o. Este prerogativa ta să mă omoare. Dar vă cer iertare. Nu vreau să mor.”

Gwen o privi plângând, încăperea liniștită. Gwen oftă, dându-și seama că toți ochii erau ațintiți asupra ei.

S-a gândit mult și și-a dat seama că era mult adevăr în ceea ce spusese Bronson: era mai multă putere în milă decât în dreptate. Ea știa că orice conducător bun trebuie să le arate pe ambele și să le cântărească pe amândouă cu atenție.

— Vă iert, spuse Gwendolyn.

Luanda ridică privirea cu șoc și speranță.

„Dar chipul tău nu mai este binevenit aici. L-am trimis pe soțul tău în Regatul de Răsărit și cu el vei pleca, ca să nu mai treci niciodată în această parte a Țărilor Înalte, sub pedeapsa execuției. Nu pentru ceea ce mi-ai făcut mie, ci pentru ceea ce i-ai făcut lui Thorgrin.”

Gwen a crezut că Luanda ar fi uşurată să fi evitat condamnarea la moarte; totuși, spre surprinderea ei, părea consternată.

Luanda a plâns din nou.

„Ești *sora* mea ”, a spus ea. "Aceasta este casa mea. Nu mă poți alunga. Te iubesc."

— Nu, nu, a spus Gwen. „Mi-a luat toată viața să realizez asta. Iubești ambiția. Nu familia ta.”

Gwen a dat din cap, iar doi dintre însoțitorii ei au făcut un pas înainte și au luat-o de brațe pe Luanda și au condus-o departe.

Bronson se înclină.

„Îți mulțumesc, doamnă, că i-ai acordat milă. Nu voi uita niciodată această bunătate.”

Gwen a dat din cap înapoi.

„Însoțește-ți soția în Regatul de Est”, a spus ea. „Reprezintă-mă. Oamenii noștri contează pe tine. Mă bazez pe tine. Un inel divizat va fi întotdeauna slab.”

Bronson s-a înclinat, s-a întors și a plecat grăbit din cameră și a urmat o lungă tăcere.

În timp ce Luanda era târâtă din cameră, ea s-a împotrivit.

"Nu!" ea a plans. „Nu face asta! Aceasta este și casa mea!”

Bărbații au continuat să o târască departe. Înainte să ajungă la uşă, se întoarse şi ia strigat pentru ultima oară lui Gwendolyn.

„Ești sora mea mai mică! Când eram tineri, ai face orice pentru mine. Ce ți s-a întâmplat?”

Gwen se uită înapoi la ea, privind chipul surorii ei pentru ultima oară, simțindu-se foarte îmbătrânită, simțindu-se, ciudat, ca și cum ar fi sora *ei* mai mare.

„Am crescut”, a răspuns Gwen.

Ușile se trântiră în spatele ei și toți stăteau acolo în tăcerea lungă și reverberantă. Gwen a văzut privirile bărbaților și a văzut că o priveau cu un nou respect. Ea făcuse o alegere grea.

Gwen se simțea deja obosită, mai bătrână, îngreunată de regula ei; a auzit uralele îndepărtate ale petrecăreților și și-a dorit să fie afară, să fie oriunde decât aici. Simțea copilul întorcându-se în ea și voia doar să fie undeva singură cu Thor.

„Mai este ceva presant?” l-a întrebat ea pe Aberthol, sperând că răspunsul va fi nu. „Aș dori să mă întorc și să mă alătur oamenilor noștri.”

„Încă o problemă presantă, doamnă”, a răspuns el. „Soarta lui Tirus”.

Tirus. Totul s-a repezit înapoi la Gwen – trădarea lui. Fusese nebună să aibă încredere în el și, din cauza încrederii ei, mulți dintre oamenii ei, oameni buni, muriseră. Se simțea rușinată – și era hotărâtă să îndrepte greșelile.

„El a fost capturat, împreună cu fiii săi. Toți în viață”, a spus Aberthol.

— Trebuie să fie executat, doamnă, spuse Kendrick. „Tirus este un trădător de alt fel decât sora ta. Trădarea lui este mult mai insidioasă.”

— Ai dat un exemplu tuturor trădătorilor, doamnă, a adăugat Erec.

— Gândiți-vă la toate cu atenție, doamnă, înainte de a face orice acțiune grăbită, spuse Aberthol. „Inelul nu va fi niciodată cu adevărat stabil până când nu puneți capăt naturii intrigatoare a oamenilor din Insulele Superioare.”

„Oricât de mult îi detestăm, avem nevoie de ceilalți MacGil. Tatăl tău știa asta – motiv pentru care le tolera. Aceasta ar putea fi șansa ta, doamnă, să faci istorie. Pentru a uni cele două facțiuni MacGil aflate în război, așa cum au fost cândva”, a spus Srog.

„Nu avem nevoie de ele”, a spus Kendrick. „Au nevoie de noi.”

Aberthol a ridicat din umeri.

„Așa credea tatăl tău”, a spus el. „A ales să se ocupe de ei ignorându-i. Totuși, după cum puteți vedea, asta a lăsat doar timp și spațiu pentru ca Tirus să se revolte.”

Gwendolyn stătea acolo, gândindu-se.

„Unde este Tirus acum?” ea a intrebat.

„El așteaptă judecata în afara acestei săli”, a spus Aberthol. „Această chestiune a Insulelor Superioare, a Tirusului, nu poate aștepta. Trebuie rezolvat acum. Pentru stabilitatea Inelului.”

Gwendolyn dădu din cap, oftând.

— Adu-l înăuntru, spuse ea.

Aberthol a trimis un însoțitor, care s-a grăbit afară din cameră și s-a întors în scurt timp, câțiva soldați conducând pe Tirus și pe cei trei fii ai săi. Toți au fost aduși înaintea ei.

Tirus a fost sfidător chiar și în captivitate, chiar și în starea lui slăbită. El a rânjit la ea.

— Tu locuiești pe scaunul fratelui meu, îi spuse el disprețuitor. „Totuși, ești doar o fată tânără.”

Gwen era plină de dezgust la vederea unchiului ei; ea fusese întotdeauna.

— Locuiesc acest scaun pentru că sunt regina, a corectat ea cu o voce încrezătoare. „ Regina numită în *mod legal* . Pentru că tatăl meu, fratele tău, regele numit legal, m-a plasat aici. Tu, pe de altă parte, stai în fața mea astăzi pentru că ai încercat să uzurpi ceea ce nu era al tău. Nu *eu sunt* judecat aici, ci *tu* .”

Cei trei fii ai lui Tirus s-au uitat în pământ, în mod clar smeriți, totuși Tirus, încă sfidător, s-a întors și s-a uitat la Kendrick.

„Tu ești cel mai mare”, a rugat Tirus lui Kendrick. „Primul născut al lui MacGil și un bărbat, bastard sau nu. Tu ești cel care ar trebui să conduci, dacă nu eu. Fă ceva aici. Spune-i lui Gwendolyn să-și cunoască locul și să coboare de pe acel tron.”

Kendrick clătină din cap, uitându-se înapoi la Tirus cu răceală și strângând mânerul sabiei.

— Ai grijă la limba ta în jurul surorii mele, spuse el. „Ea este regina noastră, nu vă înșelați în privința asta și deține întreaga autoritate a regatului nostru. Insultă-o din nou și vei înfrunta mânia mea.”

Tirus se întoarse fără tragere de inimă spre Gwen.

„Dacă vrei scuze”, a spus el, „nu vei primi una de la mine. Tronul pe care stai este al meu de drept. A fost mereu. Am fost trecut pe lângă tatăl tău, care era un om mai mic decât mine.”

Gwendolyn și-a simțit obrajii înroșindu-se la cuvintele lui, dar ea a respirat adânc, amintindu-și sfatul tatălui ei: să nu-i lași niciodată pe oameni să știe ce gândești. Și niciodată nu lăsați emoțiile să vă influențeze deciziile. Erau atât de multe capcane de evitat ca conducător.

„Nu ești decât un trădător ambițios”, a spus Gwendolyn, „o rușine pentru linia de sânge MacGil. Prin toate drepturile regatului nostru, ar trebui să te execut.”

Gwen făcu o pauză, dezbătând, lăsând cuvintele ei să rezoneze în tăcerea groasă și grea.

„Dar nu o voi face. În schimb, vei fi alungat să-ți trăiești zilele înapoi pe Insulele Superioare, să nu mai pui niciodată piciorul pe continentul Inelului. În plus, vei fi întemnițat acolo, sub paza propriei mele paze. Vei trăi restul zilelor tale într-o celulă de temniță.”

Tirus se uită înapoi sfidător.

„Atunci aș prefera să mă executați. Aleg asta în loc de închisoare pe viață.”

Gwen zâmbi.

„Ai pierdut privilegiul de a alege. Alegerile sunt ale mele acum. S-a făcut dreptate, pentru Inel, pentru familia mea și pentru tatăl meu mort. Bucură-te de timpul tău sub pământ.”

Gwen se întoarse către însoțitorii ei.

„Scoate-l din ochii mei”, a poruncit ea.

S-au repezit să-i îndeplinească porunca, târându-l departe, iar Tirus a țipat și a rezistat, forțându-i să-l târască.

„Nu vei scăpa niciodată cu asta!” țipă el, în timp ce era dus departe. „Oamenii mei sunt un popor mândru! Nu vor permite niciodată această nedemnitate! Nu vor permite niciodată ca regele lor să fie închis!”

Gwen l-a privit rece.

„Cine a spus că ești rege?”

L-au târât afară, țipând, și în cele din urmă au trântit ușa în urma lor.

Camera era plină de o tăcere grea, iar Gwen simțea frica și respectul pentru ea în cameră. De asemenea, începea să se simtă mai dură, mai puternică decât a avut vreodată. În cele din urmă, greșelile erau remediate și nu o mai intimida să facă asta.

Gwendolyn s-a întors și s-a uitat la cei trei fii ai lui Tirus, toți care stăteau acolo, uitându-se înapoi, vădit speriați. Doi dintre ei semănau cu tatăl și păreau la fel de sfidătoare. Al treilea, însă, cu părul lung și creț și ochi alun, părea diferit de ceilalți.

„El a spus adevărul”, a spus unul dintre fii. „Oamenii noștri sunt la fel de tari ca stâncile pe care s-a format insula noastră. Ei nu vor suporta niciodată închisoarea lui.”

„Dacă poporul tău se afrontă la întemnițarea unui trădător, atunci nu este un popor binevenit în Ring”, a răspuns Gwen cu răceală.

— Doamnă, spuse Aberthol, dresindu-și glasul, vă sugerez să-i închiziți și pe fiii lui Tirus. Ei sunt în mod clar loiali tatălui lor și nimic bun nu poate veni din a le permite să se plimbe liberi.”

„Doamna mea”, îl întrerupse Kendrick, „te rog să nu-l închizi pe cel mai mic dintre fii, Matus. El a jucat un rol esențial în a ajuta cauza noastră în timpul războiului, în a ne elibera pe toți și în a ne cruța viețile de la moarte.”

Gwendolyn l-a studiat pe Matus, care arăta diferit de ceilalți doi: nu avea ochii și trăsăturile întunecate ale fraților săi și avea mai mult un spirit mândru și nobil pentru el. Nu arăta ca un Upper Islander; părea să semene mai mult cu unul dintre oamenii ei. Părea chiar și de parcă ar putea aparține propriei ei familii. Și-a amintit de toți acești băieți din copilărie, de acești veri îndepărtați pe care îi vizitau o dată pe an, când tatăl lor vizita Insulele Superioare. Își amintea că Matus era mereu separat de ceilalți, mai amabil; iar ea și-a amintit de celelalte trei ca fiind ticăloși și reci. Ca tatăl lor.

„Eliberează-i legăturile”, îi porunci ea, iar un însoțitor s-a repezit înainte și a tăiat frânghiile care le legau încheieturile lui Matus.

„Sângele MacGil curge puternic în tine”, îi spuse ea aprobator lui Matus, „Îți mulțumesc. În mod clar, vă avem o mare datorie. Întreabă-ne orice.”

Matus făcu un pas înainte și își lăsă capul în jos cu umilință.

— A fost o onoare, doamnă, spuse el. „Nu îmi datorezi nimic. Dar dacă mă întrebi pe mine, atunci îți voi cere să-mi eliberezi frații. Au fost măturați în cauza tatălui meu și nu ți-au făcut niciun rău.”

Gwen dădu din cap aprobator.

— O cerere nobilă, spuse ea. „Nu ceri pentru tine, ci pentru alții.”

Gwen se întoarse către însoțitorii ei: „Eliberează-i”, porunci ea.

În timp ce însoțitorii s-au repezit înainte și i-au eliberat, ceilalți doi fii au privit cu surprindere și ușurare.

Aberthol a făcut un pas înainte indignat.

— Ai făcut o greșeală, doamnă! el a insistat.

„Atunci este al meu să fac”, a răspuns ea. „Nu voi pedepsi fiii pentru păcatele părinților.”

Se întoarse spre ei.

„Puteți să vă întoarceți în Insulele Superioare. Dar nu călca pe urmele tatălui tău, altfel nu voi fi atât de amabil data viitoare, veri sau nu.”

Cei trei frați s-au întors și au plecat repede din hol. În timp ce plecau, Gwen a strigat: „Matus!”

Matus se opri în prag, împreună cu ceilalți.

"Ramai in spate."

Ceilalți frați s-au uitat la el, apoi s-au încruntat și au ieșit fără el, închizând ușile.

„Am nevoie de oameni în care să am încredere. Noul meu regat este fragil și are multe posturi de ocupat. Numește-l pe al tău.”

Matus clătină din cap.

— Îmi faci o prea mare onoare, doamnă, spuse el. „Orice acțiuni pe care le-am întreprins au fost din dragoste – nu din dorința de a avea o poziție. Am făcut ceea ce am făcut pentru că era ceea ce trebuie făcut și pentru că ceea ce a făcut tatăl meu, îmi este rușine să spun, a fost greșit.”

„Îți curge sânge nobil în vene”, a spus ea. „Insulele Superioare vor avea nevoie de un nou lord acum că tatăl tău este închis. Aș vrea să-i iei locul și să fii regent meu.”

„ *Eu* , doamna mea?” întrebă Matus, cu vocea ridicându-se șocată. „Stăpânul Insulelor Superioare? Nu am putut. Nu sunt decât un băiat.”

„Ești un om care a fost luptat, ucis și a salvat alți oameni. Și ai arătat mai multă onoare și integritate decât bărbații de două ori mai mari decât vârsta ta”.

Matus clătină din cap.

„Nu puteam să ocup poziția ocupată de tatăl meu, mai ales în fața fraților mei mai mari.”

— Dar îți cer, spuse ea.

El clătină ferm din cap.

„Ar păta onoarea a ceea ce am făcut. Nu am făcut ceea ce am făcut pentru a câștiga poziție sau putere. Doar pentru că a fost lucrul corect de

făcut. Vă sunt îndatorat și smerit pentru ofertă. Dar este o ofertă pe care nu o accept."

Ea dădu din cap, studiindu-l.

— Înțeleg, spuse ea. „Ești un adevărat războinic și îi faci multă onoare MacGil. Sper că măcar vei rămâne aproape de instanță."

Matus a zâmbit.

„Îți mulțumesc, doamnă, dar trebuie să mă întorc în Insulele Superioare. Poate că nu sunt de acord cu toți oamenii de acolo, dar totuși este casa mea. Simt că este acolo unde am nevoie de mine, mai ales în aceste vremuri tumultoase."

Matus s-a înclinat, s-a întors și a ieșit pe ușile consiliului, un însoțitor le-a închis ușor în urma lui. În timp ce Gwen îl privea plecând, a avut senzația că se vor întâlni din nou; aproape că se simțea ca un alt frate pentru ea.

„Srog, pas înainte", a spus Gwen.

Srog stătea în fața ei.

„Insulele Superioare încă mai au nevoie de un lord. Dacă ești dispus, sunt puțini bărbați în care am mai multă încredere. Am nevoie de cineva care să-i poată îmblânzi pe acești Upper Islanders. Ai stăpânit un oraș mare în Silezia și nu mă îndoiesc că poți să le ții în ordine."

Srog se înclină.

„Doamna mea, să se spună adevărul, după toate aceste războaie, mi-e foarte dor de Silezia. Mă doare să mă întorc, să reconstruiesc. Dar pentru tine aș face orice. Dacă Insulele Superioare sunt acolo unde am nevoie de mine, atunci voi merge în Insulele Superioare. Voi domni în numele tău."

Gwen dădu înapoi, mulțumită.

"Excelent. Știu că vei face o treabă bună. Ține-l pe Tirus închis. Fii cu ochii pe fii. Și fă-i pe acești oameni încăpățânați să ne placă, vrei?

Toți cei din cameră au râs.

Gwen oftă, epuizată. Problemele de judecată păreau să nu se încheie niciodată.

„Ei bine, dacă asta este tot, atunci aș vrea să merg și să particip..."

Înainte de a putea termina cuvintele, ușile de la hol se deschiseră din nou, iar Gwen fu șocată să vadă două fete tinere care intră, poate douăsprezece și zece ani, urmate de Steffen, care le încuraja din cap. Erau frumoși, simpli, mândri și au intrat direct în holul bărbaților și au stat în fața lui Gwen.

— Doamna mea, spuse Steffen. „Bărbații noștri au fost abordați de aceste două tinere, care insistă că au un mesaj urgent pentru tine.”

Gwen era nerăbdătoare, nedumerită, simțea dureri în stomac și dorea să părăsească acest tron.

„Nu avem timp de jocuri pentru fete tinere”, a spus ea, exasperată.

Steffen dădu din cap.

— Înțeleg, doamnă, spuse el. „Totuși par foarte serioși. Ei susțin că este o chestiune de cea mai mare urgență și că întregul regat este în joc”.

Gwendolyn ridică o sprânceană, întrebându-se ce ar putea fi. Expresiile de pe fețele lor păreau într-adevăr serioase.

Ea a oftat.

„Nu știu ce materie ar putea avea o importanță atât de vitală, încât să nu aștepte, venind din gura a două fete tinere. Dar au supraviețuit acestui război și asta spune ceva. Sunt sigur că cunosc consecințele pierderii timpului Reginei. Dacă rămân hotărâți, să iasă.”

Fetele s-au întors și s-au uitat la Steffen, speriate, iar el a dat din cap cu încurajare. S-au întors spre Gwen și au făcut un pas înainte.

Păreau epuizați de război, purtând haine murdare, slăbiți, în mod evident înfometați de raționalizare. Gwen putea să vadă din privirile de pe fețele lor că erau fete serioase și purtau vești serioase. Pe măsură ce s-au apropiat, și ea i-a plăcut imediat. I-au amintit de ea însăși ca o fată tânără.

— Doamna mea, spuse cel mai mare respectuos, făcându-i o reverență și împingându-l pe celălalt să facă o reverență cu ea. „Iartă-ne, dar aducem vești care nu pot aștepta.”

— Ei bine, atunci, afară, spuse Gwen, nerăbdătoare, epuizată, părând mai scurt decât și-ar fi dorit.

„Eu sunt Sarka și sora mea este Larka. Locuim într-o căsuță mică în afara orașului, cu mama noastră. Cu ceva timp în urmă, un bărbat s-a prăbușit în casa noastră și ne-a ținut ostatici, până când l-am capturat și tatăl meu l-a adus la autorități. Totuși, Imperiul l-a ucis pe tatăl meu și a luat prizonierul.”

Fata respiră adânc, vădit nervoasă, de parcă ar fi retrăit trauma.

„Ceva timp mai târziu, în timp ce jucam pe câmp, l-am văzut pe același bărbat. L-aș recunoaște de oriunde. Sunt sigur că a fost fratele tău, doamna mea. Gareth.”

Inima lui Gwendolyn s-a oprit la acest cuvânt, iar sprâncenele ei s-au arcuit de surprindere.

„Gareth?” repetă ea.

"Da, doamna mea."

"Fratele meu? Gareth? Fostul rege?” întrebă ea, șocată, încercând să proceseze totul. Ea nu se așteptase la asta. Numele lui Gareth fusese atât de departe din conștiința ei, cu tot ce se petrecea, încât aproape că uitase de el. Dacă s-ar fi gândit la el, ea doar a presupus că a fost ucis în război.

„Știm unde este”, a spus Sarka.

Gwendolyn se ridică, cu corpul electrizat.

Gareth. Asasinul tatălui ei. Bărbatul care încercase să o omoare; care îl aruncase în închisoare pe fratele ei Kendrick. Bărbatul care scăpase mult prea mult timp de dreptate, pe care spiritul tatălui ei l-a strigat după răzbunare. Bărbatul care furase Sabia, a coborât Scutul, care a pus întregul Inel într-un strop. Omul căruia îi datorau toată această nenorocire.

Era vremea răzbunării.

"Arătați-mi."

CAPITOLUL 13

Romulus stătea la cârma navei, privind spre valurile înspumate ale mării deschise dinaintea lui, apucându-se de șina de lemn și strângând-o atât de tare încât o rupe în jumătate. Peste tot zburau așchii în jurul lui și el s-a strâmbat la marea liberă, blestemând zeii pământului, ai vântului, ai mării – și, mai ales, ai războiului. blestemându-și soarta rea. Blestemându-și înfrângerea, prima înfrângere din viața lui.

Romulus a reluat în capul lui, din nou și din nou, ce sa întâmplat, cum totul a mers atât de prost. Cu greu putea să-l înțeleagă. Se simțea de parcă cu câteva momente în urmă, când o avea pe acea fată, fata MacGil, în brațe, se afla peste pod, reușise să coboare Scutul, și-și văzuse bărbații pătrunzând în Inel. Inelul fusese al lui.

Apoi totul mersese atât de prost, atât de repede. Acei doi dragoni apăruseră, ca o viziune din iad, și trebuise să-și vadă toți oamenii în flăcări, toate planurile lui atent puse la ruină. Cel mai rău dintre toate, acea fată furioasă scăpase din strânsoarea lui, trecuse podul și ajunsese de partea cealaltă cu doar o clipă înainte ca oamenii săi să o prindă. Când ea aterizase, el urmărise cu groază când Scutul se înălța și toate visele lui se prăbușeau.

El pierduse. Trebuia să recunoască. Fusese forțat să se retragă, să se regrupeze pentru încă o zi. Avea încă mantia, dar cu acei dragoni în interiorul Inelului, cu Imperiul zdrobit și cu Luanda în alertă, nu putea risca să se întoarcă să o vâneze. Ca un bun comandant, știa când să atace și când să se retragă.

În timp ce Romulus a navigat, îndreptându-se înapoi spre Imperiu, a gândit și a gândit. Avea nevoie de o nouă strategie. Avea nevoie să-și adune oamenii, să-și consolideze poziția acasă, în Imperiu. Fusese plecat de prea mult timp și nu putea să fie lăsat vulnerabil, așa cum făcuse Andronicus.

Nu mai era loc de greșeli acum. Romulus trebuia să preia controlul asupra a ceea ce putea. Trebuia să uite Inelul. Nu putea permite ca aceasta să devină o obsesie și să devină ruina lui, așa cum a făcut Andronicus. Trebuia să învețe din greșelile lui Andronicus.

Inelul era minuscul în raport cu Imperiul: la urma urmei, Imperiul încă domina nouăzeci și nouă la sută din lume. Și odată ce și-a consolidat poziția acasă, putea întotdeauna să găsească o cale înapoi, într-o altă zi, pentru a zdrobi Inelul.

În timp ce Romulus naviga, valuri uriașe care se rostogoleau trimițând prova în sus și în jos, spumă împroșcându-se peste tot în jurul lui, se gândi la ce fel de capcane ar putea aștepta acasă, în Imperiu. Ar fi o cale dificilă de manevrat, calea de a consolida un Imperiu nervos, de a prelua locul lui Andronic, de a unifica toate armatele și lumi diferite, de a umple acel vid de putere. Alții, cu siguranță, ar concura pentru asta. Dar nici unul la fel de nemilos ca Romulus. Pe oricine îi stătea în cale, îl zdrobea rapid și definitiv.

În timp ce stătea acolo gândindu-se, Romulus era pe moment confuz; i s-a părut că observă mișcare cu coada ochiului și, în ultima secundă, s-a întors și a văzut câțiva soldați venind în spatele lor. Unul ținea o sârmă în ambele mâini și înainte ca Romulus să poată reacționa, el se aplecă în față, îl înfășura în jurul gâtului lui Romulus și smuci cu toată puterea.

Romulus icni după aer, cu ochii ieșiți din cap, respirația i s-a oprit. Sârma a fost înfășurată de două ori, iar soldatul din spatele lui a smucit cu tot ce avea. Romulus și-a dat seama că a fost sufocat până la moarte, de către propriul său popor.

Romulus și-a văzut întreaga navă, zeci de ofițeri, grăbindu-se înainte. Dar să nu-l salveze, cum credea el; mai degrabă, pentru a ajuta la uciderea lui. A fost o revoltă.

Viața lui Romulus fulgeră în fața ochilor lui, tremurând, gâfâind în timp ce soldatul strângea din ce în ce mai tare. A simțit că, într-un alt moment, va fi mort. Și-a văzut toată viața strălucind în fața ochilor lui, toate victoriile și acum înfrângerea. El și-a văzut toate cuceririle și toate cuceririle care urmau să vină și un gând suprem i-a străbătut mintea: nu era gata să moară.

Romulus a chemat o parte profundă a lui însuși și, cumva, a adunat o ultimă explozie de forță. S-a aplecat înainte, apoi și-a aruncat capul pe spate, lovindu-și atacatorul cu partea din spate a craniului, pe puntea nasului, rupându-l.

Soldatul a căzut în genunchi, iar Romulus i-a desfăcut rapid sârma din gât, sângele picurând în timp ce i-a lăsat o cicatrice adâncă, cu gâtul

sângerând. Din cauza tuturor mușchilor lui, firul nu ajunsese încă suficient de adânc pentru a-i tăia arterele. Lui Romulus i se spusese întotdeauna că are cel mai lat și mai gros gât din Imperiu – și asta a dovedit-o.

Romulus nu a ezitat: s-a întins în jos, i-a apucat un bipel de la brâu, l-a învârtit deasupra capului și l-a zdrobit în față pe soldatul din fața lui. Apoi a continuat să-l balanseze, bila de metal cu țepi zburând prin aer și s-a conectat cu o jumătate de duzină de soldați într-un cerc larg, trântindu-i pe toți la pământ în timp ce se apropiau. Ceilalți, încărcând pentru el, s-au oprit în loc.

Dar nu le-a lăsat să plece. Acum Romulus a fost într - o furie, și el acuzat - *le* . A aruncat bipelul peste cap, iar și iar, scoțând soldat după soldat și, în câteva clipe, a doborât încă o duzină. Mulți au încercat să se întoarcă și să fugă, dar el i-a vânat pe aceștia și nu au avut încotro, zdrobindu-i în spate, strigătele lor umplând aerul.

S-a sunat un claxon și sute de bărbați au venit în grabă de sub punte. Romulus a fost uşurat; în cele din urmă, soldații săi loiali s-ar repezi la ajutorul lui și s-ar fi ajutat să înlăture revolta.

Dar când i-a văzut pe toți îndreptându-se spre el, cu ochi sălbatici, mânuind săbii, sulițe și topoare, când le-a văzut privirea din ochii lor, și-a dat seama că nu veneau să-l protejeze: și ei veneau să-l omoare. . Aceasta a fost o revoltă bine planificată. Fiecare bărbat de pe nava lui se întorsese împotriva lui.

Romulus era în panică. S-a întors și s-a uitat la mare, la vasta sa flotilă de corăbii care umplea orizontul și s-a uitat să vadă dacă vreuna dintre celelalte nave privea, aștepta, făcea parte din revoltă. Era uşurat să vadă că nu erau. Nu erau conștienți. Aceasta a fost o revoltă izolată, numai pe nava lui, care nu s-a răspândit în toată flota sa.

Romulus se gândi repede, în timp ce bărbații se plictiseau asupra lui. Nu putea să-i omoare pe toți acești oameni singur. Ar trebui să facă altceva. Ceva drastic.

Romulus a auzit zgomotul valurilor împotriva stâncilor în timp ce treceau pe lângă un grup singuratic de stânci care se întindeau în mijlocul oceanului și i-a venit o idee.

Nu erau oameni între el și roată, iar Romulus a sprintat spre ea, cu o avans de douăzeci de metri pe ceilalți. L-a apucat și l-a învârtit frenetic, din nou și din nou, în sensul acelor de ceasornic – chiar pentru stânci.

Nava s-a trântit, întorcându-se tare la dreapta, iar toți bărbații au zburat, peste punte, lovindu-se de balustrada laterală. Romulus s-a apucat strâns pentru a se împiedica să cadă și, în cele din urmă, când nava se îndrepta spre cele mai crestate stânci, a îndreptat-o. Bărbații au fost aruncați în altă parte.

Romulus se uită afară și văzu că obținuse ceea ce își dorise: nava era acum pe drum spre stânci, la doar câțiva pași depărtare. Prea aproape pentru a schimba cursul.

În timp ce sutele de soldați și-au recăpătat picioarele și au început să-l atace din nou, Romulus s-a întors, a alergat spre balustrada laterală, a sărit pe ea și a aruncat capul înainte spre apă. S-a înălțat prin aer și a aterizat cu capul înainte în apele reci, înghețate, plonjând adânc. Și-a folosit impulsul pentru a continua să înoate sub apă, cât a putut, pentru a scăpa de sulițele aruncate după el.

Romulus și-a ținut respirația șaizeci de secunde bune, în timp ce înota din ce în ce mai departe de navă. Se forța să rămână jos și mai mult, împingându-se până când plămânii i se făceau să spargă, până când în cele din urmă sulițele s-au oprit și în locul lor a auzit un bubuit slab, îndepărtat, zgomotul lemnului lovindu-se de stâncă.

Romulus a ieșit la suprafață în cele din urmă, bâfâind după aer, departe de navă și s-a întors și a privit. Fosta lui navă a fost distrusă, împletită în țeapă de stânci, valuri zdrobindu-se peste tot în jurul ei, izbindu-l în ei din nou și din nou. În curând nava a luat apă și în câteva clipe s-a scufundat pe verticală; oamenii lui au țipat și s-au zdruncinat în timp ce s-au scufundat în apă, spre o moarte rece și înghețată, valurile zdrobindu-i de stânci.

Romulus se întoarse și privi spre orizont. Celelalte nave ale lui, loiale, se aflau la doar câteva sute de metri distanță și el a pornit deja la înot.

Ar fi nevoie de mai mult decât o revoltă pentru a-l ucide.

CAPITOLUL 14

Gwendolyn a mărșăluit cu anturajul ei de consilieri, toate urmându-le pe cele două fete în timp ce le conduceau răsucindu-se și cotind pe străzile arse din spate ale Curții Regelui și, în cele din urmă, prin porțile din spate ale orașului.

Au continuat pe o potecă îngustă, conducându-i chiar în afara zidurilor orașului, iar Gwen începea să se întrebe încotro se îndreptau, dacă totul era doar o fantezie. Deodată, s-au oprit în fața unei structuri pe care Gwen a recunoscut-o: cripta MacGils.

În mod ironic, dintre toate lucrurile care au fost distruse, această criptă străveche și frumoasă, sculptată în marmură, datând de șapte secole, stătea încă perfect intactă. Cumva, scăpase de ravagiile războiului. Stătea acolo, construită în deal, pe jumătate scufundată sub pământ, cu acoperișul acoperit cu iarbă, ridicându-se într-o formă semicirculară. Trupul tatălui ei fusese transferat aici după înmormântare, iar el zăcea înăuntru, împreună cu toți strămoșii săi.

Dar de ce le-au condus fetele aici?

Fata cea mare, Sarka, se opri și arătă cu degetul.

— E acolo, doamnă. L-am văzut intrând. Și nu a ieșit niciodată.”

Gwendolyn se uită la intrarea în criptă, dispărând în întuneric, uluită.

„Ești sigur că nu te înșeli?” întrebă ea, îndoielnică.

— Da, răspunse Sarka.

— Asta este o criptă, tânără, spuse Aberthol. „Acolo sunt aduse cadavrele pentru a fi îngropate. De ce ar veni Gareth aici?

Sarka a ridicat din umeri și a început să pară nervoasă în timp ce se întoarse spre Gwen.

„Nu știu, doamna mea. Dar sunt sigur de ceea ce am văzut. A intrat acolo și nu a ieșit niciodată.”

Gwendolyn se întoarse și se uită la Thor și Kendrick și Erec și la toți ceilalți consilieri ai ei, care se uitară la ea cu îndoială.

„Fata asta are o imaginație fantezică”, a spus Kendrick. „Mă îndoiesc că fratele nostru, din toate locurile, ar alege să se refugieze lângă cadavrul tatălui nostru.”

„S-au întâmplat lucruri mai ciudate”, a spus Erec.

„Pierdem timpul aici”, a spus Srog. „Să mergem mai departe și să mergem mai departe cu afacerile de stat.”

— Nu, spuse Gwen. "Vreau să știu. Vom vedea singuri.”

Gwendolyn se întoarse și dădu din cap către Kendrick.

— Ai vrea să vezi dacă fratele nostru zace înăuntru?

Kendrick se grăbi spre criptă, plecând capul și coborând treptele spre întuneric.

Aberthol se întoarse către fete, care păreau din ce în ce mai nervoase.

„Știți pedeapsa pentru inducerea în eroare a reginei?”

„Știu ce am văzut!” Sarka a insistat: „a mers...”

Au fost întrerupti de un strigăt brusc din interiorul criptei, urmat de sunetul unei încălcări dedesubt.

Oamenii lui Gwendolyn au izbucnit în acțiune: Thor, Erec și ceilalți s-au repezit pe trepte, în ajutorul lui Kendrick. Gwendolyn se uită surprinsă în întuneric, întrebându-se ce naiba s-ar fi putut întâmpla acolo jos, mai ales dacă cripta ar fi fost goală. Oare întâlnise un animal?

Kendrick a apărut câteva momente mai târziu, împreună cu ceilalți, iar Gwen a fost în șoc absolut să-l vadă târându-l pe Gareth. A fost ca un vis.

Gareth a ieșit în ziua ca un șobolan dintr-o groapă, arătând mai palid și mai bolnav decât văzuse vreodată, arătând mai mult mort decât viu. Gareth. Fostul rege. uzurpatorul tatălui ei. În viaţă. Cumva, supraviețuise.

Totul s-a repezit înapoi la Gwen: încercările repetate ale lui Gareth de a o ucide și trupul ei înroșit de o furie fierbinte. Răzbunarea era așteptată de mult. L-a studiat și a văzut că fostul ei frate mai mare dispăruse. Fusese înlocuit de această bucată irosită de carne în descompunere, aproape de nerecunoscut de la băiatul care a fost cândva.

Gareth miji ochii în lumina soarelui în timp ce se uită înapoi la ea, cu brațele și corpul tremurând.

Gwen făcu un pas înainte și îl examină, în timp ce ceilalți îl țineau de brațe.

— Deci, tu trăiești până la urmă, spuse ea cu dispreț. "Ce păcat."

Ochii lui Gwen se deschiseră încet, în timp ce el se încruntă înapoi la ea, cu ochii năvăliți, luând cu frică pe toți bărbații din jurul lui. Și totuși, cumva, a reușit să emane aroganță.

„Garzi, arestați-o!” strigă Gareth către soldați. „Sunt încă Rege legitim! Ea nu are nicio pretenție! Domnia mea a fost ratificată de consiliu! Încalci legea ca să pui mâna asupra mea!”

Soldații s-au privit confuzi, dar niciunul nu a făcut o mișcare spre Gwen. Toți i-au fost ascultători.

Gwen clătină încet din cap.

„Patetic până la capăt”, i-a spus ea. „Nimeni de aici nu-ți este loial. Nimeni nu a fost vreodată. Nu ești un rege, nu ai fost niciodată. Ești doar asasinul tatălui nostru. Și a venit ziua judecății tale.”

Aberthol și-a dres glasul.

„Doamna mea, dacă îmi permiteți”, a intervenit el. „Tehnic, Gareth are dreptate. El a fost ratificat, iar puterea Inelului nostru constă în respectarea legii noastre. Chiar dacă nu-i restabilim domnia, nu-l putem executa fără martori ai crimei sale. Dacă trebuie să respectăm litera strictă a legii, nu ai niciun drept legal să-l ucizi pe Gareth.

Gwen îl studie pe Gareth, simțind toți ochii bărbaților asupra ei. A fost unul dintre acele momente din domnia ei, îl simțea, toți bărbații uitându-se la ea pentru a vedea ce va face. Ar urma ea litera strictă a legii? A fost un moment ca acesta care le-ar face pe toți supușii ei să știe ce fel de lider va fi.

„Ai dreptate”, a răspuns ea în cele din urmă. „Este împotriva legii. Și, ca atare, nu voi pune niciunul dintre oamenii mei să-l ucidă pe Gareth.”

Gareth se prăbuși de ușurare.

Gwen se aplecă, scoase sabia strălucitoare din teaca lui Thor, un zgomot răsunând prin aer, apoi făcu un pas înainte, îi trase mâna înapoi și-și înjunghie fratele în inimă.

Toți bărbații gâfâiră, în timp ce Gareth se prăbuși în tăcere în genunchi, cu sabia până la mâner în piept.

A căzut cu fața, cu capul întors, cu ochii larg deschiși.

Mort.

Gwen ridică privirea și studie încet toate fețele care priveau înapoi la ea. Putea vedea asupra lor o nouă privire de respect.

„Este un timp pentru a respecta legile”, a spus ea. „Și un timp pentru a le scrie.”

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Thorgrin a mers prin mulțimea jubilatoare din centrul Curții Regelui, șerpuindu-și drum prin festivități, mii de soldați sărbătorind într-o mulțime mare. Orașul era în ruină, dar nu se putea da seama din spiritele înalte ale acestor petrecuți. I-a încălzit inima lui Thor să vadă din nou Curtea Regelui în viață, cu spiritul compatrioților săi, toți sărbătorind, toți bucuroși să fie în viață, să fie eliberați de Imperiu.

După ce tocmai a părăsit Gwendolyn, mintea lui Thor a fost mistuită de gândurile despre ea. Fusese atât de impresionat de modul în care ea a intrat în rolul Reginei, gestionând totul atât de perfect. De asemenea, fusese impresionat de puterea ei, curajul, neînfricarea și înțelepciunea ei. A fost nevoie de mult curaj pentru a se descurca cu Gareth – și cu toți ceilalți – așa cum a făcut ea.

De când se întorseseră la Curtea Regelui, Thor nu dorise altceva decât să fie cu ea, să petreacă timp singur. După criptă, se gândi că poate avea șansa să găsească timp singur cu ea, să o ducă într-un loc special, ca să poată, în sfârșit, să-și ceară în căsătorie. Inelul mamei lui ardea în buzunar.

Dar Gwen fusese reținută de mai mulți consilieri și consilieri, toți trăgând-o în direcții diferite, având nevoie de ea pentru a lua decizii urgente și a judeca diverse chestiuni. El știa că va fi reținută pentru o perioadă de timp și dorea să-i dea timp și spațiu pentru a se ocupa de problemele ei. Între timp, avea probleme proprii de care voia să se ocupe.

Sora lui. Alistair.

De când îl salvase pe câmpul de luptă și îl adusese înapoi la sine, Thor dorise cu disperare să-și vadă sora. Trebuia să-i mulțumească, să afle mai multe despre ea, să afle totul.

Thor încă nu-i venea să creadă că are o soră pe lumea asta. O soră *adevărată* . Gândul l-a încântat. Nu putea explica, dar cumva se simțea mai puțin singur pe lume. Voia să știe totul despre ea, de unde provine, dacă o cunoscuse vreodată pe mama lor, ce puteri avea, cât de diferită de el – și cum era la fel.

Thor și-a dat seama că parțial dorea să afle mai multe despre ea pentru a afla mai multe despre el însuși. El a găsit încă un mister și spera că ea ar putea ajuta la rezolvarea lui.

În timp ce Thor își făcea drum prin mulțimea de petrecăreți, traversând Curtea Regelui în timp ce o căuta, a recunoscut nenumărate fețe ale colegilor soldați, oameni pe care îi respecta, oameni cu care luptase și s-a pregătit, temându-se că toți îl vor urî. da vina pe el pentru timpul petrecut luptând pentru Andronicus. Spre plăcuta surpriză a lui Thor, oriunde mergea a fost întâlnit, în schimb, cu îmbrățișări calde, zâmbete prietenoase, cu strigăte de dragoste. Oamenii îl băteau pe spate oriunde mergea, strigându-i numele. Era un erou.

Thor a simțit nevoia să-și ceară scuze pentru acțiunile sale, dar oamenii i-au amintit constant de tot binele pe care îl făcuse pentru Inel, i-au amintit că a ucis mai mult Empire cu Sabia Destinului și cu acei dragoni decât orice alt soldat. El îl ucisese chiar pe Andronicus. Și chiar și atunci când i-a înfruntat în luptă, nu a ucis niciodată niciun membru al Regatului de Vest, ci doar McClouds. Ei știau că pierderea lui de moment sub vraja lui Andronicus nu era altceva decât o vrajă scăpată de sub controlul lui și nu l-au învinovățit pentru asta. Dimpotrivă, toți îl vedeau drept cel mai mare erou al lor.

Thor l-a văzut pe Godfrey în mulțime, cu Akorth, Fulton și vindecătorul regal, Illepra, cu o urătură mare pe cap. Thor s-a apropiat de el, încremenit, temându-se că zgomotul nu era vina lui și că Godfrey va fi furios pe el, amintindu-și de lovitura scutului pe care i-o făcuse.

Dar, în schimb, Godfrey a zâmbit larg, și-a aruncat brațele și l-a îmbrățișat pe Thor. Thor îl îmbrățișă, inundat de ușurare.

— Vă rugăm să acceptați scuzele mele, spuse Thor. „Nu știu ce m-a cuprins.”

— Nu sunt rănit, spuse Godfrey. „Este doar un nod pe cap. Nu-ți cere scuze, pentru că știu foarte bine ce te-a cuprins: magia neagră a lui Andronicus. Nu erai tu însuți, nu Thorgrinul pe care l-am cunoscut. Nu te băta în bătaie: ni s-ar fi putut întâmpla oricui dintre noi.”

— Dimpotrivă, spuse Kendrick, alăturându-se lor și strângând umărul lui Thor, „nu uiți că *tu ai* fost cel care și-a riscat viața pentru a se aventura în Imperiu pentru a recupera Sabia? Că *tu ai* fost cel care *te-ai* oferit voluntar să-l înfrunți singur pe Andronic și ai căzut astfel în

ambuscadă și capturat? A fost curajos și nobil din partea ta. Și ai făcut totul pentru Inel.”

Kendrick l-a îmbrățișat și Thor l-a îmbrățișat înapoi. Thor și-a simțit inima caldă, și-a simțit valurile de vinovăție începând să se risipească; a fost copleșit de ușurare, mai ales că se gândise la acești doi bărbați ca pe frați și mai ales că era pe cale să o ia în căsătorie pe Gwendolyn. A avea aprobarea fraților ei a însemnat mult. Ar fi într-adevăr o familie, singura familie pe care a avut-o vreodată cu adevărat.

Toate acestea l-au făcut pe Thor să-și amintească motivul pentru care venise aici: să vorbească cu sora lui.

— L-ai văzut pe Alistair? întrebă Thor.

— Ultima oară am văzut-o, spuse Kendrick, ea era cu Erec, în partea îndepărtată a Curții Regelui. Verificați partea opusă a pătratului.”

Thor s-a îndreptat spre cealaltă parte a curții, oprindu-se pe drum pentru a saluta diverși soldați. În cele din urmă, a ajuns în partea îndepărtată și s-a oprit când a văzut-o acolo, stând cu Erec, absorbit în conversație. A o vedea acolo era ca și cum ai vedea o parte din sine. Se simți brusc nervos. Thor s-a simțit, de asemenea, vinovat să-i întrerupă și era pe cale să se întoarcă și să se întoarcă, când a observat că Alistair l-a zărit și i-a făcut semn să se apropie.

Când Thor s-a apropiat de ei, Erec s-a întors și el, iar fața i s-a luminat de bunătate. L-a îmbrățișat pe Thor, iar Thor l-a îmbrățișat înapoi, copleșit de vinovăție, când și-a amintit că ultima dată când l-a înfruntat fusese în luptă.

— Iartă-mă, sire, îi spuse Thor lui Erec, coborând ochii. „Nu am vrut niciodată să te înfrunt în luptă. N-aș vrea niciodată să-ți fac rău. Nu eram eu însumi.”

Erec îl strânse pe Thor de umăr cu o mână și se uită în ochii lui.

— Nu mă supăr, tinere Thorgrinson. Și ești un luptător bun, cel mai bun cu care m-am confruntat vreodată. Mi-ai perfecționat abilitățile în acea zi.”

Erec îi zâmbi, iar Thor nu se putea abține să-i zâmbească, uşurat.

„Mă bucur să te am de partea noastră”, a încheiat Erec.

Thor îl remarcă pe Alistair.

— Nu vreau să întrerup, spuse Thor repede și se pregăti să se retragă.

„Nu”, a spus Erec, „fratele și sora ar trebui să aibă ceva timp singuri. Este *eu ,* care se va retrage.“

Erec sărută mâna lui Alistair, se întoarse și se repezi în mulțime, strângând brațele cu câțiva soldați, care se repeziră să-l îmbrățișeze.

Thor era nervos când se întoarse și se uită la sora lui, punând ochii asupra ei de aproape, pentru prima dată, cu o minte limpede și prezentă. Ea se uită înapoi la el, fără expresie, iar pentru o clipă, el nu știa ce să spună. Era uluitor de frumoasă, iar ochii ei mari, albaștri, l-au impresionat. Putea să recunoască unele dintre trăsăturile sale faciale în ale ei – linia maxilarului, nasul, buzele, fruntea. Era aproape ca și cum te-ai uita într-o oglindă, dar la o versiune feminină a lui. Alistair, totuși, era mult mai frumos, având toate trăsăturile fine și delicate pe care nu le avea. În timp ce o examina, îl încânta să vadă că mai era cineva pe lume care semăna cu el.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse Thor în cele din urmă, după o lungă tăcere stânjenitoare, dresindu-și glasul. „M-ai adus înapoi.”

„Te-am adus doar înapoi la tine”, a spus ea. „Nu am mai făcut nimic.”

În timp ce Thor îi auzi cuvintele, a simțit din nou o vibrație prin el, una care îl liniștea, care părea atât de familiar, atât de reconfortant.

— Ești un druid, ca mine? întrebă Thor, ezitând.

Alistair dădu din cap.

„Ne împărtășim același sânge”, a spus ea.

Thor se simțea fericit, dar îi parea rău de ea în același timp. El a înțeles durerea și misterul sub care trebuie să trăiască, să-l aibă pe Andronicus ca tată și să aibă o mamă pe care nu o cunoscuseră niciodată.

— L-ai întâlnit vreodată pe tatăl nostru? o întrebă Thor, ezitând, nevrând să o supere.

Alistair clipi de câteva ori, iar Thor văzu că ideea o îndurera.

— Nu, spuse ea, tristă. „Numai pe câmpul de luptă, când eram cu tine.”

Era ciudat, dar Thor aproape că îi simțea gândurile așa cum le gândea; aproape că știa ce avea de gând să spună înainte să spună. Parcă ar fi aceeași persoană.

„Trăiesc cu coșmarul în fiecare zi”, a adăugat ea, „de a ști că el este tatăl meu. Nu pot să înțeleg; nici nu o pot împacă în interiorul meu. Cum pot veni de la un astfel de monstru? De ce l-ar alege mama noastră? Îmi face rău să mă gândesc la asta. Sunt trăsăturile lui undeva în mine? Vor

transmite copiilor mei? Aș da orice pentru a avea un alt tată; totuși acesta este tatăl care mi s-a dat. Trebuie să existe un motiv, un destin pe care nu-l înțeleg."

Ea oftă, iar Thor putu să vadă povara sub care trăia; era aceeași pe care o împărtășea și mă simțea bine, cel puțin, să văd că nu era singur.

— Cel puțin acum, mulțumită ție, a adăugat ea, a murit. Și îți mulțumesc pentru asta. Îndepărtează o parte din durere. Așa că vezi, fratele meu, am la fel de mult pentru care îți mulțumesc", a spus ea zâmbind.

Thor a zâmbit înapoi. Inima îi bătea cu putere în timp ce se pregăti să-i pună următoarea întrebare lui Alistair, nervos să rostească cuvintele. Era prea mult în joc pentru răspunsul ei; aproape că nu vorbea.

„Și mama noastră?" Thor și-a făcut în sfârșit curajul să întrebe. „Ai cunoscut-o?"

Alistair își întoarse privirea și respiră adânc. A tăcut atât de mult, Thor nu era sigur dacă va răspunde.

În cele din urmă, ea a spus: „Nu știu dacă am întâlnit-o vreodată sau doar am visat-o. Visele mele sunt atât de vii, încât nu știu dacă sunt reale sau dacă sunt amintiri. Încă visez la ea tot timpul. Ea vine la mine. Ea locuiește într-un castel, cocoțat sus pe marginea unei stânci, cu vedere la un mare ocean. Există o pasarelă lungă care se curbează și duce până la el. Din castel strălucește lumină, o lumină strălucitoare, culori diferite în vise diferite. O văd mereu, ascunsă de lumină. Uneori se întinde mâna spre mine. Nu pot ajunge niciodată la ea."

Ea a oftat.

„Am visul ăsta de atât de mult timp, încât nu mai știu dacă este real. Toată viața mea am văzut-o, dar nu am văzut-o niciodată cu adevărat."

Thor a respirat adânc, copleșit să audă că altcineva a avut aceeași experiență, chiar și aceleași vise, ca și el.

„La fel este și cu mine", a spus el.

Ea se uită înapoi la el, cu ochii mari de șoc.

— Atunci nici tu nu ai întâlnit-o niciodată? întrebă ea mirată.

Thor clătină din cap.

— Trebuie, spuse el. „Sunt hotărât să o cunosc. Este o călătorie pe care mă simt chemat să o fac. Simt că există un mare mister care pândește la marginea conștiinței mele, despre cine sunt, cine sunt menit să fiu, pe care nu îl voi înțelege niciodată pe deplin până nu o voi întâlni."

Ea icni.

"Ma simt la fel. În fiecare zi mă trezesc, o simt și totuși, unei părți din mine îi este frică. Momentul nu este niciodată potrivit. Acum nu este momentul să facem călătoria; acum este momentul să fiu alături de Erec. El este viitorul meu soț și, în sfârșit, suntem din nou uniți, după toate aceste războaie."

— Înțeleg, spuse Thor. „Nici nu vreau să plec de partea lui Gwendolyn. Ceva arde în mine, ceva mai mare decât pot înțelege. Este mai mult decât o întâlnire cu ea: este vorba despre a mă întâlni pe mine însumi."

Alistair dădu din cap.

„De câte ori îmi folosesc puterile", a spus ea, „simt că este ea, care trece prin mine. Mă simt conectat cu ea. Deși sunt puteri pe care nici nu le înțeleg și uneori nu le pot controla."

— Nici eu nu le înțeleg pe a mea, spuse Thor.

„Toată viața mea, când am crescut, mi-a fost frică de asta", a spus Alistair. „Am presupus că ceva nu este în regulă cu mine, că sunt un fel de ciudat. Alții m-ar privi altfel. Ar trebui să plec, să mă mut, să merg din oraș în oraș. Am avut multe familii adoptive. Puțini dintre ei au fost amabili."

Alistair oftă.

„În sfârșit, am încetat să-mi folosesc puterile. le-am suprimat. Abia recent, când l-am cunoscut pe Erec, când m-am îndrăgostit pentru prima dată, m-am simțit confortabil să le folosesc din nou. Și apoi, din nou, odată ce am cunoscut-o pe Gwendolyn. Și apoi, pentru tine."

Thor a înțeles toate cuvintele ei, prea bine.

„Acum îmi dau seama că nu au de ce să le fie rușine", a spus Alistair. „Ei fac parte din ceea ce suntem noi. Ei fac parte din noi."

Thor dădu din cap, înțelegând.

„Știi unde locuiește?" întrebă Thor.

Allison se uită înapoi, apoi dădu în cele din urmă din cap.

„Mi-a lăsat ceva...", a început ea să spună, dar apoi a fost întreruptă.

„Thorgrin! Iată-te!" se auzi o voce veselă.

Thor se întoarse să-l vadă pe Reece, stând acolo, zâmbind, strângându-l de umăr. L-a îmbrățișat pe Thor, iar Thor l-a îmbrățișat înapoi.

Thor a fost încântat să se reîntâlnească cu prietenul său, dar s-a întors și către Alistair, dornic să audă ce era pe cale să spună.

Dar Alistair se dădea înapoi, pregătindu-se să plece.

„Îmi pare rău, nu am vrut să întrerup", a spus Reece, uitându-se înainte și înapoi între cei doi, realizând prea târziu.

Alistair clătină din cap, plecând.

„Ne vom termina conversația altă dată”, a spus ea. „Trebuie să mă întorc la Erec. Până data viitoare, fratele meu, spuse ea, întorcându-se și grăbindu-se repede.

Thor a fost dezamăgit; fusese disperat să audă ce avea de spus despre mama lor, despre locul în care locuia, despre ce îi lăsase.

Reece era jubilat lângă el, dornic să vorbească, iar Thor s-a întors spre el, încântat să-și vadă și prietenul.

— Am auzit de călătoriile tale, prietene, spuse Thor cu admirație, până în adâncurile Canionului, pentru a recupera Sabia. Am auzit de lucrarea minunată pe care ai făcut-o pentru a salva regatul nostru. Nu m-aș aștepta la nimic mai puțin de la tine.”

Reece clătină din cap cu umilință.

— Și am auzit de ale tale, spuse el admirativ. Apoi fața i s-a întunecat. „Îmi pare rău că nu am putut fi acolo pentru tine. Și îmi pare rău să aud ce s-a întâmplat cu tine. Ai suferit foarte mult pentru noi toți. Sunt încântat că te-ai întors la noi. Și mă bucur că ești în viață!”

S-au strâns de antebrațe.

„Și ceilalți membri ai Legiunii?” întrebă Thor.

„Toți în viață”, a răspuns Reece cu mândrie. „Toți s-au întors cu mine și sunt aici.”

Thor clătină din cap admirat.

„Ai făcut într-adevăr o treabă bună, să cobori în măruntaiele iadului și să te întorci în viață.”

Reece râse și îl strânse pe Thor pe umăr.

„Am vești incitante pentru tine și o întrebare de adresat.”

Thor și-a studiat prietenul, curios; Chipul lui Reece era radiant și zâmbetul lui era contagios. Thor nu-l văzuse niciodată atât de fericit și se întreba ce se întâmplă.

— Orice pentru tine, spuse Thor.

„Vrei să fii cel mai bun om al meu?” întrebă Reece.

Thor s-a uitat înapoi, cu sprâncenele ridicate, surprins.

— Așa este, a adăugat Reece. „Intenționez să mă căsătoresc cu Selese.”

„A spus ea da?” întrebă Thor.

„O să o întreb acum. Ea nu știe încă. Dar am vrut să-ți spun mai întâi”, a spus Reece.

„Aș fi onorat”, a spus Thor, foarte bucuros pentru prietenul său. "Ma bucur pentru tine. Ai făcut o alegere înțeleaptă. Răspunsul meu este da, cu o condiție: dacă vei fi și tu cel mai bun om al meu?”

Reece se uită în urmă, confuză.

Thor dădu din cap.

"Asta e corect. Îți cer să fii cumnatul meu. Fratele meu *adevărat* .”

— I-ai cerut-o în căsătorie pe Gwendolyn? întrebă Reece, entuziasmată.

„Sunt pe cale să fac acum.”

Reece a strigat de bucurie și l-a îmbrățișat pe Thor.

„A fost ceea ce mi-am dorit întotdeauna”, a spus Reece. „Din ziua în care te-am cunoscut. Pentru ca tu să fii un frate *adevărat* . Nimic nu mă face mai fericit!”

Thor a radiat.

„Si eu ma bucur pentru tine, prietene. Du-te la Selese. Nu o lăsa să aștepte. Vă doresc noroc."

„Și tu, du-te la sora mea. Poate vom avea o nuntă dublă!”

Thor s-a încălzit la acest gând.

„Poate că vom face!” el a spus.

Reece se întoarse și se repezi, iar Thor se întoarse și privi înapoi în curte, inspirat, căutând-o pe Gwen.

A zărit-o în mijlocul mulțimii, ieșind în sfârșit, o urale salutând-o.

Sosise timpul să o facă soție.

CAPITOLUL ȘAISISE

Reece traversă în grabă curtea, făcându-și drum pe lângă toți petrecăreții, fără să se oprească să sărbătorească cu toți prietenii săi. Era într-o misiune. A strâns în palmă inelul mamei sale și a mers cu o intenție unică, căutând toate fețele după Selese. Palmele îi erau transpirate în ciuda frigului, iar gâtul îi era uscat. Reece fusese hotărât toată viața, iute să hotărască totul și rapid să-și urmeze pasiunile. Nu i-a plăcut niciodată să ezite, la nimic. Și-a hotărât instantaneu cei mai buni prieteni ai săi și a decis și fata pe care o iubea instantaneu – și nu s-a uitat niciodată înapoi. Reece simțea deja că așteptase prea mult și era hotărât să nu lase nimic între el și să-i ceară iubirii vieții lui să se căsătorească cu el.

Deodată, inima i-a bătut cu putere când se gândea la ce s-ar putea întâmpla: ce se întâmplă dacă ea spunea nu? Ce ar face atunci? S-ar face prost? Ce se întâmplă dacă, în ciuda faptului că l-a salvat, ea nu s-ar fi simțit la fel de puternic pentru el ca și el pentru ea? A citit greșit situația?

Reece a mers mai departe, hotărât, într-un fel sau altul, să afle singur.

După ce a întrebat mai multe persoane, Reece a aflat în cele din urmă că Selese era cu Illepra, ei doi în partea îndepărtată a Curții Regelui, încă îngrijind răniții, care se filtraseră toată ziua. Războiul devastase Inelul în lung și în lat și nu toți au ajuns înapoi la Curtea Regelui în același ritm.

Reece a trecut prin arcada uriașă, de piatră, care ducea la partea de nord a Curții Regelui, o curte cu iarbă încadrată de ziduri de piatră prăbușite și, în timp ce făcea, a fost șocat de priveliștea dinaintea lui: în contrast puternic cu petrecăreții de cealaltă parte. partea zidului în spatele lui, înaintea lui erau așezați sute de răniți. Erau aliniați în rânduri îngrijite, gemând, fiind îngrijiți de zeci de vindecători regali. A fost o priveliște umilitoare; Reece era bucuros că nu era printre ei.

Reece și-a navigat înăuntru și ieșit din rânduri, cercetând fețele vindecătorilor, cei mai mulți în genunchi, îngrijind soldații. A căutat-o peste tot pe Selese. Această infirmerie improvizată era vastă, iar Reece începea să

renunțe la speranță — când în cele din urmă, în colțul îndepărtat al curții, o zări, aplecându-se peste un soldat, punându-și un lichid pe limbă. Lângă ea era Illepra, îngrijind un soldat care își pierduse un picior.

Reece se duse repede spre ea și, în timp ce făcea, el se îngrijoră brusc dacă acesta nu era momentul sau locul nepotrivit pentru a cere o căsătorie. Atmosfera era atât de sumbră, sumbră, în contrast puternic cu festivitățile din curtea alăturată. Şi Selese muncea din greu şi nu voia să o ia din îndatoririle ei; părea să fie, de asemenea, într-o stare de spirit sumbră.

Cu toate acestea, Reece nu se putea opri. Trebuia să fie cu ea și era intenționat să afle dacă și ea dorea să fie cu el. Se simțea obligat să-i arate cât de mult o iubea, să-i demonstreze atâta loialitate cât îi demonstrase ea. La urma urmei, ea îi salvase viața și și-a riscat viața pentru a o face.

Inima lui Reece îi bătu în piept când se apropia de ea. Știa că nu mai poate pierde o clipă. Întotdeauna fusese învățat că singurul mod de a-ți înfrunta temerile era să mărșăluiești până la ele – iar să-l întrebi pe Selese era mai înfricoșător pentru el decât să te confrunți cu o mie de războinici.

Reece s-a apropiat de ea în timp ce a început să se ridice de la rănită, ștergându-și mâinile pe halat. Ea a ridicat privirea și a văzut-o pe Reece apropiindu-se, iar ochii i s-au luminat de surpriză și bucurie.

Reece a venit să o îmbrățișeze, dar și-a ridicat palmele murdare.

„Doamne, te-aș îmbrățișa, dar nu sunt îmbrăcată pentru ocazie”, a spus ea zâmbind.

Dar lui Reece nu îi păsa; el a făcut un pas și a îmbrățișat-o, iar ea l-a îmbrățișat înapoi.

— Pari nervos, spuse ea, examinându-l cu un zâmbet.

Reece stătea acolo, uitându-se la ea, cu inima bătând cu putere, incapabil să spună nimic. Nu era în stare să zâmbească sau să facă nimic și dintr-o dată s-a simțit stânjenit. O strica?

Ea se uită înapoi la el cu îngrijorare.

"Este totul în regulă?" ea a intrebat.

Reece nu putu decât să dea din cap, cuvintele i se înfipseră în gât.

Illepra se ridică acum și se întoarse, iar și ea se uita la el cu o privire nedumerită.

Reece s-a uitat peste tot în jur, oriunde, în afară de Selese, și a văzut toți răniții și bolnavii, și știa că acesta era locul greșit să o întrebe. El se întinse impulsiv și o luă de mână.

— Ai să vii undeva cu mine? el a intrebat.

"Acum? Unde?" a întrebat ea uluită. „Trebuie să îngrijesc răniții.”

„Întotdeauna vor fi mai mulți răniți”, a răspuns Reece, trăgând-o de mână. "Vino cu mine. Doar pentru câteva clipe. Vă rog."

Selese se întoarse și se uită la Illepra, care îi dădu din cap aprobarea.

Selese și-a desfășurat haina însângerată, și-a dat părul pe spate și a mers cu Reece, legănându-și brațele, zâmbind, o săritură în pasul ei în timp ce se îndepărtau din curte. În mod clar, a fost uşurată să ia o pauză de la îndatoririle ei sumbre.

Trecură printr-o poartă de piatră arcuită, părăsind perimetrul Curții Regelui și ieșiră în mediul rural. Au mers printr-un câmp de flori de iarnă până la genunchi, albe strălucitoare, cu petale mari, lungi de un picior, legănându-se în vânt și atingându-și coapsele. Aceste flori de iarnă erau delicate, ușoare ca o pană și de fiecare dată când Selese se întindea să atingă una, se destrămau, petalele lor ridicându-se în aer, purtate de vânt și plouând peste tot în jurul lor.

„Nu ar trebui să-ți pui o dorință la astea?” întrebă ea zâmbind, în timp ce mergeau prin câmpul alb, cu petale învârtindu-se în jurul lor.

— Dorința mea s-a împlinit deja, spuse Reece, putând în sfârșit să vorbească din nou.

"Are?" a întrebat ea zâmbind. „Și ce dorință este asta?”

Reece se opri și se întoarse spre ea, extrem de serioasă.

„Că vom fi din nou împreună.”

Selese se opri și se uită înapoi la el, iar zâmbetul ei căzu.

— Vă bateți joc de mine, domnul meu, spuse ea.

El îi strânse mâinile cu seriozitate.

— Nu, a insistat el, serios. „Nu îmi doresc mai mult nimic.”

Reece întinse mâna, își ridică o mână pe obraz și se uită în ochii ei cu toată seriozitatea pe care o putea aduna. Era mai nervos decât fusese vreodată.

„Selese, te iubesc”, a spus el. „Am din momentul în care am pus ochii pe tine, înapoi în satul tău. Din momentul în care ți-am auzit vocea, nu m-am gândit la nimic altceva. În toate călătoriile mele prin Imperiu, în toți oamenii pe care i-am întâlnit și ținuturile pe care le-am văzut, nu m-am gândit la nimic decât la tine. Îți datorez viața mea. Dar mai mult decât atât, îți datorez inima mea.”

Reece a luat un genunchi, și-a luat mâinile și și-a ridicat privirea în ochi în timp ce el zâmbea. Inima îi bătea atât de puternic încât simțea că ar

putea avea un atac de cord.

S-a uitat în jos, zâmbind, nedumerită.

— Selese, întrebă el, cu gâtul uscat. "Te vei căsători cu mine?"

Reece băgă mâna în buzunar și scoase inelul mamei sale, strălucind chiar și în câmpul de flori.

Selese icni.

Și-a dus o mână la gură, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Ea se repezi înainte și îl îmbrățișă pe Reece, strângându-l strâns, lacrimile ei curgându-i pe gâtul lui.

— Da, îi șopti ea la ureche. „De o mie de ori, da!”

S-au lăsat pe spate și s-au sărutat și au ținut acel sărut cât au putut, flori albe plouând peste tot în jurul lor, Reece nesimțind vântul de iarnă, deoarece în sfârșit avea tot ce și-a dorit în viață.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Thorgrin și-a făcut drum prin mulțimea groasă de binevoitori din jurul lui Gwendolyn, sute de soldați și supuși și nobili și lorzi și membri ai consiliului, toți apăsând asupra ei, blocând-o din toate direcțiile, toți dorind să-i ureze bine sau să fie auziți despre ea. ceva. Toți o priveau în mod clar acum ca fiind regina lor. La fel de bine ar trebui, se gândi Thorgrin. Gwendolyn îi condusese prin vremuri grele, făcuse dovadă de sacrificiu de sine și de conducere neclintită și suferise dureri de sine stătătoare, pe cheltuiala poporului ei. Privise în față suferind și nu se mototolise în fața adversității. Își condusese oamenii la victorie și ieșise pe partea cealaltă.

Thor și-a amintit ce mare rege fusese tatăl ei și îi era clar că Gwendolyn era un conducător și mai mare. Era mândru de ea, atât de mândru, în timp ce își făcea drum, găsindu-i greu să se apropie de ea în această mulțime. Era clar iubită.

Thor nu voia să o ia departe de toate acestea, dar trebuia. Nu mai putea aștepta o clipă. Acum era momentul să o întreb.

— Gwendolyn, spuse el, venind lângă ea, cu Krohn pe călcâie.

Ea s-a întors spre el, iar alții s-au despărțit în timp ce el a pășit înainte și a stat lângă ea.

„Pot să te fur o vreme?” a întrebat el zâmbind.

Ea a zâmbit înapoi. Ea s-a aplecat și i-a șoptit la ureche: „Speram că o vei face”.

Inima lui Thor bătu mai repede în timp ce el întinse mâna, îi luă mâna și îi conduse drumul prin mulțimea groasă, despărțindu-se toate de ei, urmat de Krohn. Gwen s-a întors către oamenii ei, cu toții privindu-l și a spus: „Hai, bucură-te de festivități. Mă voi întoarce peste ceva timp. Continua! Bucură-te!”

A venit o urale din partea mulțimii când muzica a început din nou, iar oamenii s-au întors la ei înșiși.

Thor a luat-o de mână pe Gwen și a condus-o, ei doi mergând mai repede, amândoi amețiți, ca niște copii care sar la școală, Krohn strângându-

și călcâiele, eliberându-se în sfârșit de toate îndatoririle și responsabilitățile lor pentru o vreme. Era prima dată când Thor reușise să rămână singur cu ea de la aterizarea lor la Curtea Regelui. Thor avea impresia că se întâlneau din nou – și se simțea la fel de bucuros să fie cu ea acum ca și atunci. Putea simți din strânsoarea ei că și ea simțea la fel.

Trecură prin poarta înaltă de piatră care ieșea din Curtea Regelui, în paragină, dar încă în picioare, și au luat poteca care se îndrepta spre vest. Acest drum, a observat Thor, odată meticulos pavat cu piatră și pietriș, presărat cu găuri și acoperit de buruieni.

"Unde mergem?" întrebă Gwen, entuziasmată.

Au ocolit o curbă și Thor s-a oprit și a ridicat privirea spre stâncile din fața lor, strălucind în soare, iar Gwen i-a urmărit privirea.

— Stâncile Kolvian, spuse ea. "Dar de ce?"

Thor își ținu limba, întrebându-se cât de mult să spună. Nu a vrut să-l dea. Ceea ce voia să spună a fost: *pentru că este terenul înalt, cu cea mai frumoasă priveliște din regat, cu vedere la Curtea Regelui. Pentru că este un loc liniștit și romantic în care am mai fost împreună. Pentru că este un loc care înseamnă mult în viața noastră. Pentru că aici vreau să vă pun cea mai importantă întrebare din viața mea.*

Dar nu putea vedea nimic din toate astea. Așa că, în schimb, a spus: „Este ceva acolo sus pe care aș dori să-ți arăt".

„ *Arată*- mi?" întrebă ea râzând. „Tot drumul până acolo sus? Este un alt leopard de companie?" întrebă ea, în timp ce Krohn alerga înaintea lor.

Thor a zâmbit.

— Nu, nu chiar, spuse el.

Thor a luat-o de mână și împreună au urcat pe stânci; în timp ce mergeau, el a observat că Gwen nu mai avea suflare decât de obicei și că se opri să se odihnească mai des decât făcuse. Era din ce în ce mai îngrijorat.

„Ești bine, iubirea mea?" el a intrebat.

Ea a dat din cap înapoi către el.

— Continui să te apuci de stomac, observă el.

Gwen se înroși și își întoarse privirea.

"Îmi pare rău. Sunt doar obosit. Și nu am mâncat. Sunt bine. Hai sa continuăm."

Au urcat pe restul stâncii cu energie reînnoită, până când în cele din urmă au ajuns în vârful celui mai înalt vârf. Când au ajuns la el, s-au întors

și s-au uitat afară.

Thor era uimit de priveliște și putea vedea că și Gwendolyn era. O văzuse de multe ori și totuși nu îmbătrânise niciodată: acolo, sub ei, era Curtea Regelui, glorioasă chiar și în ruină, ceața după-amiezii cuprinzând-o ca un giulgiu. Mii și mii de oameni au sărbătorit, uralele lor îndepărtate și muzica auzite chiar și de aici. A fost frustrant pentru Thor să vadă Curtea Regelui distrusă, dar i-a insuflat speranță: era atât o viziune a ceea ce fusese cândva, cât și o viziune a ceea ce putea să se înalțe din nou.

„Este frumos”, a spus Gwendolyn. „Asta ai vrut să-mi arăți?”

Se întoarse și se uită peste tot în jurul ei, căutând platoul, de parcă s-ar întreba dacă Thor avea o surpriză care o aștepta.

Thor a devenit brusc nervos. Gâtul i s-a uscat, iar inima i-a bătut cu putere în gură. Întinse mâna și bătu inelul din interiorul hainei, pentru a se asigura că era încă acolo. Era.

Thor și-a deschis și închis gura de mai multe ori și a simțit că genunchii îi slăbeau. Era cuprins de frică. Nu se simțise niciodată așa în luptă, nu în timp ce se confrunta cu un inamic. Dar acum, aici, cu fața lui Gwendolyn, se simțea mai nervos decât fusese vreodată.

„Ei bine, de fapt, nu este ceva ce vreau să-ți arăt... dar, ei bine, um...”

Thor s-a oprit, privind în jos și lovind pământul, cu inima bătându-i cu putere, având dificultăți în a scoate cuvintele, în timp ce respirația i se scurta.

„A fost... este... um... era mai degrabă un fel de, um, ei bine... un fel de ceva eu um...”

Gwen a râs. Era un râs fără griji, un sunet pe care nu-l auzise de la ea de ani de zile și, deși era fericit să o vadă atât de bucuros, îl făcea și să roșească.

„Nu te-am văzut atât de nervos de când ne-am întâlnit prima dată”, a spus ea.

Thor trase adânc aer în piept, în cele din urmă și-a făcut curaj și o privi pe Gwen direct în ochi. Dacă ea îi spune nu? Întreaga lui lume s-ar prăbuși.

— Gwendolyn, te iubesc, spuse el, făcând un pas înainte și apucând-o de mâini.

Ea se uită la el, nedumerită.

„Și eu te iubesc”, a răspuns ea. „Am venit până aici ca să-mi spui asta?” întrebă ea, cu o sclipire în ochi.

Thor clătină din cap.

„Te iubesc *cu adevărat* ”, a spus el.

Ea se uită la el, zâmbind.

„Ce te-a pătruns?” ea a intrebat.

Thor clătină din nou din cap.

— Gwendolyn, nu asta încerc să spun.

El și-a dres glasul și a inspirat adânc, iar ea s-a uitat înapoi la el cu mirare.

„Tu transpiri?” ea a intrebat.

Thor întinse mâna și și-a șters fruntea cu dosul mâinii și și-a dat seama că transpira, în ciuda zilei de iarnă. Și-a dres glasul din nou și s-a îndreptat spre ea. Era acum sau niciodată.

„Gwendolyn”, a spus el, „însemni lumea pentru mine. Vreau să fiu cu tine pentru tot restul vieții mele. Toate zilele mele. M-am simțit așa încă din prima zi în care ne-am întâlnit. Nu am părut niciodată să am momentul potrivit să te întreb. Dar acum acel moment a sosit. Există o singură întrebare care mai înseamnă ceva pentru mine.”

Thor a luat un genunchi, a băgat mâna în cămașă și a scos inelul mamei sale. Era spectaculos, imens, cu bijuteriile sale prețioase strălucind, scânteind la soare.

Ochii lui Gwen s-au mărit de uimire în timp ce au fost inundați de lacrimi.

— Gwendolyn, continuă Thor. "Te vei căsători cu mine?"

Gwendolyn s-a repezit înainte, în brațele lui Thor, iar ea l-a îmbrățișat atât de tare, încât abia mai putea respira. El s-a ridicat și a strâns-o pe spate, iar ea a plâns și a plâns, lacrimile fierbinți inundându-i gâtul.

"Este un nu?" el a spus.

— Da, spuse ea la urechea lui. „Da da da da da!”

Gwen se lăsă pe spate și îl sărută pe toată fața, iar el o sărută înapoi, iar și iar.

În cele din urmă, a zâmbit, privind în jos.

— Ai uitat să iei inelul, spuse el.

Gwen a râs și, în timp ce ea se lăsă pe spate, el i-a pus inelul mamei sale pe deget.

Ea se uită cu uimire.

„Se potrivește perfect”, a spus ea. "De unde ai luat asta? Toată viața mea am văzut bijuterii regale, dar nu am văzut niciodată așa ceva.”

„A fost al mamei mele”, a spus Thor. „Este destinat ție. Pentru tine și pentru nimeni altul.”

Gwen și-a ridicat privirea spre el, cu ochii plini de lacrimi și s-au sărutat. Au ținut sărutul cât au putut și, în cele din urmă, s-au îmbrățișat, ținându-se strâns.

— Thorgrin, iubirea mea, spuse ea încet, trăgându-se înapoi și privindu-l. „Este ceva ce vreau să-ți spun și eu.”

Se trase înapoi și se uită în ochii lui, iar Thor se uită la ea și se întrebă ce ar putea fi.

„Exista un motiv pentru care mi-a fost greu să urc aceste stânci”, a spus ea. „Un motiv pentru care nu am fost eu însumi.”

Ea întinse mâna și i-a ținut ambele mâini și a zâmbit.

„Thorgrin: Sunt însărcinată.”

Acele cuvinte l-au lovit pe Thorgrin prin inima, i-au parcurs tot corpul, l-au făcut să-și piardă simțul timpului și al locului. Era dincolo de bucurie. Se simțea ca și cum ar fi parte din ceva mai mare decât el însuși, ceva mai adânc în univers. Își simțea întreaga lume învârtindu-se. Era copleșit de bucurie și recunoștință.

"Un copil?" el a intrebat.

Ea a dat din cap, zâmbind.

Se uită în jos la stomacul ei și își sprijini ușor palma pe el. În timp ce a făcut-o, a simțit o energie incredibilă curgându-i tot corpul. Simțea copilul învârtindu-se și mișcându-se, cele mai mici tremurări în palmă. A simțit o dragoste și o bucurie dincolo de ceea ce credea vreodată că poate experimenta.

O îmbrățișă pe Gwendolyn, strângând-o strâns, iar ea îl îmbrățișă înapoi.

„Te iubesc”, îi șopti el la ureche.

— Și eu te iubesc, șopti ea înapoi.

Thor îi trecu un braț în jurul umărului și o strânse strâns, iar cei doi se întoarseră și priviră spre priveliște, ambii sori așezându-se jos la orizont, Curtea Regelui acoperită de stacojiu și violet sclipind într-o mie de puncte de lumină. Lui Thor i s-a părut că Inelul renaște, revine încet la viață. Peste tot în jurul lor înfloreau flori de iarnă, câmpurile strălucind albe, iar pe fundalul celui de-al doilea soare care apunea, era cel mai frumos lucru pe

care Thor îl văzuse vreodată. A fost un moment ideal, momentul perfect pentru propunerea lui și a vrut să o înghețe pentru totdeauna. A fost magic. La fel ca întreaga lui relație cu Gwendolyn.

În timp ce priveau la orizont, la drumul îndepărtat către Curtea Regelui, Thor văzu o caravană nesfârșită a umanității venind spre acest oraș din toate direcțiile, unii pe jos, alții conducând cai, căruțe, vite. Toți se îndreptau spre același loc, toți veneau să sărbătorească noul Inel, toți veneau să sărbătorească speranța.

„Un flux de umanitate”, a observat Thor. „Oamenii din toate categoriile vor să se întoarcă la Curtea Regelui, să sărbătorească. Toți au încredere în tine.”

„O vom reconstrui”, a spus Gwen. „Piatră cu piatră. Vom face din el un oraș la fel de mare cum a fost vreodată. Și piesa centrală a tuturor sărbătorilor va fi nunta noastră. Va fi cea mai magnifică nuntă la care Inelul a fost martor vreodată. Va fi urmat de copilul nostru. Totul va fi din nou nou, iar oamenii noștri vor învia din cenușă. O vom face împreună. Dragostea noastră o va construi.”

S-au aplecat înăuntru și s-au sărutat și au ținut sărutul în timp ce lumina finală a soarelui apus i-a cuprins. Thor și-a dorit doar să poată ține lumea așa pentru totdeauna.

ȘASE LUNI TÂRZIU

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Gwendolyn se înălța sus în aer în timp ce călărea pe spatele lui Ralibar, ținându-se strâns pentru viața dragă, așa cum făcea întotdeauna când îl călărea, încercând să-i prezică temperamentul imprevizibil. Ralibar se scufunda în și afară din nori, se cufunda în sus și în jos, pufnind, uneori chiar arcuindu-se înapoi. Era cea mai puternică și temperamentală creatură pe care o întâlnise vreodată și îi simțea emoțiile aprinzându-se în el.

Gwen a fost onorată că Ralibar a lăsat-o chiar să-l călărească. Ea descoperise, cu luni în urmă, dragostea lui pentru ea. Ori de câte ori Thorgrin mergea să călărească Mycoples, Ralibar devenea gelos și teritorial și pufnea și țipa la Thor, încercând să-l sperie. Ralibar și Mycoples aveau să se despartă unul de celălalt și totul se înrăutățise din ce în ce mai mult – până când într-o zi, Gwendolyn îl însoțise pe Thor să-l dea afară și toți fuseseră șocați când Ralibar se întoarse spre Gwendolyn, își lăsase capul în jos și, în timp ce o examina mai întâi suspicios, apoi se aplecase și îi mângâia stomacul cu fața lui. Ralibar torcase încet și, pentru prima dată, se calmase.

Thor privise șocată cum Gwendolyn se întinsese și mângâia fața lui Ralibar, nervoasă când îi simțea solzii aspri, străvechi și puțin umezi. Atunci Ralibar îi șocase și mai mult pe toți coborându-și capul până la pământ, un gest menit ca Gwen să-l călărească.

Gwendolyn îl urcase nervoasă, neștiind la ce să se aștepte. Fusese o plimbare sălbatică și nebună, iar ea nu era sigură dacă o dorea cu adevărat sau nu. Cu toate acestea, el o căutase în fiecare zi de atunci și îi făcuse semn să continue să-l călărească.

Pentru o fiară care era în mod clar îndrăgită de Gwendolyn, Ralibar avea un mod amuzant de a o arăta. Din exterior, ar putea chiar părea că o ura. Era o creatură plină de capriciu și furtună, în permanență într-un fel de furtună emoțională, fie la sine, fie la oameni, fie la alți dragoni. Gwen a simțit compasiune pentru el: a avut sentimentul că era un singuratic, un nemulțumit, dar simțea că, sub toate acestea, Ralibar avea o inimă mare și

că s-ar putea să fie doar singur. A zburat neregulat și de multe ori se comporta de parcă ar fi vrut ca Gwen să-l îndepărteze; totuși, când ea a încercat să descălece, el a făcut o criză și, prin urmare, a vrut în mod clar ca ea să rămână.

În ciuda toată nebunia lui, Gwen îi plăcuse; avea un mod ciudat de a intra sub pielea ei. În ultimele câteva luni, Gwen se obișnuise cu stările sale de spirit și învățase să-i citească semnele. Legătura dintre ei devenea din ce în ce mai puternică și o făcea pe Gwen să se simtă fericită într-un mod la care nu se așteptase. Ea a simțit chiar că dispozițiile lui Ralibar începeau să se calmeze.

În această frumoasă dimineață de vară, pe vremea perfectă, ambii sori strălucind, Gwen și-a făcut plimbare de dimineață, așa cum făcea întotdeauna. În apropiere, Thorgrin călărea Mycoples, ei doi ridicându-se în aer pe cerul dimineții devreme, așa cum făceau întotdeauna împreună, lansând din vârful Castelului Regelui, cu dragonii lor împletindu-se în timp ce zburau. Ei elaboraseră un ritual de dimineață și l-au urmat astăzi: au înconjurat curtea Regelui, apoi au înconjurat orașele și satele din jurul ei, Gwen supravegheându-și poporul, regatul ei, în fiecare dimineață, pentru a se asigura că totul era în ordine.

Gwen a iubit de data aceasta împreună cu Thor și cu Ralibar și Mycoples, cele mai magice dimineți din viața ei, urmărind răsăritul soarelui, urmărind cețurile ardând pământul de dedesubt în toate culorile diferite. De asemenea, i-a oferit o vedere panoramică asupra regatului ei și de mai multe ori a observat niște probleme dedesubt pe care nu le-ar fi văzut altfel, ceea ce a făcut-o să-și convoace consiliul și să îndrepte greșelile. Ea a văzut incendii, sate mici dărăpănate, oameni răniți sau care se luptau cu caii și căruțele lor, drumuri în paragină... un număr nesfârșit de mici reparații pentru regatul ei. I-a permis să fie o regină omniprezentă. De asemenea, era liniștitor pentru oamenii ei să se uite în sus și să o vadă în fiecare dimineață, veghându-i asupra lor, corectând greșelile, călare pe spatele unui dragon. I-a întărit imaginea de femeie cu putere.

Gwen nu anticipase niciodată că va cădea atât de confortabil în rolul de regină. Dar acum, după ce trecuseră șase luni de la expulzarea Imperiului și de la întoarcerea poporului ei la Curtea Regelui, de când începuse procesul de restabilire a stăpânirii ei, descoperise că a fi regină îi venea firesc. Fuseseră cele mai glorioase șase luni din viața ei. Se apropiase de Thor mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată, cei doi având în sfârșit

șansa de a fi împreună în fiecare zi și noapte, dormind în camera foștilor ei părinți, în castelul, pe care ea îl reconstruise cu grijă.

Cel mai glorios dintre toate, era acum însărcinată în nouă luni, iar burta ei ieșea mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată; se simțea la un pas, în orice zi, să nască. Bebelușul ei s-a mișcat în ea tot timpul și ea îi simțea prezența alături de ea în fiecare clipă, de parcă ar fi fost acolo, în lume, cu ea chiar acum.

Totuși, nu o lăsase să încetinească. În fiecare zi se concentrase asupra reconstruirii, cu Thor, consiliul ei, toți oamenii pe care îi iubea și în care avea încredere alături de ea, toți lucrând ca o armată pentru a face Curtea Regelui la fel de magică și strălucitoare cum fusese cândva. Gwen era hotărâtă ca Curtea Regelui să devină mai mult decât un oraș: dorea să devină un far de speranță și optimism pentru toți supraviețuitorii Inelului. Ea a vrut să fie un testament că toți se vor întoarce, chiar mai puternici decât înainte.

Spre uimirea ei, reușise. În timp ce Gwen se uită în jos, înconjurând orașul, cu vântul de vară în păr, a fost uimită de cât de frumoasă a devenit Curtea Regelui. Strălucea în soare, complet reconstruit și mai mare decât înainte, întinzându-se acum pe kilometri în fiecare direcție, extins foarte mult. Era un oraș mai mare și mai prevestitor decât la care tatăl ei visase vreodată. Reușise să dubleze dimensiunea tot ceea ce făcuse tatăl ei, adăugând metereze mai mari, turnulețe, forturi, șanțuri, lărgirea drumurilor, îngroșarea zidurilor orașului... Castelul Regelui a crescut mai sus ca niciodată, Sala Armelor și Sala Argintului au fost reconstruite și chiar și terenurile Legiunii au revenit la ceea ce au fost cândva. Mii de oameni ai ei lucraseră zi și noapte pentru a-l readuce la viață. Privind-o acum, nu se poate spune că a fost distrus vreodată.

Lucrarea mergea una, ca în fiecare zi, și chiar și de aici de sus se auzea zgomotul perpetuu de dalte și nicovale și ciocane răsunând prin aer. Era sunetul progresului și făcea parte din viața de zi cu zi la Curtea Regelui acum. În timp ce Gwen se uită dedesubt, priveliștea o uimește din nou în fiecare zi și cu greu îi venea să creadă ce reușise. O făcea să simtă că orice este posibil. A făcut-o să-și dea seama că, chiar dacă a ajuns în cele mai joase și mai întunecate momente din viața ei, tot era posibil să se întoarcă din orice – și să facă viața și mai mare decât a fost vreodată.

În timp ce Gwen se întorcea cu Ralibar, se întrebă ce ar crede tatăl ei dacă ar vedea toate astea. Ar fi mândru? Ea avea sentimentul că el ar face-o.

El o alesese să conducă, la urma urmei, și toate acestea ar fi o dovadă a alegerii lui. Ea și-a dorit mai mult decât orice ca el să fie în viață acum să fie martor la toate acestea, dar simțea că el privea cu satisfacție.

Gwen ia îndrumat lui Ralibar să se arunce în jos la stânga, iar Thor l-a urmat pe Mycoples. Ea a zburat peste inelul exterior al Curții Regelui, o nouă curte vastă, plină cu grădini formale și fântâni clocotite, pereți și arcade noi-nouțe. Gwen a făcut-o să fie construită dintr-o marmură albă strălucitoare, extrasă dintr-o carieră străveche și era, pentru ochii lui Gwen, cea mai frumoasă parte a Curții Regelui, această curte nouă care nu mai existase până acum. Era greu de imaginat acum fără ea.

Și mai incitantă era activitatea care se desfășura jos, sute de muncitori grăbindu-se, muncind cu furie la pregătirea nunții ei. Se pregăteau pentru șase luni, iar nunta devenise o aventură din ce în ce mai mare. Zeci de muncitori au drapat flori de toate culorile de-a lungul zidurilor antice de piatră, în timp ce alții au aliniat mii de scaune lângă un culoar lung de catifea roșie care era întins. La capătul lui era construit un altar, împodobit cu flori de orice fel.

Cu nunta la doar o jumătate de lună distanță, oamenii se revărsau deja din toate colțurile Inelului, de pe ambele părți ale Highlands, din Insulele Superioare – și chiar din țările din afara Inelului, un șir constant de demnitari care vizitau din țări îndepărtate. departe. Ei trimiseseră delegații și trecuseră oceanul, iar Gwen a pus scutul în jos suficient de mult pentru a le lăsa să traverseze Canionul. Gwen s-a uitat la drumul larg care ducea la Curtea Regelui și a văzut, așa cum făcea în fiecare zi, mii de oameni îndreptându-se spre Curtea Regelui. Purtau halate viu colorate de orice culoare și modă, din fiecare colț al lumii.

Astăzi a fost ziua festivalului de vară, prima cules de fructe și toți s-au turnat să sărbătorească. Ar fi sărbătorite și sărbători ca oricare altul, care durau zile întregi, mai ales că veneau să sărbătorească noua capitală a inelului și să participe la nunta ei.

Gwen simți fluturi la acest gând. Nunta era aproape aici, dar la o jumătate de lună distanță. Și-a simțit stomacul răsturnându-se și a sperat și s-a rugat ca copilul să nu vină înainte de atunci. În ultimele șase luni, ea și Thor se apropiaseră din ce în ce mai mult și abia aștepta să fie căsătorită cu el. Ea a privit în jos și a aruncat o privire la inelul mamei lui care strălucea pe mâna ei, așa cum făcea întotdeauna, și a simțit o energie uimitoare radiind din el.

De când Thor l-a ucis pe Andronicus, el fusese ca o altă persoană. Părea că și-ar fi găsit un fel de pace în sine și se instalase destul de bine în viața domestică cu Gwendolyn. Se aruncase în reconstrucția Curții Regelui și a Inelului și se antrenase în fiecare zi cu tovarășii săi războinici, bucurându-se de prezența lor.

Ralibar s-a smucit brusc spre dreapta și a coborât pe neașteptate, iar Gwen s-a ținut strâns când și-a simțit stomacul cufundat. Putea simți, după mișcările lui, că era înfocat pentru micul dejun de dimineață. Ea îl îmbrățișă pe gât și se aplecă jos în timp ce el se întoarse spre pădure, scufundându-se printre copaci, scanând în stânga și în dreapta pentru a lua masa.

„Ralibar, oprește-te!” porunci ea. "Nu acum!" strigă ea, enervată de apetitul lui râvnitor.

Dar Ralibar, ca de obicei, a ignorat-o. A virat înăuntru și ieșit din copaci până când s-a concentrat asupra unei ținte, și-a deschis fălcile mari și a smuls o căprioară uriașă.

Gwendolyn se întoarse, detestând să privească.

Ralibar l-a ridicat în fălci, apoi a zburat înapoi în aer, purtând animalul, protestând în gură, până când și-a dat capul pe spate și l-a înghițit.

Ralibar și-a pus apoi privirea înapoi pe pământ, iar Gwen a avut sentimentul că urma să se prăbușească din nou.

„Ralibar, NU!” ea a tipat.

El a ignorat-o din nou. De data aceasta și-a pus ochii pe un lac, Lacul Regelui, preferatul lui. Nu a ratat nicio ocazie de a-l trece.

Ralibar se aruncă jos, Gwen strângându-l strâns, iar când se apropia de el, deschise gura și sufla un zid de flăcări.

Flăcările au zvârlit apa, aburii se ridicau de pe ea și, în timp ce apa clocotea și se încălzea, zeci de pești au sărit brusc din ea, în aer, încercând să scape din apele clocotite. În timp ce săreau, Ralibar era acolo, așteptând, cu fălcile deschise. A înghițit bancuri întregi de pești, căzând în falcile lui mari, unii dintre ei căzând înapoi în apă, în timp ce îi înghiți pe restul.

Micoplii zburau lângă ei, dar ea nu se deranja să mănânce. Poate pentru că era femeie, nu părea să aibă apetitul lui Ralibar. Din fericire, cel puțin, Ralibar nu a mâncat niciun om.

Un corn sună în depărtare, iar Gwen a reușit în sfârșit să-l zbată pe Ralibar, iar toți s-au învârtit pentru a vedea cavaleri în armură ținând lănci și aliniindu-se în curtea îndepărtată.

„Începe turneul!” strigă Thorn către ea. „Nu trebuie să întârzii!”

Gwen dădu din cap și toți zburară înapoi spre Curtea Regelui. Turneele și festivitățile zilei începeau și ea știa că asta însemna și că oamenii se vor alinia pentru a-i face petiții. Era timpul să înceapă activitatea zilnică de a conduce regatul ei. Ca întotdeauna, a venit prea devreme.

Amândoi au zburat peste Curtea Regelui, dragonii au zburat împreună pentru o clipă, iar Thor a întins mâna și a luat-o de mână pe Gwen, s-a aplecat și a sărutat-o. Apoi s-au bifurcat, fiecare mergând pe drumul său, Thor la câmp și Gwen la castelul ei. Era timpul să înceapă ziua.

*

Thor, în armură completă, a încărcat pe calul său, galopând cu viteză maximă, cu lancea întinsă în fața lui și placa frontală în jos, în timp ce ataca adversarul său. Îl încarcă un războinic dintr-un pământ despre care nu auzise niciodată, peste mare, purtând o armură maro, o cască cu nasul lung și ascuțit, armura lui o combinație ciudată de bărbați și plăci. Lancea lui avea și ele semne ciudate și, în timp ce o îndrepta spre pieptul lui Thor, lancea lui mai lungă, Thor s-a concentrat cu toată puterea, concentrându-se asupra modului de a-și învinge cel mai bine adversarul. Thor se acordă, încercă să simtă vibrațiile pământului de sub el; a simțit tremurăturile ușoare și a încetinit mintea, până a simțit sentimentele cailor, greutatea călăreților, unghiul lăncii. A simțit intențiile adversarului său. Din înfățișarea lui, părea că țintește sus – totuși instinctul lui Thor îi spunea că va ținti jos.

În ultimul moment, Thor s-a adaptat în consecință, având încredere în instinctele sale, îndreptându-și lancea sus și ocolindu-se în lateral. Lancea lui Thor a lovit umărul adversarului său, dându-l înapoi de pe cal și trimițându-l să se prăbușească la pământ într-un zgomot mare de metal.

A venit o urale din partea mulțimii în timp ce adversarul său s-a rostogolit, învinețit, dar nerănit.

Thor s-a învârtit în jur, ascultând admirația din partea mulțimii uriașe care s-a aliniat pentru a urmări meciurile regale, apoi a sărit de pe cal, s-a asigurat că adversarul lui este bine și a întins o mână. Mulțimea a aplaudat în semn de aprobare în timp ce el a făcut-o.

„Nu am fost niciodată învins în luptă”, a spus cavalerul. „Mult mai puțin de cineva mai tânăr decât mine sau cu o lance mai scurtă. Bine câștigat!”

S-au strâns de antebrațe și și-au condus fiecare caii pe lângă stăpâni pe marginea terenului, făcând loc pentru următoarea competiție.

Thor începea să-și simtă mușchii înțepenindu-se; Fuseseră ore întregi de joc, o mulțime din ce în ce mai mare s-a aliniat departe pentru a urmări momentul culminant al festivităților zilei. Când Thor a ajuns în lateral, Kendrick i-a luat locul, alergând pe banda de joc și confruntându-se cu un cavaler a cărui armură provenea dintr-un loc pe care Thor nu-l recunoștea.

Cei doi au încărcat, iar Kendrick l-a scos pe soldat, în uralele mulțimii. Thor a aplaudat cel mai tare dintre toate.

Thor era bucuros să fie aici, în această zi a solstițiului de vară, luptându-se cu acești mari războinici, simțindu-se în sfârșit ca și cum ar fi unul dintre ei. Pentru prima dată, nu se mai simțea ca un străin.

Thor a vrut să câștige în propriile sale condiții, ca un războinic obișnuit, cu abilități care se potrivesc cu ceilalți; nu voia să-și folosească puterile magice pentru a-și influența lupta. Până acum, reușise. În timp ce cei mai mulți dintre prietenii săi căzuseră, Thor reușise să treacă în rundele finale ale justiției, în alergare cu Kendrick, Erec, Conven, Elden, Reece, O'Connor, Brandt și Atme, alături de câțiva cavaleri străini. Nu au mai rămas multe lupte pe parcursul zilei.

A sunat un claxon, iar Thor a urmărit o bandă îndepărtată de jurnal și l-a văzut pe O'Connor atacând un adversar de două ori mai mare decât el, din provincia de sud a Inelului; O'Connor a ratat marcajul, iar adversarul l-a lovit pe O'Connor în intestin, doborându-l pe spate de pe cal. Mulțimea a mormăit și a gemut când O'Connor a lovit puternic pământul.

Rămase acolo o clipă, iar Thor se îngrijoră dacă era bine; dar apoi O'Connor se ridică încet în picioare și plecă. Mulțimea l-a aplaudat. A terminat turneul, dar cel puțin nu a fost rănit.

Pe aleea de lângă Thor, cavaleri din țări îndepărtate s-au încărcat între ei. S-au întâlnit cu un mare strigăt de luptă, lăncile îndreptate sus, iar unul a țipat când o lance s-a rupt și o așchie l-a străpuns în gât. Mulțimea a batjocorit, deoarece a fost o mișcare murdară ca cavalerul să lovească atât de aproape de gât, și îndoielnic de legală.

Mulțimea gemea, îngrozită, în timp ce cavalerul cădea de pe cal, la pământ, zvârcolindu-se. Însoțitorii s-au repezit să-l ajute, să încerce să oprească sângerarea, dar în câteva clipe, el a murit.

O dispoziție sumbră a căzut peste mulțime, când mai mulți însoțitori i-au tras încet trupul. Cu toții au observat câteva momente de tăcere, Thor realizând încă o dată cât de periculoase ar putea fi aceste jocuri de joc.

Soldatul care câștigase, un tip masiv, de două ori mai lat decât ceilalți, a apucat o nouă lance și s-a întors și a înfruntat următorul său adversar. Inima lui Thor bătu cu putere să vadă că se înfrunta cu Elden.

Elden a încărcat fără teamă pentru el, iar Thor s-a rugat să nu aibă aceeași soartă pe care a avut-o ultimul său adversar.

Au încărcat, volumul lor zguduind pământul, armura gemuind, Elden scoțând un țipăt grozav de luptă în timp ce își ținea Lancea în fața lui. Lui Thor i se părea că acest cavaler avea de gând să-l lovească pe Elden și să învingă; totuși, în ultimul moment, Elden s-a răsucit într-o parte, și-a îndreptat Lancea spre axila cavalerului și a reușit o lovitură directă.

Cavalerul a căzut de pe cal, rostogolindu-se pe pământ, iar mulțimea a aplaudat când Elden câștigase.

În timp ce Elden își călărea cu mândrie în turul victoriei, luând în uralele mulțimii, adversarul său, în spatele lui, și-a aruncat casca jos, expunând o față plină de furie. Cavalerul s-a lovit de Elden modest, a întins mâna, l-a prins din spate și l-a smuls de pe cal.

Mulțimea a gemut și a batjocorit la mișcarea lașă, iar Thor, înfuriat, s-a repezit în ajutorul lui Elden, Reece, Conven, O'Connor și cealaltă Legiune alături de el.

Cavalerul a sărit deasupra lui Elden, a ridicat o suliță și s-a pregătit să-l aducă jos pentru Elden înainte ca acesta să poată reacționa.

Se auzi un mârâit și Krohn se repezi în față, trântindu-se asupra cavalerului, doborându-l chiar înainte să-l înjunghie pe Elden.

Cavalerul l-a scuturat pe Krohn, dar i-a dat lui Elden suficient timp să se rostogolească, să se întindă înapoi cu mănușa și cu reversul cavalelui pe față.

S-a auzit un trosnet răsunător când a rupt maxilarul cavalerului și l-a doborât, inconștient, exact când Thor și ceilalți au apărut.

Elden s-a ridicat, în uralele mulțimii, iar însoțitorii s-au repezit înainte și l-au târât pe cavalerul inconștient departe.

Thor și ceilalți l-au strâns pe Elden pe spate, ușurați că era în regulă și un claxon a sunat în timp ce luptele au reluat.

Luptă după luptă, jocul a continuat și mai departe. Lui Thor cu greu i-a venit să creadă câți războinici au participat la festivitățile din această zi, reprezentând toate provinciile Inelului și zeci de țări de peste mare. Competiția i-a oferit șansa de a-și testa și perfecționa abilitățile și, în afară

de unul sau două mere putrede, toți ceilalți cavaleri au luptat cu onoare și au respectat regulile jocurilor.

Rundele au continuat, și mai departe. În cele din urmă, Elden a pierdut un meci, în fața unui războinic de două ori înălțimea lui, un cavaler care părea a fi invincibil. Dar Kendrick l-a eliminat pe acel războinic chiar în runda următoare.

Pe măsură ce al doilea soare atârna jos pe cer, în cele din urmă au mai rămas doar patru războinici în competiție: Thor, Kendrick, Erec și un cavaler pe care Thor nu-l cunoștea, un bărbat scund și îndesat, cu armură neagră și fante amenințătoare pentru ochi, care ţinut deoparte şi care nu-şi ridicase viziera o dată toată ziua. Thor se trezi în fața lui.

Cei doi s-au încărcat unul pe celălalt, Thor simțind toți ochii ațintiți asupra lui în timp ce mulțimea urlă de emoție. Pe măsură ce se apropiau, zgomotul copitelor de cai bubuind în urechile lui Thor, Thor se pregăti pentru impact, dar ceva îl surprinse. Adversarul său și-a ridicat lancea și a aruncat-o brusc spre Thor.

Thor nu se așteptase la asta. A navigat prin aer, chiar pentru capul lui Thor. În ultima secundă, reflexele lui Thor au intervenit și el și-a ridicat scutul suficient de sus pentru a îndepărta lancea. În același timp, Thor și-a folosit mâna liberă pentru a-și îndrepta propria lance spre cavaler și a-l lovi în cutia toracică. Cavalerul a căzut lateral de pe cal, prăbușindu-se la pământ, iar mulțimea a aplaudat.

Thor, respirând greu, zdruncinat de cât de aproape ajunsese să piardă, a plecat într-o parte și s-a întors și a privit cum Kendrick și Erec, ultimii doi în afară de el, se înfruntau unul cu celălalt. Se întrebă cu cine va trebui să lupte; nici unul nu ar fi ușor.

Mulțimea s-a îngroșat, în timp ce aproape toți cei rămași la Curtea Regelui s-au înghesuit să-i privească pe acești doi mari cavaleri, lideri ai Argintului, războinici faimoși, ale căror cântece au fost cântate sunt de departe. S-au înfruntat unul cu celălalt de la capetele îndepărtate ale alei de joc, fiecare cu vizierele ridicate, oferindu-i celuilalt un salut de respect. Apoi și-au coborât vizierele, și-au ridicat lăncile, scutierii s-au îndepărtat din drum, a sunat un corn — și au atacat.

Mulțimea aplauda când acești doi mari războinici s-au apropiat unul de celălalt, cu caii lor bubuind, ridicând nori de praf în căldura verii. În cele din urmă, s-au întâlnit în mijloc cu un zgomot, fiecare lovindu-l pe celălalt înapoi.

Mulțimea gemu.

Dar niciunul dintre ei nu a căzut de pe cai, fiecare dintre ei suficient de bun pentru a putea, cumva, să stea.

Fiecare și-a recăpătat controlul, s-au învârtit și, în timp ce mulțimea a aplaudat sălbatic, s-au pregătit să se întâlnească din nou. A fost primul meci al zilei care a trecut în a doua rundă.

Kendrick și Erec au încărcat din nou, fiecare coborând jos, câștigând o viteză incredibilă, ținându-și lăncile de argint strălucitoare, ceea ce avea mai bun regatul, în fața lor. Când s-au întâlnit, de data aceasta Erec și-a ridicat scutul și a blocat lancea lui Kendrick. Scutul lui Erec era atât de puternic încât lancea lui Kendrick s-a rupt în două la impact. Erec, la rândul său, a folosit ocazia pentru a-și îndrepta lancea sub scutul lui Kendrick, lovindu-l în centru mort în piept și doborându-l pe spate de pe cal.

Mulțimea a aplaudat ca sălbatic în timp ce Erec s-a învârtit, a sărit de pe cal și i-a dat lui Kendrick o mână în sus. Și-au ridicat vizierele și Erec a zâmbit în jos.

„Frumos luptat”, a spus Erec. „Dacă nu ți s-ar fi rupt lancea, ai fi câștigat.”

Kendrick clătină din cap.

„Ai luptat cu cel mai bun meci”, a recunoscut el. "Data viitoare."

Erec dădu din cap, se ridică pe cal. Thor s-a urcat pe al lui, realizând că s-ar lupta împotriva lui Erec.

Thor și Erec s-au învârtit fiecare în jurul întregului perimetru al terenului de joc, bucla finală, în timp ce mulțimea urlă cu o mare urale, scandând atât numele lui Erec, cât și numele lui Thorgrin.

Cei doi s-au oprit la capetele opuse ale câmpului de joc, unul față de celălalt, iar mulțimea s-a înnebunit. Thor era nervos să-și înfrunte vechiul prieten. Era hotărât să lupte cu el în propriile sale condiții și să nu recurgă la niciuna dintre puterile sale. Thor a vrut să vadă dacă ar putea câștiga, de la un bărbat la altul, de la un războinic la altul.

Fiecare și-a ridicat plăcuțele într-un gest de respect, Thor confruntându-se cu vechiul său mentor, un om căruia i-a fost cândva scutier. A fost un sentiment amuzant.

A sunat un claxon, iar cei doi au încărcat unul pentru celălalt. Thor s-a concentrat cu toată puterea și toată voința lui, încercând să înece țipetele mulțimii. Nu a vrut să-l rănească pe Erec și a încercat să-și îndrepte lancea spre pieptul lui Erec, unde armura era cea mai groasă. Dar în timp ce

încerca să se concentreze, Thor și-a dat seama că Erec era diferit de toți ceilalți adversari cu care se confruntase. Era mai rapid, mai greu de fixat, iar armura lui de argint forjată la comandă, cu toate plăcile ei schimbătoare, strălucea în lumină ca solzii unui pește. I-a fost și mai dificil pentru Thor să se concentreze.

Cei doi s-au întâlnit la mijloc, iar Thor s-a pregătit, deoarece a simțit pentru prima dată în acea zi impactul unei lănci asupra pieptului său. Totuși, în același timp, Thor și-a simțit propria lance lovind pieptul lui Erec. Cei doi s-au lovit în același timp și au plecat fiecare zburând cu spatele, de pe cai.

Mulțimea gemea când fiecare a lovit pământul în același timp. Era prima dată a zilei care se întâmplase, iar regulile jocului cereau ca, dacă ambii luptători cădeau, atunci lupta trebuie să continue.

În timp ce Thor și Erec s-au înfruntat pe jos, însoțitorii au fugit și le-au întins fiecăruia un buzdugan lung cu o minge de lemn împânzită. S-au înfruntat unul pe altul și au încărcat.

Cei doi s-au luptat corp la corp, tăind și blocând, buzduganele clacănind pe armură. Thor știa că regulile cereau ca cel care lovește primul pământul să piardă – și era hotărât să nu piardă.

Dar la fel a fost și Erec.

Se luptau înainte și înapoi, împingându-se unul pe altul înainte și înapoi; Amintirile au fost inundate de adevărata bătălie a lui Thor cu Erec, când a luptat pentru Andronicus. Thor se simțea copleșit de vinovăție; și-a pierdut concentrarea și, pe măsură ce a făcut-o, pentru o clipă, Erec l-a luat peste el. Erec a dat mai multe lovituri, iar Thor s-a împiedicat înapoi, aproape căzând, mulțimea aplauda, deoarece părea că a terminat.

Thor clătină din cap și își limpezi mințile. Trebuia să rămână concentrat și să uite de trecut, să renunțe la vinovăție. Acesta a fost doar un turneu acum, nu viața reală. Dacă ar câștiga, nu i-ar face rău lui Erec.

Thor s-a adunat și l-a împins pe Erec înapoi, dar apoi Erec s-a adunat și l-a împins înapoi. Cei doi au mers lovitură cu lovitură, până când brațele lui Thor au obosit, neputând câștiga niciun avantaj. Erau bine potriviți. Numai asta l-a făcut pe Thor mândru, având în vedere că Erec era un cavaler veteran și Thor era cu ani mai tânăr decât el.

Erec și-a dat buzduganul jos într-o lovitură mare, iar Thor a întors-o pe a lui și l-a blocat. Buduchiganele s-au blocat, iar Thor o ține pe loc, cu brațul tremurând împotriva puterii mari a lui Erec. Simțea că în câteva clipe

va ceda. Nu a vrut să piardă, nu în fața tuturor acestor oameni. Mai ales nu în fața lui Gwendolyn, despre care știa că o privea cu toți ceilalți. Thor căzu într-un genunchi, cu brațele tremurând, abia atârnând acolo.

Thor a închis ochii și a chemat involuntar o putere dintr-un loc adânc din interior. Fără să încerce, magia lui, adevărata lui putere, a apărut brusc. Se simțea țâșnind de energie, o căldură curgându-i prin corp.

Thor a stat într-o explozie de energie, și-a ridicat buzduganul și a împins buzduganul lui Erec, astfel încât acesta să zboare din mână. Thor sa răsucit în aceeași mișcare și l-a lovit pe Erec în piept și l-a doborât pe spate.

Mulțimea a aplaudat ca un nebun, Thor învingătorul.

Thor își ridică viziera, se întinse în jos și îi ridică mâna lui Erec, simțindu-se vinovat.

Mulțimea a venit în fugă, toți convergând în jurul lui pentru a-l îmbrățișa.

„Ce s-a întâmplat cu nicio magie?” întrebă Erec zâmbind, cu inimă bună.

— Îmi pare rău, spuse Thor. "N-am vrut să."

Erec zâmbi larg, iar Thor văzu că nu era supărat.

„Sunt mândru de tine”, a spus el. „Ești un mare războinic.”

Mulțimea s-a închis, l-a ridicat pe Thor pe umeri și l-a dus la festivități. Se auzi un cor de coarne, iar butoaiele de bere și vin au apărut deodată, aruncate pe câmp de o armată de însoțitori. Câmpurile de joc s-au transformat instantaneu într-un câmp de festivitate. Au sunat din ce în ce mai multe claxoane, oamenii au băut și au aplaudat și era clar că festivitățile zilei începuseră.

*

Gwendolyn a pășit prin mulțimea plină de viață care roia în curtea reconstruită, încântată că a ieșit în sfârșit din Castelul Regelui, a terminat cu îndatoririle ei oficiale ale zilei și să se alăture oamenilor ei în petrecerile zilei. La urma urmei, era ziua solstițiului de vară și o zi ca aceasta venea doar o dată pe an. Tot anul acesta a coincis cu sărbătorirea reconstrucției Curții Regelui și cu celebrarea iminentă a nunții ei. Ar fi un an plin de bucurie, ca oricare altul, mai ales în urma unui astfel de an de întuneric și întuneric. Oamenii ei tânjeau orice ocazie de a se bucura și acum aveau mulți dintre ei.

Gwen a tras aer în piept în această frumoasă zi de vară; era hotărâtă să lase în urma ei tot întunericul și să se bucure împreună cu oamenii ei.

Nesfârşitele afaceri ale curţii puteau aştepta; ea văzuse deja destui oameni astăzi. Și acum, după ce s-au terminat jocurile și au sunat coarnele, Gwendolyn a fost încântată să aibă în sfârșit șansa de a se amesteca cu Thor.

Gwen era încântată să-l vadă atât de fericit și fusese atât de mândră de el de-a lungul zilei, urmărindu-i toate meciurile pe ace, aplaudând cu mulțimea, gemuind când a fost lovit. Ea nu s-a îndoit niciodată că el va câștiga; a adus onoare asupra lui însuși și asupra ei, în tot ceea ce a făcut. Chiar dacă ar fi pierdut, ea l-ar fi iubit la fel.

Gwen l-a ținut de mână pe Thor și cei doi au mers prin mulțime în uralele a mii de binevoitori, în timp ce Thor o conducea prin masele de despărțire și urcând treptele abrupte de lemn către platforma înaltă cu vedere la curte. Thor o conduse pe jumătate, apoi se opri; ca regină, Gwendolyn a parcurs ultimii pași singură și a urcat singură pe scenă.

Thor stătea dedesubt, în primul rând, privind în sus și privind alături de mii de alții, Reece, Kendrick, Godfrey, Erec, Steffen, Atme, Brandt, O'Connor, Elden, Conven, Aberthol și zeci de alții alături de el. Mulțimea a tăcut în timp ce Aberthol a urcat el însuși treptele, sprijinindu-se de baston, părând mult mai bătrân, fiecare pas un efort. În cealaltă mână, purta o sabie lungă, conică, galbenă neobișnuită, cu mâner auriu.

Aberthol a ajuns pe scenă și și-a luat locul lângă Gwen, iar mulțimea a tăcut. Mii de oameni au privit, blocați, cum Aberthol îi întindea cu prudență lui Gwendolyn sabia lungă și galbenă. Ea se întinse, îşi înclină capul şi îl luă de la el cu grijă, apucându-i mânerul auriu. Era sabia de aur a verii, folosită o dată pe an, în fiecare an, de către regi, pentru a iniția solstițiul de vară.

Gwen întinse sabia în fața ei și stătea în fața unui fruct galben uriaș, rotund, care atârna de o frânghie în fața ei. Legăna acolo, de două ori mai mare decât un pepene verde, galben strălucitor cu sclipitoare albe, orbitoare la soare.

Aberthol se întoarse și se îndreptă spre mulțime.

„Solstițiul de vară este o zi prețioasă”, a bubuit el, cu vocea răgușită, dar putând fi auzită în aerul răpit. „O zi de prevestiri puternice. O zi care prevestește anul care vine. O zi onorata si celebrata de regi de mii de ani. Pe măsură ce conducătorul nostru tăie acest fruct de apă, înseamnă că recompensele verii ar trebui să fie acoperite de noi pe tot parcursul anului. Prezintă binecuvântarea unei recolte bune. Și totuși, distrugem și fructul,

pentru a însemna că nimic nu durează pentru totdeauna și că siguranța noastră supremă vine de la Atotputernicul de sus.”

Aberthol încuviinţă din cap şi se dădu deoparte.

Gwen examină sabia lungă și galbenă, cea folosită de tatăl ei și de tatăl său înaintea lui; mi s-a părut ciudat să-l țin. Își amintea că era o fată tânără și stătea acolo jos și privea în fiecare an, atât de îngrijorată, sperând că tatăl ei a tăiat fructele cum trebuie și că era umplut cu apă. Ea, ca toți oamenii, își dorea un semn bun pentru anul care urma.

Gwen a țintit, cu inima bătând cu putere, nevrând să rateze, dorind să taie fructul perfect, așa cum făcea întotdeauna tatăl ei; Întotdeauna făcuse să pară atât de lipsit de efort, răspândind toți subiecții săi cu generozitatea fructului de apă. Ea dorea să fie un an bun și o recoltă bună, mai ales după tot întunericul prin care trecuseră.

Gwen a respirat adânc, a ridicat sabia sus și a coborât-o cu toate puterile, țintind spre centru.

O lovitură perfectă. Ea a tăiat fructele de apă în jumătate și lichid limpede a țâșnit din el în toate direcțiile, împingând zeci de oameni în mulțimea de dedesubt.

S-a auzit o urale uriașă, în timp ce claxoanele au răsunat în sus și în jos prin curte, iar oamenii au izbucnit în veselie. Muzicienii și-au ridicat instrumentele și sunetul de trâmbițe, de chimvale, de coarne, de flaut și de tobe, a umplut aerul. Dansul a izbucnit peste tot, străinii blocând brațele și învârtindu-se jubilați.

Solstițiul de vară începuse oficial și nu se pierdea timp. Gwen s-a uitat în jos și a văzut mese care erau deja întinse peste tot, butoaie rulate lângă ele, platouri cu carne și brânzeturi și fructe așezate cât de departe vedea cu ochii. Ar fi o sărbătoare ca oricare alta.

Gwen ridică privirea spre fructul acum gol, legănându-se acolo și, în timp ce îl examina, a avut un moment de groază: interiorul acestuia, de obicei de un galben strălucitor, era putrezit până la miez, negru. Ea era singura care o vedea, din unghiul ei, sus, pe platformă, și își întoarse repede privirea. Ea nu dorea ca nimeni altcineva să vadă asta și a încercat să-l scoată din minte, să se prefacă că nu a văzut-o niciodată. Dar era, știa ea, un semn groaznic.

— Gwendolyn?

Gwen s-a uitat și l-a văzut pe Thor stând acolo, zâmbind, cu mâna întinsă; urcase treptele și aștepta să o ajute să coboare.

Gwen a pus o față bună și se forța să zâmbească larg în timp ce cobora la strigătele și uralele nesfârșitelor binevoitori, cu toții îmbrățișând-o, bătând-o pe spate. Thor o luă de mână și ea a mers uluită, plină de emoții conflictuale, stomacul ei atât de mare, în timp ce o conducea pe lângă mii de subiecți loiali și devotați.

„Sunt îndrăgostiți de tine”, a spus Thor. „Ei nu doar te admiră, ci te iubesc cu adevărat. Cel mai neobișnuit pentru un lider. Ești ca o mamă pentru toți, sau ca o soră. O poți vedea în ochii lor.”

Gwendolyn se uită în jur și văzu că Thor avea dreptate. Ea a simțit toată dragostea lor și a fost cel mai mare sentiment din viața ei. Nu crezuse niciodată că va fi capabilă să conducă un regat. Întotdeauna presupuse că era doar ceva ce poate face un bărbat.

„Îi iubesc înapoi”, a răspuns ea.

Thor a condus-o la o masă lungă de ospăț în mijlocul curții, așezată cu toată familia și consiliul ei și cu zeci de nobili și lorzi și demnitari străini. Gwendolyn, dintotdeauna conducătorul, s-a plimbat în jurul mesei, salutând fiecare nobil de acolo, făcându-i pe toți să se simtă cât mai bineveniți posibil.

Gwen i-a văzut pe Kendrick și Sandara, Reece și Selese, așezați lângă Erec și Alistair, și ea a căzut lângă ei. Gwen devenise atât de apropiată de sora lui Thor în aceste ultime luni, se simțea deja ca o soră pentru ea, ca sora pe care nu o avusese niciodată. Gwen devenise la fel de apropiată de Selese, care urma să fie cumnata ei. Întotdeauna fusese aproape de Reece și știa că i-ar plăcea pe oricine îi iubea. Și ea a iubit-o, mai mult decât s-a așteptat vreodată, nu din obligație fraternă, ci pentru că descoperi ce persoană uimitoare era Selese și cât de devotată era fratelui ei.

Când Gwen a aflat că avusese norocul de a fi cerută în căsătorie în aceeași zi cu Selese, a simțit că era menit să fie și a insistat ca Selese și Reece să-i împărtășească bucuria și să se căsătorească împreună într-un nunta dubla. Selese și Reece fuseseră încântați. Pregătirile de nuntă în curs de desfășurare erau pentru toți patru, iar în pregătirea și planificarea, Gwen devenise la fel de apropiată de Selese ca și Alistair. Într-un fel, parcă i s-ar fi dat două surori deodată.

Gwen și-a îmbrățișat frații, Kendrick și Reece, și s-a uitat în jur.

„Unde este Godfrey?” a întrebat-o pe Reece, realizând că unul dintre frații ei a dispărut.

"Unde altundeva?" remarcă Illepra, dând din cap frustrată. — Băutură și distracție, a adăugat ea și a arătat curtea.

Gwen s-a întors și i-a urmărit privirea și a văzut o scenă care se rostogolește în centrul curții, Godfrey stând în centrul ei, îmbrăcat în costum, Akorth și Fulton alături de el, împreună cu zeci de prietenii lor de tavernă. Se auzi un claxon și oamenii de rând au început să se adune pe scenă.

„Este incorigibil”, a spus Illepra. „L-am căutat toată dimineața, doar ca să-l găsesc într-una dintre tavernele noi pe care le-ai ordonat să construiești. Sunt prea mulți dintre ei. Curtea Regelui a devenit un refugiu pentru băuturi!” spuse ea râzând.

„Oamenii au nevoie de un motiv pentru a sărbători și de un loc în care să-și uite necazurile”, a spus Gwen, „atât de mult au nevoie de hrană și adăpost”.

Gwen oftă.

„Nu se poate ține oamenii departe de taverne”, a adăugat ea. „Dacă nu le construiești, vor bea oricum, în privat. Cel puțin acum se pot reuni și noi îi putem reglementa.”

„AUDIȚI TOȚI ȘI UNUL VINE ÎMPREUNĂ!” strigă Godfrey, în timp ce scena era întinsă în față și în centru.

Muzicienii s-au liniștit, jonglerii și aruncatorii de foc s-au oprit, iar mulțimea s-a adunat mai strâns, frecându-se pe scenă, o așteptare nerăbdătoare în aer, dornică să vadă o altă piesă a lui Godfrey și a oamenilor săi.

„Și ce ai pentru noi de data asta?” O'Connor l-a strigat pe Godfrey.

Godfrey se dădu la o parte pentru a dezvălui un actor înalt și slab, îmbrăcat într-o haină stacojie și glugă, care făcu un pas înainte, își aruncă gluga înapoi și se încruntă la mulțime.

„Eu sunt Rafi! Un om de temut!” şuieră actorul.

Mulțimea a huiduit și a batjocorit.

Godfrey se împletici înainte, cu burta afară în fața lui, mototolindu-și fața, făcând tot posibilul să se comporte rău.

„Și eu sunt Andronicus!” spuse Godfrey. „Cel mai de temut dintre toți comandanții!”

Mulțimea a huiduit.

"Nu așteptați!" strigă Godfrey, oprindu-se, cu confuzie pe față. „Am uitat: sunt mort! Și nimeni nu se teme de morți!”

Godfrey s-a prăbușit brusc, s-a prăbușit pe scenă și nu s-a mișcat, iar mulțimea a strigat în hohote de râs și ușurare.

Actorul care îl interpretează pe Rafi s-a ridicat deasupra lui și i-a întins mâinile:

„Ridică-te, Andronic! Iti ordon!"

Godfrey a sărit brusc în picioare, iar mulțimea a huiduit. Dar apoi l-a urmărit pe Rafi pe scenă și l-a prins și l-a sugrumat, prefăcându-l că îl stropit până la moarte. Cei doi s-au luptat pe scenă, iar mulțimea a urlat de râs.

În cele din urmă, Godfrey l-a ucis și s-a ridicat, învingător, iar mulțimea a aplaudat.

Un alt actor, slăbit și neras, făcu un pas înainte, încruntat.

"Si cine esti tu?" întrebă Godfrey.

„Eu sunt Gareth, fostul rege!” spuse actorul.

Mulțimea a huiduit. Când Gwen i-a auzit numele, i-a transmis un fior prin coloana vertebrală. Ea a revenit la uciderea ei. Nu avea regrete – era dreptate pentru tatăl ei. Totuși, gândul la fostul ei frate o durea. Era prea proaspăt pentru ea.

„Și eu, McCloud!” anunţă Akorth, grăbindu-se înainte.

Mulțimea a batjocorit și a aruncat cu roșii în el.

„Tu vei conduce Regatul Apusului, iar eu voi conduce Estul!” îi spuse McCloud lui Gareth.

Amândoi au întins mâna și și-au strâns mâinile. Dar, în timp ce făceau, o femeie a pășit înainte din mulțime, ținând în mână o sabie lungă și s-a prefăcut că îi înjunghie pe fiecare în piept. Fiecare s-a cufundat în genunchi, prăbușindu-se la pământ, mort.

Femeia s-a întors și a înfruntat mulțimea și și-a ridicat sabia sus.

„Sunt Gwendolyn, cel mai mare dintre toți conducătorii MacGil!”

Mulțimea urlă de aprobare, iar Gwendolyn simți că roșește. A fost copleșită de dragoste pentru poporul ei, dar a simțit și un sentiment profund de tristețe persistentă pentru tot ce s-a întâmplat. Deși trecuseră șase luni, totul se simțea ca ieri – și vizionarea acestei piese de joc ridicol a adus cumva totul înapoi.

— Scuză-mă, îi spuse Gwen lui Thor.

Ea s-a întors de pe scenă, neputând să mai privească, și s-a întors la masă. Thor a urmat-o pe călcâie, luând-o de mână și privind-o cu o expresie îngrijorată.

"Te simți bine?" el a intrebat.

Ea a dat din cap, ștergându-și o lacrimă și a forțat un zâmbet larg.

„Este doar copilul”, a spus ea.

Thor s-a uitat în jos la burta ei uriașă și a înțeles.

„Oricum, nu ar trebui să stai prea mult în picioare”, a spus el.

El o conduse cu blândețe la locul ei și de data aceasta ea se așeză. Ea trebuia. S-a simțit fără respirație, mai ales în această zi fierbinte și a băut mult în sacul ei cu apă.

Thor s-a așezat lângă ea și ea s-a simțit curând mai bine. S-au uitat la recompensă incredibilă din jurul lor, mii de oameni mâncând în armonie, din toate colțurile Inelului, din toate colțurile Imperiului, aici, în noua Curte a Regelui. A fost ca un vis.

„Ți-ai imaginat vreodată că va fi la fel de glorios ca asta?” întrebă Thor.

Ea clătină din cap.

"Am visat. Și am sperat. Dar nu, nu așa. Văzând asta... e greu de crezut.”

„Ai construit un oraș mai mare decât a făcut-o chiar și tatăl tău, chiar și la apogeul lui. Acum este invincibil. În sfârșit, acești oameni și-au găsit pacea, mulțumită ție. Ar trebui să fii foarte mândru.”

Gwendolyn a vrut să spună: *Da. Ai dreptate. Pacea a venit și va dura pentru totdeauna.*

Dar nu s-a putut decide să rostească cuvintele. În adâncul ei, ceva o roadea, nu știa sigur ce. Se gândi la fructul înnegrit. Se gândi la profețiile lui Argon. Știa că ar trebui să se simtă în siguranță, și totuși, cumva, nu se simțea pe deplin așezată. O parte din ea nu putea uita cuvintele de rău augur ale lui Argon, acea alegere fatidică pe care o făcuse, înapoi în Lumea Inferioară, sacrificiul. Profeția lui. Cuvintele lui Argon au răsunat în capul ei, ca un străin care i-a bătut la ușă și care pur și simplu nu ar pleca:

„Când te simți cel mai în siguranță, ai întotdeauna cel mai mult de care te temi.”

CAPITOLUL NOASPREZECE

Thor își ținea torța sus și merse lângă Gwendolyn în întuneric, o procesiune de mii de torțe șerpuindu-și drum prin noaptea de vară. Festivitățile lungi ale zilei se transformaseră în cele din urmă în noapte, iar Gwendolyn conduse uriașa procesiune prin poarta din spate a Curții Regelui și pe poteca largă care ducea sus Dealul Regelui.

Thor a fost entuziasmat când și-a dat seama că era timpul pentru iluminarea anuală a nopții, ceremonia mistică care avea loc în fiecare solstițiu de vară. Era o perioadă în care sărbătorile puteau continua într-o formă mai domoală, durand pe toată durata nopții calde de vară. A fost o demarcație, un timp care a schimbat natura sărbătorii de la sărbătoare într-un timp sacru.

Gwendolyn a mărșăluit încet, sumbru, așa cum făcuseră conducătorii MacGil timp de secole în această noapte, cântători de lăută urmând cu mult în urmă, cântând o melodie lentă și jalnoasă. Era treaba lor să atragă și să sperie spiritele despre care se zvonește că vor dansa în această noapte.

„Sper că Argon va fi acolo”, îi spuse Gwen lui Thor.

„Nu l-am văzut în luni”, a spus Thor.

— Nici eu, spuse Gwen. „Are cel mai ciudat mod de a dispărea. Nu crezi că ne-a părăsit pentru totdeauna, nu?

Thor a ridicat din umeri. Cu Argon, nu se știa niciodată.

Thor a luat mâna lui Gwen în timp ce mergeau și a simțit energia curgând prin ea – nu doar a ei, ci și a bebelușului. Thor era atât de nervos în aceste zile, așteptând să vină copilul în orice zi, pregătindu-se și devenind nervos pentru nunta uriașă, în sfârșit, la doar câteva zile distanță. Era nerăbdător ca totul să meargă bine – nunta, nașterea. Voia ca toată așteptarea nesfârșită să se termine deja.

Gwen îi strânse mâna și se uită la ea.

„În seara asta”, șopti ea zâmbind. „Când se va termina ultimele lucruri, vom avea mai mult timp împreună.”

Thor a zâmbit înapoi. „Nu este nimic din ce îmi doresc mai mult.”

Sus, în depărtare, s-au auzit două țipete – Mycoples și Ralibar – care se învârteau, lăsându-le cunoscute prezența înainte de a se ridica în sus și în noapte. Thor s-a liniștit de prezența lor. Adesea zburau noaptea, dar se întorceau întotdeauna dimineața.

„Când îi văd”, a remarcat Gwen, „am impresia că nimic rău nu poate veni vreodată în Ring”.

— La fel și eu, spuse Thor. „Cu doi dragoni, Scutul restaurat, Inelul este în sfârșit inexpugnabil.”

Au mărșăluit, mii de oameni venind în spatele lor, toți cântând o melodie lentă și sumbră menită să aducă noaptea. Pe măsură ce urcau încet, poteca îi ducea în cercuri largi, întorcându-se din nou și din nou, Thor ridică privirea și văzu dealul, ridicându-se treptat, la sute de metri înălțime. Acest deal era diferit de toate celelalte, acoperit în întregime cu iarbă netedă și pavat cu cercuri perfect rotunde gravate în laturile lui. Între fiecare cerc se afla un mic șanț, plin cu apă perfect nemișcată, care reflectă. În timp ce cu toții urcau încet pe potecă, învârtindu-se din nou și din nou, Thor a privit toate torțele reflectându-se în apă, o mie de puncte de lumină reflectată luminând dealul.

Dealul Regelui era un loc magic și mistic, Thor știa, un loc frecventat doar o dată pe an, în ciuda poziției sale proeminente la periferia Curții Regelui. A fost, de asemenea, în mod misterios, unul dintre puținele locuri nevătămate în război. În timp ce Thor mergea, putea simți puterea acestui loc sacru, pământul simțindu-se viu, fredonând printre picioarele lui.

Mii de petrecăreți au urmat-o pe Gwendolyn în timp ce făcea un pas câte unul, îndreptând drumul cu torța ei, spre vârf.

— E aici, spuse ea, ridicând privirea.

Thor ridică privirea și văzu, ușurat, că Argon era acolo, stând în vârf, în haine albe și glugă, privind în jos, ca un cioban care își așteaptă cu răbdare turma.

Erau aproape de vârf, iar Thor rămase cu câțiva pași în urmă, în timp ce Gwen continua, luându-și locul la câțiva pași sub Argon, pe cel mai înalt platou. S-a uitat înapoi și și-a văzut oamenii care stăteau dedesubt, răspândiți în cercuri pe potecile de pe tot Dealul Regelui și a așteptat cu răbdare Argonul.

Argon închise în cele din urmă ochii și își ridică palmele în fața lui.

„Noaptea luminilor cade în cea mai lungă zi a anului. Cu toate acestea, marchează și începutul zilelor de întuneric. Amestecat cu lumină, există întotdeauna întuneric – cu bucurie, cu tragedie. Zilele sunt vii, se contractă și se extind; nici oamenii nu stagnează. Universul nostru este mereu în flux și noi împreună cu el.”

A tras aer în piept.

„Aceasta este o zi sfântă, nu doar una pentru distracție. Este zi și noapte pentru reflecție. Uită-te la apele dinaintea ta. Uită-te la lumina torței tale care arde în ele. Amintiți-vă că lumina se va estompa. Amintește-ți de unde ai venit. Timpul tău aici este scurt, dar o respirație trecătoare. Cu toții suntem ca un nor trecător, o suflare de vară, asta nu mai este.”

Argon își lăsă capul în jos și se dădu înapoi, iar Gwendolyn urcă ultimele trepte până la cel mai înalt punct de pe Dealul Regelui. Ea a stat acolo, lângă Argon, și s-a întors și a înfruntat masele. În timp ce a făcut-o, toată lumea a luat imediat un genunchi și și-au plecat capetele în jos.

Gwen întinse mâna și ridică lanterna de chihlimbar și o coborî încet, atingând-o de fâșia îngustă de apă din vârful monturii. În timp ce făcea ea, apa s-a aprins în mod misterios în flăcări. Thor privi mirat cum flăcările din apă se răspândeau, luminând șanțurile înguste de apă în sus și în josul Dealului Regelui, inele de foc între poteci distanțate la fiecare douăzeci de picioare, luminând muntele și luminând noaptea.

Toți oamenii s-au instalat acum, când apele erau aprinse, luând locuri lângă flăcări și găzduindu-se confortabil pentru noapte.

Gwendolyn a coborât, l-a luat de mână pe Thor și împreună au găsit un loc în iarbă, sprijiniți de deal, lângă frații ei și prietenii apropiați. În apropiere, lângă flăcări, erau Kendrick și Sandara, Reece și Selese, Godfrey și Illepra, Erec și Alistair, Elden și Indra și Steffen și O'Connor. Krohn se apropie de Thor și se așeză lângă el, sprijinindu-și capul în poală. Thor a căutat peste tot după Argon, dar era deja plecat.

Grupul stătea uitându-se la focurile din jurul lor, fiecare ținând în mână un pahar de vin de vară de argint, așa cum era obiceiul. Toți așteptau când Gwendolyn își ridică prima paharul, așa cum era obiceiul, luă o înghițitură, apoi întinse mâna și împroșcă restul pe foc. Flăcările șuierau în mod misterios și se ridicau mai sus. Ceilalți și-au ridicat apoi paharele și au băut. Thor a luat o băutură lungă pe el, iar vinul tare și galben de vară i-a ajuns direct la cap.

Thor se lăsă pe spate lângă Gwen, o cuprinse cu un braț și îi puse cealaltă mână pe burta ei. A simțit un profund sentiment de conținut. Corpul îi era cald de vântul de vară, de flăcări, de vinul din vene. El și Gwen s-au întins pe spate în iarbă, la fel ca și celelalte cupluri în noaptea liniștită, și s-au uitat la cerul nopții, plin de stele roșii strălucitoare. Thor a simțit că nu există un loc în care ar prefera să fie. Totul se simțea atât de perfect în lume și speram că nu se va schimba niciodată.

În apropiere, Reece și Selese s-au lăsat pe spate, sărutându-se, împărțind vinul dintr-un pahar, foarte îndrăgostiți. Thor a admirat curajul prietenului său de a cere în căsătorie atât de curând și a așteptat cu nerăbdare nunta lor dublă. Alături de ei erau Elden și Indra, așezați unul lângă celălalt, fiecare dintre ei războinici împietriți și niciunul dintre ei nu se exprima în dragostea lor unul față de celălalt. Thor putea să spună că erau îndrăgostiți, totuși erau pe spectrul opus pentru Reece și Selese în felul în care au arătat-o. Noaptea era atât de liniștită, punctată doar de vântul moale de vară și de sunetul flăcărilor. Cu toate acestea, acustica era ciudată aici, iar vântul transporta voci în aer, făcându-l pe Thor să audă conversațiile celorlalți, indiferent dacă voia sau nu.

„Acum că războaiele s-au terminat, trebuie să-l vizitez pe tatăl meu”, i-a spus Elden. „Presupunând că încă mai trăiește. Va fi o călătorie lungă peste Inel până în satul meu natal.” El o privi cu prudență. — Dacă vrei să călătorești cu mine?

Indra se uită, fără expresie, privind în flăcări. Aproape că părea că nu era interesată de el – deși Thor știa că era. Ea și-a păstrat zidurile.

Ea a ridicat din umeri.

„Nu se pare că aș avea ceva mai bun de făcut”, a spus ea.

"Este un DA?" el a intrebat.

Ea a ridicat din umeri din nou.

"De ce nu?" ea a spus.

Elden se înroşi.

„Nu poți să recunoști că îți pasă de mine?” el a intrebat.

Se întoarse spre el, încruntat.

„Sunt aici cu tine pentru că grupul tău m-a luat din Imperiu. Și cu siguranță nu mă voi întoarce în Imperiu.”

— Vrei să spui că nu-ți pasă de mine? el a intrebat.

Ea a ridicat din umeri și a privit în altă parte.

„Sunt aici, nu-i așa?” ea a spus.

Au căzut înapoi în tăcere. Așa fusese întotdeauna între ei, Indra hotărâtă să-și mențină fața rece, masculină, indiferentă, refuzând să arate vreo afecțiune pentru Elden. Dar Thor putea vedea asta în felul în care îi arunca priviri când el nu se uita și știa că ea îi pasă cu adevărat de el, mult mai mult decât ar recunoaște vreodată – și poate, în mod tragic, mai mult decât ar fi făcut-o Elden vreodată. stiu. Thor se întreba ce se va întâmpla vreodată cu ei doi?

— Acesta este al treilea pahar al tău cu vin, nu-i așa? îl întrebă Illepra pe Godfrey, nu departe, de cealaltă parte a lui Thor.

Godfrey a zâmbit când a terminat restul dintr-o înghițitură mare.

— Aș vrea să fie al patrulea, spuse el chicotind. Godfrey a râs și și-a turnat altul.

Illepra se încruntă.

„Nu ar trebui să bei atât de mult”, a mustrat ea. „Rănile tale încă trebuie să se vindece.”

"Vindeca?" el a spus. „Asta a fost acum șase luni. M-am vindecat în câteva zile.”

„Trebuie să nu mai bei”, a spus ea. „Este timpul să lași în urmă.”

„Ce diferență face pentru tine?” el a intrebat.

Ea s-a înroșit.

„Ți-am salvat viața de două ori acum”, a spus ea. „Ce rost avea să-l arunci?”

— Nu ți-am cerut niciodată, spuse Godfrey.

Și-a ridicat mâinile la șolduri.

„De când ne-am întors la Curtea Regelui, ai avut ocazia să devii cineva nou, să participi la reconstrucție. În schimb, îți petreci tot timpul în taverne, sărbătorind.”

„Nu sunt multe de sărbătorit?” el a intrebat.

„Nu ai o modalitate mai bună de a-ți petrece timpul decât să devii un bețiv obișnuit?”

„Există vreo modalitate mai bună de a-și petrece timpul?” a contracara el. „Dacă există, anunțați-mă. Nu l-am văzut.”

Ea se încruntă.

„Mi-ai promis că vei renunța la băutură.”

— Și am făcut-o, spuse el cu sfială. "Pentru o vreme."

Godfrey, amuzat de el însuși, izbucni într-un râs proaspăt.

Dar Illepra nu era amuzat; ea s-a ridicat deodată și a plecat cu furtună, furioasă. Godfrey o privi plecând, cu o expresie confuză pe chipul lui.

— Nu o înțeleg deloc, spuse el cu voce tare.

— Du-te la ea, spuse Selese.

„De ce ar trebui?”

„Atât de ignorant ești? Nu vezi cât de mult te iubește?”

Fața lui Godfrey căzu de mirare, apoi de recunoaștere, apoi a devenit roșu aprins, și nu de vin. Pentru prima dată, părea să recunoască cu adevărat.

S-a uitat în jos și a lovit pământul la picioare. Dar el nu s-a mișcat. În schimb, mai luă o înghițitură lungă de vin.

Thor a vrut să scape de toate vocile, să le dea toată intimitatea, așa că a luat-o de mână pe Gwendolyn, s-a ridicat și cei doi au început o plimbare liniștită, mergând pe marginea focurilor. Thor oftă, întrebându-se despre misterele iubirii, despre ce a adus doi oameni aproape unul de celălalt. Totul i se părea de nepătruns.

În timp ce mergeau, au dat de Kendrick și Sandara, așezate la marginea grupului, într-un colț mai întunecat al dealului. Pe măsură ce se apropiau, Thor îi auzea vorbind.

„Dar Inelul este casa ta acum”, i-a spus Kendrick Sandarei.

Sandara stătea acolo, înaltă și mândră, purtând asemănarea Imperiului, privind în flăcări în timp ce clătină din cap.

„Casa mea este departe de aici. Într-un pământ străin.”

„În Imperiul ocupat. Ai prefera să fii acolo?”

„Acasă este acasă”, a răspuns ea.

„Și noi ce rămâne?” întrebă Kendrick. „Nu vă pasă de noi?”

Ea se întoarse și se uită la el și îl mângâie pe obraz.

„Îmi pasă de noi mai mult decât aș putea spune. Acesta este singurul motiv pentru care încă stau aici acum.”

Thor a luat mâinile lui Gwendolyn și au continuat să meargă, din ce în ce mai departe, până când au dat de Erec și Alistair, vorbind în liniște între ei.

— Se pare că sunt multe nunți în aer, îi spuse Alistair lui Erec.

„Și ale noastre vor veni în curând, doamnă”, a răspuns Erec.

Alistair se întoarse și se uită la el, cu ochii mari.

"Într-adevăr?" întrebă ea plină de speranță.

El dădu înapoi, serios.

„Vreau să ne căsătorim în patria mea, în Insulele de Sud. Vreau ca tatăl meu să te cunoască. Și toți oamenii mei. Vreau să ai primirea pe care o meriți. Tatăl meu este rege, iar tu vei fi o prințesă printre poporul meu. Va fi o nuntă mare. Unul potrivit pentru tine. Dacă nu te deranjează să aștepți?”

Alistair s-a aplecat și l-a îmbrățișat strâns, iar el a strâns-o pe spate, iar ei s-au sărutat.

„Sunt prea mulți oameni aici”, a spus Gwendolyn. „Îmi doresc să fiu doar cu tine. Vino cu mine."

Ea întinse mâna și i-a luat mâna și l-a condus în liniște, prin noapte, îndreptându-se spre castelul regal.

CAPITOLUL 20

Thorgrin a mers încet prin vechiul lui sat, nedumerit. Aici era locul în care crescuse și totuși i se părea atât de străin. Străzile erau goale, ușile caselor lăsate toate deschise, de parcă totul ar fi fost abandonat în grabă.

A străbătut-o încet, un vânt aspru care i-a biciuit fața, stârnind murdăria și nu se simțise niciodată atât de singur.

Thor a dat colțul și a văzut casa tatălui său și a mers spre ea cu groază. Era singura casă din sat cu ușa închisă.

A ajuns la el, a răsucit mânerul și a deschis încet ușa de lemn care scârțâia. Inima i s-a oprit.

Stătea acolo, cu fața lui, nu tatăl lui — ci Andronicus.

Andronicus ieși afară, zâmbind și rânjind în același timp, corpul lui pe jumătate putrezit și întinse o mână lungă osoasă spre gâtul lui Thor.

— Fiul meu, spuse el cu vocea lui străveche, îngrozitoare. „Poate m-ai ucis. Dar încă pot să-ți bântuiesc visele.”

Thor întinse mâna și îndepărtă mâna osoasă, tăiându-și încheieturile – și pe măsură ce făcea, peisajul se schimba.

Thor privi în jos și văzu că încheietura lui sângera, zgâriată nu de scheletul tatălui său, ci de un desiș de spini. Thor se strădui să treacă prin grămada de spini, mai sus decât capul său, scărpinându-și brațele în toate direcțiile în timp ce trecea. Era încurcat și cu fiecare pas îl durea mai mult, spinii înfipându-i mai adânc în piele.

Thor s-a luptat cu toată puterea lui și, în cele din urmă, a străbătut partea cealaltă.

În fața lui se întindea un pustiu, cerul de culoarea cenușii, noroiul din pământ. Pe ea zăceau mii de cadavre, cadavrele Imperiului, ale lui McCloud, ale fiecărui soldat pe care Thor îl întâlnise și pe care l-a ucis vreodată în luptă. Acolo zăceau toți, gemând.

Rafi stătea în centru și ridică un deget acuzator către Thor.

„Acest sânge este pe mâinile tale”, a spus el, cu vocea înfiorătoare, trecând direct prin Thor.

Ca unul singur, toate cadavrele s-au ridicat, s-au întors către Thor și au încărcat.

Thor și-a ridicat mâinile și a țipat.

"NU!"

Thor clipi și se trezi stând pe un pod.

S-a uitat în jos și a văzut apele furioase ale oceanului de dedesubt. A văzut o singură barcă mică, care se legăna sălbatic în ocean, goală. Și-a dat seama că fusese pe acea barcă, cu mult timp în urmă, iar acum ajunsese până aici, pe acest pod îngust. Doar cu un pas la dreapta sau la stânga, iar el avea să cadă până la moarte.

Thor ridică privirea și văzu că pasarela se întindea pe kilometri pe cer și se termina în vârful unei stânci înalte. La marginea lui era cocoțat un castel, cu vedere la cer, la ocean. Lumina pătrunde prin ferestrele castelului, o lumină atât de strălucitoare încât îi răni ochii lui Thor.

Pe pasarelă, nu departe de el, stătea o femeie, îmbrăcată în halate albastre deschis, întinzând o mână. A simțit imediat că era mama lui.

„Fiul meu”, a spus ea. „Războaiele tale s-au încheiat. A venit momentul să ne întâlnim. Pentru ca tu să înțelegi profunzimile puterilor tale. Pentru ca tu să știi cine ești cu adevărat.”

Thor voia cu disperare să facă un pas spre ea, dar simți ceva în spatele lor și se întoarse și văzu în picioare, nu departe de el, un băiat, care semăna cu el. Era mai înalt decât Thor, cu părul blond strălucitor, umerii largi și o față nobilă. Avea o falcă puternică și o bărbie mândră.

Își ridică privirea cu dragoste la Thor.

— Părinte, spuse el, întinzând o mână. "Am nevoie de tine."

Thor se întoarse și se uită înainte și înapoi între cei doi, sfâșiat, neștiind pe ce drum să meargă.

Deodată, pasarela de sub el s-a prăbușit, iar Thor a simțit că se prăbușește, țipând, până în apele furioase ale morții sale.

Thor s-a trezit țipând.

S-a așezat în pat în întuneric, respirând greu și a privit în jur. Gwen, trezită, se așeză lângă el, luând o lumânare de pe noptieră, trăgând-o spre ea și ținând-o la fața lui Thor, examinându-l cu îngrijorare.

"Ce s-a întâmplat?" ea a intrebat. "Te simți bine?"

Gwen a respirat greu, iar Thor a văzut că era împovărător pentru ea să se miște în pat, fiind la fel de însărcinată ca și ea, și se simțea rău că o trezise. Zăceau în fosta cameră a părinților ei, acum camera ei, într-un pat

uriaș cu baldachin plin de blănuri de lux. Krohn a sărit în sus și a venit în fugă spre Thor, lingându-l de mai multe ori.

Thor a sărit din pat, și-a aruncat halatul și s-a grăbit spre ligheanul de lângă perete și i-a stropit cu apă pe față. Respiră adânc, apă picurându-i pe față și privi afară prin fereastra arcuită în aer liber. Jos, se afla Curtea Regelui, perfect tăcută și nemișcată, toți petrecărații plecați acasă. Cele două luni atârnau jos pe cer, una roșie, una violetă, și lăsau să intre o lumină blândă prin nori.

Thor respiră adânc, frecându-și fața, încercând să-și limpezească mintea. Avusese prea multe coșmaruri în ultimul timp. A continuat să vadă fețele tuturor adversarilor săi, retrăind vremurile din lupte. Se agăța de el ca o ceață. De asemenea, avusese viziuni repetate despre fiul său și despre mama lui. Simțea că la orizont se afla ceva de rău augur, dar nu știa ce.

Cel mai mult, Thor simțea o dorință intensă, din ce în ce mai puternică pe zi ce trece, de a-și căuta mama, de a ști cine era cu adevărat, de a-și înțelege destinul.

— Totul este în regulă, spuse Thor încet, cu spatele la Gwendolyn.

S-a întors și s-a apropiat de ea și a sărutat-o pe frunte.

— Întoarce-te la culcare, a adăugat el, luând-o lumânarea, întorcând-o pe noptieră, stingând-o.

Gwen se întinse pe spate, ghemuindu-se sub cuverturi.

„Întoarce-te în pat”, a spus ea.

"Eu voi. Destul de curând, spuse Thor.

Avea nevoie să ia aer curat, să-și limpezească mintea, să se scuture de demonii nopții.

Thor traversă camera, Krohn urmându-i pe călcâie și ieși cu pași mari din cameră și intră în holul castelului, închizând ușor ușa în urma lui.

Aici era mai strălucitor, câteva torțe aprinse de-a lungul peretelui. Cei doi soldați care stăteau atenți în fața ușii s-au înțepenit la prezența lui.

Thor se întoarse și își croi drum pe coridoarele întortocheate și străvechi de piatră și, în cele din urmă, urcă pe o scară îngustă, în spirală, de piatră, până la parapete. Acoperișul era locul lui de refugiu, un loc în care venise să scape de demonii nopții.

Thor traversă acoperișul castelului, Krohn pe călcâie, trecându-și mâna de-a lungul pietrelor largi și netede. Se uită în jos la Curtea Regelui. Era frumos, liniştit, strălucind sub lumina lunii, mii de torţe aranjate frumos de-a lungul pereţilor, totul reconstruit perfect. Câțiva petrecăreți dormeau pe

terenul castelului, prea obosiți sau prea beți ca să se întoarcă în paturi. Curtea Regelui era atât de sigură acum, încât puteau dormi în aer liber, fără teamă. Momentele orașului erau presărate cu mizeria petrecerilor zilei, sute de mese de banchet încă încărcate cu resturi de mâncare, mizerie care trebuia să aștepte până a doua zi pentru a fi curățată.

În timp ce Thor se uită în jos, s-a mirat de tot ce făcuse Gwen aici. Și s-a mirat de toate întorsăturile pe care le luase viața pentru el. Crescând, nu se așteptase niciodată într-un milion de ani să se găsească, un străin, invitat în Castelul Regelui – cu atât mai puțin trăind în el, stând deasupra lui în lumina lunii și supraveghend curtea. Ca un străin, el doar sperase și visase să intre poate într-o zi pe porțile ei. Acum iată-l că stătea, în culmea tuturor. Era foarte bucuros, dar era și atât de suprarealist. A fost înfricoșător, într-un fel, să fiu în vârful tuturor lucrurilor în viață; o parte din el se temea că nu mai avea unde să plece de aici decât în jos.

Thor se simțea atât de confuz cu privire la viață. În cele din urmă, a avut tot ce a visat vreodată. Avea o viitoare soție pe care o iubea și care îl iubea; a avut un copil pe drum; a fost respectat de semenii săi și iubit de oameni. Și totuși, într-un fel, dintr-un motiv inexplicabil, încă simțea că ceva lipsește din viața lui și nu știa ce. Nu o cunoștea pe mama lui? Nu-i cunoaște destinul, scopul lui? El a simțit că ar trebui să fie fericit și, deși la majoritatea nivelurilor era, la un nivel mic, nu înțelegea de ce nu era. Ce îi lipsea? A fost doar natura umană să nu te simți niciodată pe deplin mulțumit, chiar și după ce ai avut ceea ce ai visat?

Mai mult ca oricând, Thor a tânjit de răspunsuri. Trebuia să-l vadă pe Argon.

Thor a auzit un țipăt mare pe cer și a ridicat privirea și a văzut-o pe Mycoples, învârtindu-se sus, făcându-i cunoscută prezența. Ea a știut întotdeauna când Thor era aici sus și a zburat mereu să-l întâmpine.

„ARGON!” Thor a strigat către cerul nopții, lăsându-se pe spate și privind în sus la stele. "UNDE ESTI!?"

Krohn s-a scâncit, iar Thor s-a uitat în jos, apoi i-a urmărit privirea și a fost șocat să-l vadă pe Argon stând acolo, îmbrăcat într-o mantie și glugă neagră, ținându-și toiagul, dar la câțiva metri distanță, privindu-l calm, inexpresiv, ca și cum el stătuse mereu aici. Ochii lui străluceau cu atâta intensitate încât Thor aproape că a fost nevoit să privească în altă parte.

— Nu trebuie să suni atât de tare, spuse o voce încet.

Thor s-a apropiat de el, iar cei doi au stat unul lângă altul și s-au întors și s-au uitat la oraș împreună.

— Mi-a fost dor de tine, Argon, spuse Thor. „Te-am sunat de multe ori. Unde ai fost?"

„Călătoresc în multe lumi”, a răspuns Argon criptic. „Dar eu sunt mereu aici cu tine, în lumea ta, într-un fel.”

„Atunci știi tot ce se întâmplă”, a spus Thor. „Știi despre sora mea. Copilul meu. Fiul meu."

Argon dădu solemn din cap.

„Dar atunci de ce nu mi-ai spus niciodată? Nu mi-ai spus niciodată nimic din toate astea.”

Argon a zâmbit.

„Nu era pentru mine să spun”, a răspuns el. „Mi-am învățat lecția despre amestecul în destinul uman. Nu este ceva ce intenționez să fac din nou.”

„Ce altceva nu-mi spui?” întrebă Thor, întrebându-se, disperat să știe. Nu se putea abține să nu simtă ceva de rău augur la orizont, un mare secret, ceva care avea legătură cu el și simți că Argon știa ce este.

Argon se uită la Thor, apoi se întoarse și se uită înapoi la oraș.

„Sunt multe”, a spus el în cele din urmă, „pe care aș prefera să nu mă cunosc.”

Thor a simțit un sentiment din ce în ce mai profund de presimțire la cuvintele lui.

„O să mor Argon?” întrebă el categoric, disperat să știe.

Argon a așteptat mult, atât de mult încât Thor s-a îngrijorat că s-ar putea să nu-i răspundă vreodată.

„Toți murim, Thorgrin”, a răspuns el în cele din urmă. „Doar câțiva dintre noi trăiesc cu adevărat.”

Thor respiră adânc, întrebându-se. Era plin de întrebări.

— Fiul meu, spuse Thor. „Va fi un om grozav?”

Argon dădu din cap.

„Într-adevăr”, a răspuns el. „Un mare războinic. Mai mare, chiar, decât tine. Faima lui o va întrece cu mult pe a ta.”

Thor a ars de mândrie pentru fiul său, iar ochii i s-au umflat de lacrimi. Era încântat că Argon i-a dat în sfârșit un răspuns clar – totuși, simțea că ceva era prea frumos pentru a fi adevărat.

„Dar pentru orice are un preț”, a spus Argon.

Inima lui Thor bătea cu putere când se gândea la asta.

„Și care este prețul pentru fiul meu?” întrebă Thor ezitant.

„Părinții și fiii sunt una. Legătura este mai profundă decât se poate explica. Unul trebuie să se sacrifice pentru celălalt, indiferent dacă alege sau nu. Fiii poartă păcatele părinților lor – iar părinții își poartă păcatele care vor veni.”

Thor se uită la oraș, îngrijorat. A simțit ceva întunecat la orizont.

„Trebuie să știu când voi muri”, a insistat Thor. „Va fi curând?”

Argon clătină încet din cap.

— Timpul tău nu a sosit încă, tânăre Thorgrin, spuse Argon. „Nu azi, oricum. Mai sunt multe de realizat, lucruri mai mari decât ai putea visa. Antrenamentul dvs. nu este încă finalizat. Încă nu ți-ai stăpânit puterile. Și vei avea nevoie de ele, unde mergi.”

"Unde merg?" întrebă Thor, nedumerit. „Și pentru ce voi avea nevoie de ele? Inelul este în pace.”

Argon se întoarse și se uită afară și clătină încet din cap.

„Pacea este doar o iluzie, o pătură în spatele flăcărilor războiului care așteaptă mereu.”

Inima lui Thor bate mai repede.

„Unde pândește următorul pericol, Argon? Doar spune-mi asta. Cum mă pot pregăti?”

Argon oftă.

„Pericolul pândește peste tot, Thorgrin. Te poți pregăti doar învățând să te stăpânești pe tine însuți.”

— Mama mea, spuse Thor. „O văd în continuare în visele mele.”

— Asta pentru că ea te cheamă. Nu este un apel pe care îl puteți ignora. De ea depinde destinul tău. De asta depinde soarta poporului tău.”

„Dar cum să o găsesc?” întrebă Thor, privind la orizont, întrebându-se. „Nu știu cum să...”

Thor s-a întors spre Argon, dar în timp ce făcea, a fost șocat să vadă că era deja plecat.

„ARGON!” strigă Thor, întorcându-se în toate direcțiile, privind în jur.

Stătea acolo, privind, așteptând, urmărind ore întregi, până când până și primul soare a atins cerul — dar oricât s-ar fi uitat, nu venea nimic în schimb decât urletul vântului.

CAPITOLUL 21

Gwendolyn stătea pe tronul ei în camera reconstruită a Consiliului, lumina dimineții devreme a primului soare pătrunzând prin vitralii, pictând camera în culori stinse. Ea a cercetat numărul mare de oameni care umpleau camera cu mirare. Cu greu îi venea să creadă câți oameni umpleau camera — de consilieri, membri ai consiliului, agățați, binevoitori, nobili, lorzi, însoțitori — și acum, într-o zi specială ca azi, petiționari, aliniați în afara camerei, jos. Sala și în afara castelului. Era o tradiție străveche ca conducătorii să audă petiții a doua zi după solstițiul de vară, iar Gwendolyn, indiferent cât de epuizată era, nu și-a dezamăgit oamenii.

Gwen a fost, de asemenea, surprinsă de cât de strălucitoare arăta acum această cameră, de la reconstrucția ei. Cu aproape șase luni în urmă, ea stătuse aici, în cameră în mare parte moloz, aer rece înghețat țâșnind prin pereții deschiși. Acum era o zi frumoasă de vară, briza temperată intrau prin vitraliile deschise, arcuite, și era cea mai frumoasă sală din cele două regate. Ea dublase dimensiunea acestei săli faimoase, dublase dimensiunea mesei de consiliu și construise pentru ei locuri confortabile, astfel încât să poată aștepta cu demnitate.

Această sală era locul în care își petrecea majoritatea zilelor acum. Voia să fie acolo, plimbându-se pe câmpuri, fără griji așa cum fusese când era copilă – sau să-și petreacă timpul cu Thor, făcând o plimbare prin curțile și grădinile ei. Dar, din păcate, stăpânirea regatului ei a necesitat atât de multe hotărâri și chestiuni meschine, auzind o persoană după alta. Multe zile a venit aici, așteptându-se să plece devreme, dar înainte să-și dea seama, ziua s-a lungit și a plecat de aici după lăsarea întunericului.

Astăzi, ea era hotărâtă să fie diferit. La urma urmei, Solstițiul de vară a venit doar o dată pe an, iar astăzi, ziua care a urmat, a fost Ziua Plecării; atât de mulți oameni ar pleca în această zi, îmbarcându-se undeva în regat. Se credea că a adus noroc să plece a doua zi după solstițiul de vară, iar oamenii ei au luat-o foarte în serios.

În apropiere se aflau Thor, Reece, Kendrick, Godfrey, Erec, Aberthol, Steffen, Alistair și Selese, împreună cu câțiva consilieri apropiați, inclusiv pe toți cei care stătuseră cândva în consiliul tatălui ei. Gwen era obosită de festivitățile de aseară și și mai obosită de copil. Asistentele îi spuseseră că trebuie să fie programată în orice zi și o simțea fără să i se spună. Copilul ei s-a răsturnat ca un nebun și, pe zi ce trece, lui Gwen îi era din ce în ce mai greu să-și tragă respirația. Stătea acolo, la prima oră dimineața, simțindu-se deja să se culce, luptându-se să-și țină ochii deschiși.

Ea s-a forțat să se concentreze. A fost o zi mare, până la urmă, una dintre cele mai importante și de bun augur zile ale anului, iar camera ei de consiliu, deja plină, era din ce în ce mai aglomerată.

Gwen primise demnitari străini și binevoitori de când răsăritul soarelui, vizitatori din toate colțurile Inelului și ale Imperiului care veniseră la nunta ei. Un colț al camerei era deja plin de cadouri de nuntă pentru ea și cadouri pentru copilul ei. Nunta ei mai era la câteva zile, și totuși cadourile se turnau înăuntru: sfeșnice de aur, bijuterii prețioase, covoare antice, delicatese de tot felul... Era deja mai mult decât putea număra sau folosi vreodată într-o viață. Fusese plină de multă afecțiune din partea maselor și a devenit rapid cunoscută drept Regina Poporului. Poate pentru că ea suferise, iar oamenii – toți suferiseră în felul lor – erau înrudiți cu ea.

Masele o iubeau absolut – la fel de mult ca nobilii – un lucru rar în regat. Era ceva de care nici măcar tatălui ei nu-i plăcuse. Nobilii săi îl respectaseră, iar masele se temuseră și apreciaseră de el. Toți crezuseră că este un rege corect. Dar nimeni nu - l *iubise* . Tatăl ei ținuse poporul și nobilii la distanță; Gwendolyn și-a ținut ușile deschise și le-a tratat ca pe o parte a familiei ei.

După ce a terminat de distracție pe toți demnitarii ei străini, treburile ei externe s-au terminat pentru dimineață și era timpul să se îndrepte spre afacerile ei interne. Aberthol și-a dres glasul, a lovit toiagul de podea și a făcut un pas înainte, începând procedura. Camera a început să se liniștească.

„Începem cu un raport de la perceptorul de taxe”, a anunțat Aberthol.

Earnan, bătrânul consilier fiscal al tatălui său, a făcut un pas înainte, s-a înclinat și a citit dintr-un sul.

— Două mii de butoaie de vin, anunţă el, cu vocea uscată. „O mie de butoaie de bere. Opt mii de găini; șase mii de găini. O mie de vaci…”

A coborât sulul și și-a ridicat privirea, cu fața sumbră.

„Sărbătorile regale și nunta reginei, toate găzduite de noi, reprezintă o generozitate de o amploare nemaivăzută până acum în istoria celor două regate. Doamna mea, ești cel mai generos conducător care a stat vreodată pe acel tron. Dar aceste festivități sunt și motive de îngrijorare. Aproape am epuizat tot ce a mai rămas din vistieria noastră regală."

O tăcere sumbră a acoperit camera, în timp ce toate privirile se întoarseră spre Gwendolyn.

„Sunt conștientă de costuri", a spus ea. „Și totuși oamenii sunt fericiți. După toate greutățile lor, aveau nevoie de un motiv de bucurie. Fiecare ban a fost bine cheltuit. Fără un suflet și un spirit puternic, nu există voință."

„Auzi Auzi!" a strigat mulţimea din hol, aplaudând în apărarea ei.

— Poate fi așa, doamnă, spuse el, dar responsabilitățile mele de trezorier sunt rezervele noastre. Acestea trebuie completate. Propun să ridicăm o nouă taxă asupra oamenilor."

S-a auzit un huiduit în toată mulțimea, până când Aberthol și-a trântit bastonul de mai multe ori și s-au liniștit.

Earnan și-a dres glasul și a continuat: „Reconstruirea Curții Regelui ne-a costat scump, doamnă. Oamenii beneficiază. De asemenea, trebuie să ajute să plătească pentru asta."

Întreaga cameră se întoarse și se uită la Gwen. Ea se gândi, gândindu-se cu atenție, până când în cele din urmă a ajuns la o concluzie.

„Îți mulțumesc că ți-ai făcut datoria", i-a spus ea lui Earnan, „și o faci bine. Totuși, nu îmi voi impozita oamenii. Pentru a rezolva problema, îmi poți lua propria avere."

Ochii lui Earnan se măriră de surprindere.

"Doamna mea?" el a spus.

„Toate aceste daruri mi s-au dat – toate aceste bijuterii și comori – le puteți lua pentru vistieria noastră. A lua tot. Aș prefera să-l iei de la mine decât de la oameni."

Gwendolyn se uită la Thorgrin.

„Aceste cadouri de nuntă sunt și ale tale. Asta presupune că ești de acord?"

Thorgrin dădu înapoi fără ezitare.

„Desigur, doamna mea", a răspuns el. „Aceste lucruri materiale nu înseamnă nimic pentru mine."

Gwendolyn dădu din cap către Earnan, satisfăcută.

„Cred că rezolvă problema”, a spus ea.

Earnan se înclină.

„Da. Este o concluzie foarte satisfăcătoare, una pe care nu o anticipasem. Oamenii sunt norocoși să te aibă. Mă îndoiesc că orice alt conducător ar fi făcut la fel.”

Camera a izbucnit cu o ulocie de dragoste și admirație.

„Orice cadouri ai oferi, noi îți vom oferi mai multe din nou!” strigă un plebeu din mulţime. A venit o altă urale jubilatoare.

Gwen se simțea obosită și se întreba cât va mai dura întâlnirea de astăzi. O durea spatele de la copil și s-a zvârcolit, nemaiputând să stea confortabil pe tron.

Duwayne, consilierul ei pentru masă, a făcut un pas înainte.

„Doamna mea, vorbind despre nevoile oamenilor”, a spus el, „oamenii noștri au venit la Curtea Regelui în ultimele șase luni și ne-au ajutat să reconstruim. Acum că munca este gata, trebuie să se întoarcă în satele lor. Dar se vor întoarce în case și sate devastate de război. Acum este timpul să *îi* ajutăm *să se* reconstruiască. Trebuie să alocăm și să le distribuim resursele extrem de necesare: forță de muncă, materiale de construcție, provizii, cereale, aur. Acum că Curtea Regelui a revenit, restul Inelului nu trebuie neglijat.”

Gwendolyn dădu din cap, găsind înțelepciune în cuvintele lui.

— De acord, spuse ea. „Voi numi pe unul dintre consilierii mei să supravegheze acest lucru. El va avea datoria de a face tururi în toate satele și orașele Inelului și de a decide ce resurse să aloce, în numele meu. Indiferent de ce au nevoie oamenii mei, vor primi.

„Steffen!” strigă Gwendolyn.

Steffen se grăbi spre ea, făcând o plecăciune, privind-o surprins.

„Te numesc noul Domn al Internelor. Vei vorbi cu vocea mea și vei avea toată puterea și resursele vistieriei regale și ale forțelor regale pentru a ajuta Inelul să se reconstruiască. Vei călători din oraș în oraș, vei întâlni toți oamenii din oraș și vei decide cine va primi ce. Este aceasta o responsabilitate pe care o veți accepta?”

Toți ochii din sala plină se întoarseră spre Steffen. S-a mișcat și și-a trecut palmele pe coapse, clar prins cu nerăbdare și incomod fiind în lumina reflectoarelor.

— Doamna mea, spuse el, dresindu-și glasul. „Nu sunt decât un simplu servitor. Nu merit un asemenea rang și poziție. Ceea ce descrii va fi

una dintre cele mai mari poziții de putere din regatul tău. De ce ar trebui să mi se dea mie? Nu merit."

„Tocmai acesta este motivul pentru care vi se va da", a spus Gwendolyn. „Pentru că acționezi cu smerenie; pentru că nu ești umflat de mândrie; pentru că ești un consilier loial și devotat și de încredere; și pentru că am încredere în tine cu viața mea. Înțelegi și oamenii de rând și ești un bun judecător al caracterului. Am încredere că vei vorbi cu propria mea voce. Poziția este a ta și vă rog să acceptați."

Steffen și-a plecat capul jos. Când își ridică capul, îi lăcrimau ochii.

„Doamna mea, accept cu cea mai mare smerenie și recunoștință. Este o poziție pe care ar trebui să sper să o pot trăi."

Gwen dădu din cap

"Excelent. În această zi de plecare, vei pleca înainte ca soarele să se apune."

Gwen se întoarse spre Aberthol, sperând că nu mai era nimic pe ordinea de zi pentru azi dimineață; dar a făcut un pas înainte și a desfășurat un sul lung, umplut cu articole și a început să citească din el. Gwendolyn oftă.

„Apar rapoarte, doamnă, despre forturi din Inel care au fost distruse și trebuie reconstruite, fortificate. De asemenea, trebuie să consolidăm de-a lungul podurilor canionului. Argintul și Legiunea trebuie să fie întărite, de asemenea, după toate pierderile lor. Ei nu au numerele pe care le aveau pe vremea tatălui tău."

Gwendolyn dădu din cap.

„Kendrick și Erec", a anunțat ea, „veți fi responsabil de toate chestiunile legate de Silver. Am încredere că vei face din noi forța de luptă care eram pe vremea tatălui nostru."

„Da, doamna mea", au spus amândoi.

„Veți fi, de asemenea, responsabil cu fortificarea și securizarea tuturor fortărețelor și trecerilor din Inel. Avem nevoie de armata și posturile noastre înapoi la puterea lor anterioară. Umpleți Sala Armelor și umpleți barăcile Argintului."

„Da, doamna mea", au răspuns ei.

— Thorgrin, spuse Gwen, întorcându-se către el, tu vei fi responsabil de reconstruirea Legiunii. Umple-i din nou rândurile, fă din ea forța de luptă care a fost cândva, astfel încât să reflecte asupra onoarei tuturor acelor băieți care au murit slujind cauza noastră."

„Da, doamna mea”, a răspuns Thor.

Aberthol ridică un alt sul, îl desfăcu și miji ochii. Apoi a început să citească.

— Au sosit rapoarte, doamnă, de la șoimii de astăzi, despre probleme în Insulele Superioare.

Gwen ridică din sprâncene, întrebându-se.

„Ce fel de necaz?” ea a intrebat.

— O trimitere a regentului tău, Srog. El raportează o nemulțumire în rândul oamenilor săi.” Aberthol miji la pergament în timp ce îl răsfoia. „El vorbește despre o instabilitate în rândul fiilor lui Tir și despre răspândirea ei la oameni. El avertizează asupra unei posibile revolte. El cere întăriri.”

Gwendolyn se lăsă pe spate în tron și își încrucișă mâinile pe piept. Ea nu se așteptase la asta.

„Și cum interpretezi toate astea?” întrebă ea, întorcându-se către consilierii ei. Gwen aflase de la tatăl ei că cel mai bine era întotdeauna să auzi gândurile altora înainte de a le exprima pe ale tale.

„Srog este un lider înțelept și capabil”, a spus Erec. „Silezia este un oraș grozav. Dacă întâmpină dificultăți să conducă Insulele Superioare, asta nu înseamnă bine. Am încredere în ceea ce spune.”

„Ceilalți MacGil sunt un popor încăpățânat, cu capul dur”, a spus Kendrick voluntar. „Poate că nu pot fi îmblânziți.”

— Ai putea să-l eliberezi pe Tirus, spuse Godfrey. „Asta i-ar liniști.”

„Sau ați putea abandona cu totul Insulele Superioare și vă consolidați domnia”, a oferit Thor.

„Tatăl tău nu a reușit niciodată să unească insula și continentul în timpul vieții sale”, a spus Aberthol. — Nici tatăl său înaintea lui.

„Nu trebuie să lăsăm nicio rebeliune să înflorească în Insulele Superioare”, a spus Kendrick, „sau s-ar putea răspândi cu ușurință pe continent. Poate că trebuie să invadăm.”

— Nu sunt de acord, doamnă, spuse Reece. „Avem nevoie de Insulele Superioare. Este un punct strategic în Marea Tartuviei. Și nu toți locuitorii Insulei de Sus sunt putrezi. Sunt mulți oameni buni printre ei, inclusiv vărul nostru Matus.”

— Adevărat, spuse Kendrick. „Îi datorăm lui Matus viața.”

Gwendolyn s-a așezat pe spate și a analizat totul cu atenție. Se întreba ce ar fi făcut tatăl ei. Ea știa că nu avea niciodată încredere în upper

Islanders, în fratele lui, în verii lui; și totuși, nici nu i-a lăsat niciodată să se îndepărteze prea mult de ceasul lui.

„Vreau să știu mai multe despre ce are de spus Srog”, a spus Gwen. „Și vreau o altă perspectivă asupra insulei. Reece, spuse ea, întorcându-se spre el.

Reece făcu un pas înainte.

„Azi vei pleca spre Insulele Superioare.”

„ *Eu* , doamna mea?” întrebă el șocat.

Gwendolyn dădu din cap.

— Ai fost mereu aproape de Matus. Ai aceeași vârstă și el a avut întotdeauna încredere în tine și tu în el. Tu vei fi vocea mea, ochii și urechile mele. Caută-l pe Matus, caută-l pe Srog. Faceți turul insulelor superioare, ascultați-i oamenii și reveniți cu un raport complet despre exact ce se întâmplă acolo. Pe baza constatărilor tale, voi decide dacă întăresc sau plec.”

Reece dădu din cap, dar părea că ezită. Gwen a simțit motivul.

„Nu vă faceți griji pentru nunta noastră dublă”, a spus Gwendolyn. „E încă la o jumătate de lună distanță. Te vei întoarce în mult timp. La urma urmei, nu o voi avea fără tine. Du-te atunci. Nu zăbovi.”

Reece părea foarte sigură.

— Da, doamna mea, spuse el făcând o plecăciune.

Gwendolyn se întoarse spre Aberthol.

"Este acolo ceva?" întrebă ea, epuizată. „Dacă nu, atunci aș vrea să continui cu...”

Aberthol ridică o mână.

— Încă o chestiune, doamnă.

Gwen oftă. Începea să capete un respect cu totul nou pentru ceea ce trecuse tatăl ei.

— O depeșă de la Bronson, spuse Aberthol. „El raportează tulburări pe partea McCloud a Highlands”.

Gwendolyn ridică din sprâncene, privind cu groază la Aberthol. Nimic nu a fost vreodată stabil? Asta a însemnat să fii regină? Pentru a stinge un flux nesfârșit de incendii, neliniște perpetuă, nemulțumire? De ce nu ar putea oamenii să rămână fericiți și în pace?

"Neliniște?" ea a intrebat.

Aberthol dădu din cap, examinând un alt sul.

„El raportează eforturile lui eșuate de a uni cele două părți ale Inelului. Au trecut șase luni și sunt supărați. Ei văd prosperitatea în Occident și totuși nu au văzut nimic din ea pentru ei înșiși.”

Kendrick era exasperat.

„Au uitat că liderul lor a fost inițial de partea lui Andronic și a contribuit la aprinderea acestui război?” el a intrebat.

„Dacă nu ar fi petrecut toate acele luni de dinainte de război lansând raiduri pe solul nostru”, a spus Godfrey, „atunci poate că ar avea acum o mai mare parte din prosperitatea noastră”.

„În apărarea lor”, a spus Reece, „s-au alăturat echipei noastre la sfârșit”.

„Cu greu sunt înfometați”, a spus Thor. „Oamenii noștri le-au oferit o mulțime din recompensele noastre de vară și i-au ajutat să se reconstruiască. Toți mănâncă bine.”

„S-ar putea să mănânce bine”, a spus Aberthol, „dar nu sunt bogați. Este o diferenta. Ei văd ce au alții și râvnesc. Asta a fost întotdeauna natura lor. Ei văd Curtea Regelui strălucind și își doresc orașele placate cu aur.”

Kendrick pufni.

„Ei bine, atunci aceasta este problema lor, nu a noastră.”

— Greșit, fratele meu, spuse Gwendolyn. „Orice problemă, oriunde în Ring, este problema *noastră* . Nemulțumirea lor nu poate trece neobservată. Acolo începe impulsul.”

Camera tăcu, iar Aberthol oftă.

— Este natura familiei McCloud, doamnă. Sunt un popor sălbatic, nepoliticos. S-ar putea să nu fuzioneze niciodată cu MacGils. Poate că l-ați trimis pe Bronson pentru o sarcină pe care nu o poate îndeplini.

„Rivalitatea dintre cele două clanuri ale noastre este veche și puternică”, a spus Erec. "Mii de ani. S-ar putea să nu le putem netezi în șase luni — chiar și cu un emisar ca Bronson. Vendette sunt adânci. Și McClouds nu sunt un popor iertător.”

Gwendolyn se lăsă pe spate și se gândi cu atenție. O durea din nou stomacul și nu știa cât mai putea lua pentru o dimineață.

„Ceea ce spui poate fi adevărat”, a spus Gwen, „dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să încercăm. Ne aflăm într-un moment unic în istorie: tiranul regele McCloud a murit; fiul lui, Bronson, ne este loial; regatul lor a fost distrus și noi, oricât de scurt, am fost uniți în cauza de

alungare a invadatorilor. Văd asta ca pe o oportunitate de a ne uni, odată pentru totdeauna, cele două regate."

„Problema cu familia McCloud", a spus Kendrick, „este că sunt nemulțumiți și că se consideră în competiție cu noi. Ei văd Curtea Regelui și vor la fel. Dar ei nu au avut niciodată o Curte Regelui și nu vor avea niciodată. Onoarea, noblețea și rafinamentul sunt cele care construiesc o Curte a Regelui, nu un morman de pietre. Asta nu vor înțelege niciodată."

Gwendolyn oftă.

„A avea o parte stabilă McCloud a Highlands este vitală pentru propriile noastre interese", a spus ea. „Nu vrem amenințarea cu raiduri de vite peste capul nostru tot timpul. Vrem ca oamenii noștri să trăiască în pace. Așa s-a simțit tatăl nostru și tocmai de aceea a încercat să creeze o alianță cu căsătoria Luandei cu un McCloud."

„Totuși nu a reușit", a spus Aberthol. „Trebuie să învățăm din greșelile lui."

„Cu toate acestea", a spus Gwen, „trebuie să învățăm și din eforturile lui. Nu sunt pregătit să renunț atât de repede la pace. Poate fi mai greu și mai dezordonat, dar durează mai mult și este singura cale către securitatea noastră supremă. Trebuie să găsim o modalitate de a ne uni cele două popoare. Intotdeauna exista o cale. Întrebarea este cum?"

Și-a cercetat oamenii și toți stăteau acolo, cu sprâncenele încruntate.

Ea s-a hotărât pe Godfrey, care stătea acolo, cu ochi înfloriți, nebărbierit, arătând mahmureală.

— Godfrey, spuse ea. „Nu ai vorbit astăzi. Ai mereu o oarecare pepită de înțelepciune."

Godfrey ridică privirea spre ea, surprins cu priză.

„Ei bine," spuse el, tulburat, trecându-și o mână prin părul neîngrijit, „Întotdeauna am știut un lucru care să aducă laolaltă bărbații", el, uitându-se în jur precaut. „Și asta este băutura. Arată-mi doi bărbați care se urăsc și îi voi pune să cânte împreună la o halbă de bere.

Camera izbucni brusc în râs, iar Godfrey privi în jur, nesigur, apoi zâmbi conștient.

Gwendolyn zâmbi, în timp ce se uita la el. Fratele ei era ciudat și totuși deținea o înțelepciune primordială. Și știa, mai bine decât oricine știa ea, bătăile inimii omului de rând. Tatăl ei o învățase că uneori soluția cea mai complexă venea în cea mai evidentă înțelepciune.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea. „Aceasta poate fi doar soluția. Și te voi numi pe tine să afli.”

Ochii lui Godfrey se deschiseră larg, părând uimit.

„ *Eu* , doamna mea?” el a intrebat.

Gwendolyn dădu din cap, în timp ce ceilalți din cameră se uitau uimiți.

„Ești cel perfect. Călătorește prin Highlands. Caută-l pe Bronson. Spune-i că i-am primit depețele. Apoi înființați săli de băut. Ajutați-l pe Bronson să facă ceea ce nu poate: aduceți acești oameni împreună.”

„Doamna mea”, a spus el, bâlbâind, „nu sunt un lider. Și nu sunt un politician. Stii asta. Tata știa asta. A încercat să mă ascundă de instanță. Și acum vrei să-mi dai un post? N-ai învățat nimic de la tată? El știa, cel puțin, că nu sunt bun de nimic aici.”

„Tatăl nu a văzut clar în toate chestiunile”, a spus Gwen. „Văd mult mai multe în tine. Ai talente pe care alți bărbați nu le au și te subestimezi foarte mult pe tine. Poți reuni bărbați din medii disparate, mai bine decât orice bărbat pe care l-am văzut. Îți lipsește trufia inerentă majorității regalității. Am încredere în tine și am nevoie să faci asta. Vei accepta?"

Godfrey dădu din cap fără tragere de inimă.

„Pentru tine, sora mea”, a spus el, „aș face orice”.

Gwen dădu din cap și trase adânc aer în piept, recunoscătoare că problema a fost rezolvată. Nu mai putea să mai audă suluri de la Aberthol, așa că l-a prevenit când l-a văzut întinzându-se spre altul și s-a ridicat de pe tron, tremurând.

Camera se ridică imediat cu ea și era clar că sesiunea se terminase.

Thor a venit și a luat-o de mână, în timp ce Aberthol își trânti toiagul și camera s-a întrerupt într-o conversație relaxată.

"Te simți bine?" o întrebă Thor liniştit; trebuie să fi văzut cât de palidă era chipul ei.

Gwen respiră adânc, recunoscătoare pentru sprijinul lui Thor. Se simțea obosită.

— Trebuie doar să mă întind, spuse ea.

*

Thorgrin stătea lângă poarta principală către Curtea Regelui, sub intrarea uriașă, arcuită de piatră, ținându-și calul de domnie, la fel ca toți prietenii săi, fiecare pregătindu-se să plece pentru călătoria lor în ziua plecării. Alături de el, Reece își verifică și reverifică șaua, periându-și calul,

pregătindu-și călătoria în Insulele Superioare; alături de el, Elden se pregătea să se aventureze să-și caute tatăl, în timp ce O'Connor se pregătea să se îmbarce pentru a-și vedea sora. Conven s-a pregătit să meargă în orașul său natal și să-și viziteze soția — în timp ce erau în apropiere, Erec și Kendrick s-au pregătit să plece să facă treaba Silver. Până și Godfrey se pregătea pentru călătoria sa pe teritoriul McCloud. Toți se îndreptau într-o direcție diferită, toți sperând să prindă norocul de a se îmbarca în ziua plecării.

Thor strânse antebrațele cu Reece.

„Îmi va fi dor de tine, vechi prieten”, a spus Thor.

— Și eu tu, spuse Reece. „Mă întorc înainte ca a doua lună să răsară, la timp pentru nunta noastră comună. Nu trebuie să vă faceți griji.”

— Insulele Superioare nu sunt departe, spuse Thor. „Dar ei sunt plini de pericole. Pazeste-ti spatele."

„Nu-ți face griji, voi merge cu el”, se auzi o voce.

Amândoi se întoarseră să-l vadă pe Krog stând în apropiere, zâmbind în timp ce își pregătea calul, îndesând o sabie scurtă într-o teacă suplimentară.

"Tu esti?" întrebă Reece surprinsă.

Krog dădu înapoi, stând acolo cu o expresie severă.

"Dar de ce?" întrebă Reece. „Am crezut că nici măcar nu mă placi.”

— Nu, spuse Krog cu tărie. „Este ceva de făcut. Și așa cum am spus, îți sunt dator pentru că mi-ai salvat viața acolo. Trebuie să plătesc.”

Reece clătină din cap.

„Nu vreau ca nimeni să vină cu un sentiment de obligație”, a spus Reece. „Îmi poți alătura dacă vrei, dar nu pentru că te simți îndatorat față de mine.”

„Voi veni din orice motiv vreau”, a spus Krog sfidător, apoi s-a întors și a plecat cu furtună, pregătindu-și calul.

Reece și Thor schimbară o privire curioasă, iar Reece clătină din cap.

„Jur, nu-l voi da seama niciodată”, a spus Reece.

— Ține-ți ochii deschiși, repetă Thor. „Acei MacGils pot fi veri, dar nu ai încredere în niciunul dintre ei.”

„Nu-ți face griji, prietene”, a răspuns el. „Nu vor un război în mâinile lor pe care nu le pot câștiga. Nu ar îndrăzni niciodată să facă rău

unui membru al familiei regale. Și dacă o fac, ei bine," rânji Reece, „am arme lângă mine și sunt prea fericit să mă apăr."

Thor a zâmbit înapoi.

„Știu, prietene. Am purtat multe bătălii cu tine în spatele meu. Mi-aș dori să stai aici pentru a mă ajuta să aleg și să antrenez Legiunea."

„Bănuiesc că te vei descurca bine pe cont propriu", a spus Reece. „De fapt, până mă întorc, bănuiesc că Legiunea va fi deja plină de fețe noi."

Thor a zâmbit.

"Vom vedea."

„Reece, pot să am un minut?" se auzi o voce feminină.

Reece se întoarse și o văzu, în spatele lui, pe Selese. Ea părea supărată.

— Nu vreau să pleci, adăugă ea cu voce gravă.

— Dar cu greu plec, spuse Reece. „Este o călătorie de doar câteva zile."

Thor se întoarse pentru a le oferi intimitate și, în timp ce mergea, încă le auzea vocile tăcute, purtate de vânt.

„Nunta noastră este doar la o jumătate de lună distanță", a adăugat Selese.

„Sunt conștient de asta, vă asigur", a răspuns el. „Nu mi-am oferit această misiune voluntar."

— Nu vreau să pleci, spuse ea, cu vocea tremurândă. „În mod normal, nu sunt așa, dar am un sentiment rău despre asta. Doar stai aici. Ajută-ne să ne pregătim pentru nuntă. Gwen poate trimite pe altcineva."

Reece clătină din cap.

„Nu aș refuza niciodată o cerere de la sora mea. Este împotriva onoarei mele. În plus, este ziua plecării", a spus el. „Este o zi de bun augur pentru îmbarcare."

Ea a ridicat din umeri.

„Nu pentru toate", a spus ea. „Tatăl meu s-a îmbarcat o dată în ziua plecării. Nu s-a mai întors niciodată."

Reece a văzut o lacrimă pe obrazul ei, iar el a făcut un pas înainte și i-a mângâiat fața cu dosul mâinii.

„Sunt emoționat, iubirea mea, de cât de mult îți pasă de mine", a spus Reece. „Și îți promit că mă voi întoarce."

— O iubesc pe sora ta, spuse Selese, încă privind în jos, fără să-i întâlnească ochii. „La urma urmei, suntem căsătoriți împreună. Ea a devenit

la fel de apropiată de mine ca o soră. Și totuși, în acest caz, mi-aș fi dorit să fi ales pe altcineva să meargă."

„Regatul pe care ea îl conduce este vast și nu sunt mulți oameni în care să aibă încredere – nu ca un frate", a spus Reece. „Ajunge cu această discuție mohorâtă. Totul este degeaba, te asigur. Mă voi întoarce în doar câteva zile și vom fi împreună pentru totdeauna."

Reece se aplecă și o sărută, iar ea a făcut un pas înainte și l-a îmbrățișat strâns, agățându-se de el.

Thor și-a urcat pe cal și, din acest punct de vedere, s-a uitat în jur la toți frații săi, toți urcându-și pe cai. Era ciudat să-i vezi pe toți acești bărbați într-un singur loc, care, în doar câteva clipe, aveau să fie împrăștiați prin regat. În curând, Godfrey avea să fie de cealaltă parte a Highlands; Kendrick și Erec ar fi fost departe de a asigura forturi și poduri; Conven, O'Connor și Elden aveau să se întoarcă în satele lor, fiecare căutându-și membrii familiei; Steffen ar fi departe, având tendința de a se distribui în satele mici. Și Thor însuși avea să fie la câteva zile de la Curtea Regelui, cutreierat orașele în căutarea de noi recruți pentru Legiune.

Festivitățile se terminaseră, Solstițiul de vară deja în urmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată. Ei se apucau acum de munca grea de a alerga și de a restaura regatul. Thor știa că destul de curând, toți se vor reuni din nou. Cu toate acestea, nu s-a putut abține să nu se întrebe cât de mult s-ar schimba fiecare dintre ei când se vor întoarce.

Se auzi un corn îndepărtat, Thor și-a dat cu piciorul în cal, împreună cu ceilalți, și toți au pornit, departe de Curtea Regelui, fiecare bifurcându-se în direcția sa pe drumul prăfuit. Thor știa că ar trebui să fie plin de bucurie, de optimism; totuși, dintr-un motiv oarecare, o parte din el nu se putea abține să nu simtă că ar putea să nu-i mai vadă pe toți acești bărbați.

CAPITOLUL 22

Bronson ieși pe porțile înalte și verticale ale Highlandiei, flancat de generalii McCloud, foștii bărbați ai tatălui său, împreună cu zeci de însoțitori, și oftă, într-o dispoziție iritabilă. Era enervat că era condus la vederea încă o dispută, încă o raid de vite, încă o bătaie de cap în efortul său imposibil de a-i uni pe McCloud și pe MacGil. Începea serios să se întrebe dacă era chiar posibil să se aducă pacea între cele două clanuri în perpetuu război.

I-a întunecat și mai mult starea de spirit să fie condus aici de fostul general al tatălui său, Koovia. În ultimele șase luni, McCloud ajunsese să nu aibă încredere în Koovia; începuse să-i dea seama că Koovia nu era generalul încântător pe care se făcuse la început să fie. Koovia se prefăcuse inițial că este prea dornică să ajute la unirea celor două părți ale Highlands; cu toate acestea, cu cât Bronson îl cunoaște mai mult, cu atât mai mult îl observa încercând să-și submineze eforturile, să țină cele două clanuri separate unul de celălalt. Koovia era, în adâncul sufletului, precaut față de MacGil – așa cum fusese pe vremea tatălui său – și din ce în ce mai incontrolabil.

Lucrul cu Koovia era un rău necesar, având în vedere că toți soldații McCloud îl iubeau și că el a păstrat cumva o atenție hipnotică asupra oamenilor săi. Bronson se gândise să-l închidă de mai multe ori, dar se abținuse pentru consecințele care aveau să vină. Așa cum a fost, Bronson era pe un teren șocant aici, încercând să-i controleze pe acești oameni, încercând să-i controleze pe MacGils de cealaltă parte a Highlands și încercând să-i facă pe toți să trăiască în armonie. Au fost șase luni ale iadului.

Bronson uitase cât de încăpățânați erau oamenii lui, cât de dur, cât de predispuși la violență și agresiune. După ce a petrecut ceva timp pe partea MacGil, Bronson își dădea din ce în ce mai mult seama de diferențele mari dintre cele două clanuri. Ultimele câteva sute de ani au creat cu adevărat două popoare diferite. Bronson a simțit că el însuși s-a comportat

mai mult ca un MacGil și a simțit mai mult o simpatie față de MacGil. Întoarcerea la oamenii lui l-a stânjenit acum, văzând cât de nepoliticoși erau, cât de predispuși să intre în război împotriva oamenilor care nu le făceau rău.

Când Bronson a sosit pentru prima dată, familia McCloud le-a fost recunoscător tuturor MacGil pentru că i-au eliberat din strânsoarea lui Andronicus și a Imperiului. Fuseseră recunoscători pentru prezența lui Bronson aici, pentru ajutorul lui în reconstrucție. Ei își exprimaseră chiar dorința și entuziasmul de a uni cele două regate.

Dar cu cât Bronson a petrecut mai mult timp aici, cu atât a simțit mai mult că este un front, că oamenii lui nu erau de fapt interesați să se unească, că doreau să rămână despărțiți și că nu aveau profundă încredere în MacGil. MacGils păreau mai deschiși să aibă încredere în McCloud, în ciuda unei lungi istorii de atacuri neprovocate; totuși, în fiecare zi de la sosirea lui Bronson, unii McCloud subminaseră efortul într-un alt raid sau dispută.

McCloud îl urmă pe Koovia, întrebându-se unde îl conduce astăzi.

Făcură drumeții de-a lungul unei creste joase când ieșiră din castel, cu flori de vară de jur împrejur, Highlands acoperiți de ierburi înalte și colorate. Bronson se uită în jos de ambele părți ale crestei și, din câte putea vedea, erau flori strălucitoare, acoperind ambele versanți ale Highlands. Vederea a fost o schimbare destul de dramatică față de iarnă, unde Highlands nu erau decât zăpadă și gheață. Stând aici sus, Bronson a simțit o adiere rece, mereu mai rece atât de sus.

Totuși, era o zi de vară perfectă, norii adunându-se ușor pe cer sub razele primului și celui de-al doilea soare. De aici sus, privind în jos, Bronson s-a simțit de parcă s-ar afla pe vârful lumii, privind cele două regate, aceste două regate încă spera să facă unul, și s-a întrebat, cu un tărâm ca acesta, cum ar putea fi ceva greșit. in lume.

În timp ce făceau o curbă, McCloud a auzit cearta care ducea vântul și a văzut în fața lui două petreceri furioase, zeci de MacGil pe de o parte și zeci de McCloud pe cealaltă, certându-se furioși unul cu celălalt, ca o turmă de oi. măcinat în jurul lor. Bronson le-a simțit furia chiar și de aici și știa că va intra într-o furtună de foc. Oftă, întărindu-se.

„Aici s-a întâmplat”, a explicat Koovia, în timp ce se apropiau.

S-au apropiat, iar Koovia a țipat după tăcere. Încet, clanurile în război s-au liniștit și toate privirile s-au întors spre Bronson.

„Ce s-a întâmplat de data asta?” întrebă Bronson, deja nerăbdător.

„Este foarte simplu ce s-a întâmplat”, a spus unul dintre McCloud, un bătrân, cu fața căptușită cu miriște, dinți lipsă, stând protector deasupra oilor. „Acești MacGils au venit aici și ne-au percheziționat oile și au încercat să le aducă înapoi peste Highlands. I-am prins înainte să plece. Trebuie să-i închizi acum, dacă ești conducătorul puternic pe care pretinzi că ești.”

A venit o urale din partea McCloud. Bronson se întoarse și se uită la MacGil; stăteau acolo cu răbdare, blândeţe, o grămadă mai tânără cu ochi inteligenţi, aşteptându-le rândul. În timp ce privea dincolo de ei, Bronson a văzut frumoasa zonă rurală de vară și și-a dorit să poată fi oriunde decât aici. Cu toată această recompensă, toată această frumusețe, peste tot în jurul lor, pentru ce au trebuit să lupte acești oameni?

„Și partea ta a poveștii?” i-a întrebat pe MacGil. — Ai venit aici și ai furat aceste vite?

— Am făcut-o, Domnul meu, răspunse clar MacGil.

Bronson se uită în urmă surprins, fără să se aștepte la acel răspuns.

— Atunci îți recunoști crima?

„Nu, domnul meu”, au răspuns ei.

Acum Bronson era confuz.

„Cum furtul nu este o crimă?”

„Nu poți fura ceea ce este al tău, domnul meu”, au răspuns ei. „Acele vite au fost ale noastre de la început. Pur și simplu le-am furat înapoi.”

„Le-ai furat înapoi?” întrebă Bronson. Stomacul îi ardea.

Soții MacGil dădu din cap.

„Săptămâna trecută familia McCloud ne-au percheziţionat vitele. Am venit și i-am luat înapoi. Vezi acele marcaje?”

S-au aplecat, au apucat o oaie, i-au întors piciorul și au arătat un brand pe ea.

„Marca lui MacGil. Clar pentru oricine să vadă.”

Bronson s-a uitat, a văzut marcajul și și-a dat seama că erau într-adevăr corecte.

S-a întors și i-a înfruntat pe cei de la McCloud, acum enervat pe ei pentru că au furat — și pentru că au mințit.

„Și voi înșivă ce aveți de spus?” el a intrebat.

Bătrânul McCloud a ridicat din umeri.

„I-am găsit rătăcind pe dealuri.”

— Rătăcind pe dealurile de pe partea MacGil, răspunse MacGil. „Asta nu le face ale tale.”

Bătrânii au ridicat din umeri.

„Ii dai drumul, atunci nu mai sunt ai tăi.”

„Nu au fost liberi! Puneau! Oile pasc. Asta fac ei!”

Bătrânul a strigat și a înjurat la ei, iar soții MacGil au început să-i înjure înapoi. S-a ivit o cacofonie de zgomot, bărbații blestemându-se unii pe alții, oile behăind.

Bronson și-a frecat fruntea, durerea de cap agravându-se. Ziua abia începuse și mai era o zi lungă înainte. De ce nu s-ar putea înțelege acești oameni? A fost cauza lui fără speranță aici?

Trebuia să recunoască, deși erau poporul său natal, McClouds erau instigatorii. În toate cazurile pe care le văzuse, ei erau întotdeauna cei de vină. Parcă o parte dintre ei pur și simplu nu și-ar fi dorit pacea.

Bronson făcu un pas înainte și s-a produs o pauză în ceartă, când toate privirile s-au întors spre el.

„Dacă acestea sunt oile lui, atunci acestea sunt oile lui”, le-a spus în cele din urmă Bronson celor de la McClouds. „Nu contează unde le-ai găsit. A luat înapoi ceea ce era al lui.”

Se întoarse către soții MacGil.

„Ia-le și pleacă”, a spus el. „Îmi pare rău pentru problemele tale.”

MacGil-ii dădu din cap, mulțumiți, și-au agățat oile și au început să le conducă în jos spre partea lor de munte.

„Nu poți să le dai drumul!” îi strigă bătrânul către Koovia. "Oprește-i! Noul nostru rege este prea slab pentru a ne sprijini! Folosește-ți puterea armatei tale! Dacă nu ești și tu prea slab!”

Bronson s-a zdruncinat la cuvintele bătrânului și a putut să-l vadă pe Koovia stăpânindu-se, și gândindu-se peste tot. Putea să vadă că Koovia voia să meargă după acele oi.

Dar Koovia s-a întors și l-a împins pe bătrân, iar acesta s-a împiedicat înapoi. Își apucă mânerul sabiei.

„Spune încă un cuvânt bătrâne și vom vedea cine este slab!”

Koovia făcu un pas înainte furioasă, iar bătrânul dădu înapoi.

Încet, cei de la McCloud s-au întors și au coborât cu furtună dealul.

Koovia, încă încruntat, se întoarse și îl înfruntă pe Bronson.

„Nu-ți cunoști oamenii”, a spus el. „Nu ești un rege în ochii lor, sau regent, sau orice altceva te-a numit Gwendolyn. Pentru ei, ești slab. O marionetă. Soții McCloud sunt obișnuiți să ia ce vor cu forța. Acesta este felul lor. Nu le vei schimba niciodată. Așa că nu mai pierde timpul aici și întoarce-te la Gwendolyn.

Bronson se încruntă, sătul.

— Ești generalul meu, spuse Bronson. „Îmi răspundeți. nu iti raspund. Vorbesc cu autoritatea lui Gwendolyn. Ambele părți ale regatului vor fi unite. Și îți vei face partea, permițând soldaților MacGil să patruleze cu tine.

Koovia s-a dat înapoi surprinsă.

"Ce vrei să spui?"

Bronson se încruntă; putea să spună după chipul lui Koovia că minte.

„Am auzit rapoartele”, a spus Bronson. „De multe luni mi-ai spus că îi permiți lui MacGil să patruleze cu oamenii noștri – totuși zilele trecute mi s-a spus că MacGils a venit în tabăra ta și tu i-ai închis. Rapoartele nu sunt adevărate?”

Koovia părea tulburată.

„MacGil nu sunt oamenii noștri”, a spus el, defensiv. "Ce importanţă are pentru tine? Nu ești unul dintre ei. Ai fost crescut aici. Tatălui tău i-ar fi rușine de tine.”

Bronson se întunecă.

„Știu unde am fost crescut. Eu sunt liderul tau. Tu imi raspunzi. Și spun că oamenii noștri se vor antrena împreună.”

Koovia clătină încet din cap, privindu-l pe Bronson în sus și în jos.

„Poate fii lider pentru moment, dar nu vei fi pentru mult timp. Oamenii noștri i-au răspuns tatălui tău pentru că a folosit forța. Forță brutală. De asta au nevoie oamenii noștri. Nu o vei folosi — și pentru oamenii noștri, asta te face slab. Iar cei slabi cad mereu.”

Koovia s-a întors cu spatele și a plecat, oamenii lui căzând în spatele lui. Bronson stătea acolo și i-a privit mergând înapoi pe deal, cu durerea de cap crescândă.

Nu se putea abține să nu se întrebe ce naiba făcea aici.

*

Luanda se plimba în camera castelului ei, încăperea aprinsă de torțe, nerăbdătoare când se lăsa noaptea, așteptând întoarcerea lui Bronson.

Fusese plecat toată ziua, încă o dată, din chestiuni legate de unificare. Era, știa ea, un exercițiu de inutilitate și doar a făcut-o supărată pe sora ei. Gwendolyn fusese întotdeauna atât de naivă. La ce se gândise ea? Că cele două clanuri s-ar uni cu adevărat?

Dacă tocmai ar fi întrebat-o, atunci Luanda i-ar fi spus imediat că nu va funcționa niciodată. McCloud, știa ea din experiență, erau sălbatici. Dacă Luanda ar fi fost regină, ea ar fi sigilat, pur și simplu, Highlands, ar fi creat un mare zid, ar fi dublat patrulele și ar fi lăsat sălbaticii să putrezească aici. Ea ar proteja regatul de Vest al Inelului și ar lăsa să fie ceea ce ar putea fi pe partea de Est.

Dar Gwendolyn, întotdeauna idealistă, a trebuit să-și lase micile fantezii să se desfășoare – și chiar mai rău, a trebuit să-l desemneze pe Bronson să încerce să le pună în aplicare. Fiecare zi era din ce în ce mai rău în acest loc îngrozitor, iar Luanda știa că nimic bun nu putea ieși din asta.

Nu era problema Luandei. Exilată aici, pe cealaltă parte a Highlands, ar fi putut la fel de bine să fi fost condamnată la închisoare sau, în schimb, la moarte. A fi blocat aici, a fi nevoit să trăiești cu acești sălbatici, în acest castel gol, fără nimic de făcut toată ziua decât să aștepte ca Bronson să se întoarcă acasă, a fost cea mai urâtă pedeapsă posibilă pe care Gwen i-ar fi putut-o da.

La început, desigur, Luanda fusese recunoscătoare că viața ei fusese cruțată. Dar acum, șase luni mai târziu, recunoștința ei se transformase în resentimente. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se simțea mai mult ca vechiul ei sine, simțind o neliniște tot mai mare. A fost amarnic dezamăgită; fusese sigură că la un moment dat Gwendolyn și-ar fi dat milă și s-ar fi cedat și ar fi lăsat-o înapoi în patria ei, la Curtea Regelui. Nu-i venea să creadă că era încă blocată aici, alungată, că fusese exclusă de la toate pregătirile de nuntă și festivitățile care aveau loc în Highlands. Că fusese lăsată să putrezească aici singură. Era aproape prea mult de suportat. Sora ei, a simțit ea, ar fi trebuit să arate mai multă milă.

Luanda a fost furioasă de multe luni, în timp ce părul îi creștea încet înapoi, petrecând multe zile plângând. Până când într-o zi, în sfârșit, îi venise un plan, o ieșire din mizeria ei, o modalitate de a recăpăta controlul. I-a dat seama, clar ca ziua: dacă ar avea un copil, acel copil nu putea fi alungat de la Curtea Regelui. Luanda era o femeie tânără, sănătoasă și putea avea copii. Copii regali. La urma urmei, ea a fost prima născută a regelui MacGil, iar copilul ei va purta linia de sânge. Poate că Gwendolyn a

câștigat această generație, dar Luanda și-a dat seama că lucrurile s-ar putea schimba cu următoarea. Era hotărâtă și nu se va opri la nimic, ar face tot ce-i stătea în putere, pentru a se asigura că urmașii ei îi vor înlătura pe cei ai surorii ei. Ea ar găsi o modalitate de a-i pune pe tron și de a-și recâștiga puterea.

Ideea se întărise în mintea Luandei de-a lungul lunilor trecute și o făcuse pe Bronson să doarmă cu ea, în fiecare zi și în fiecare noapte. În fiecare zi se trezea așteptând să poată raporta vestea bună că era însărcinată.

Și totuși aici era, fumegând, șase luni mai târziu și încă niciun copil. Fusese un eșec, ca orice altceva în viața ei. Nu funcționa, indiferent de motiv. S-ar putea să nu funcționeze *niciodată* , își dădu seama ea. Se trezise atât de plină de speranță în fiecare zi, dar acum își pierdea speranța. Căsătoria lor părea condamnată; toate planurile ei păreau condamnate. Chiar și acesta, planul ei de rezervă, se destrama.

Ușa s-a deschis și Luanda s-a învârtit, prinsă neprevăzută, în timp ce Bronson a intrat, ignorând-o. Bronson traversă încăperea, pierdut în gânduri, în mod clar fixat de treburile lui de zi cu zi.

Luanda nu a avut timp de chinuit; ea a venit în spatele lui, l-a prins de umeri și a început să-i scoată hainele. Poate că de data asta ar fi diferit.

"Ce faci?" el a intrebat.

„Te-am așteptat toată ziua”, a spus ea, strecurându-se din halat, stând acolo goală.

Bronson abia a observat-o, totuși, când a traversat camera și s-a dus la biroul lui, răsfoind o grămadă de suluri.

— Ai fost plecat toată ziua, spuse ea. „Acum este timpul pentru noi.”

Ea a venit în spatele lui și i-a mângâiat brațele și umerii. Putea simți tensiunea din ei.

În cele din urmă, s-a întors.

„Te rog, Luanda, nu acum. Am avut o zi groaznică.”

— La fel și eu, spuse ea, iritată, pierzând răbdarea. „Crezi că ești singurul care este nefericit aici? Trebuie să stau aici toată ziua și să te aștept. Nu am pe nimeni și nimic aici. Vreau un copil. Am *nevoie de* un copil.”

Bronson o examină, părând confuz.

L-a tras spre ea, l-a aruncat în pat și a sărit peste el.

„Luanda, nu este momentul. Nu sunt pregătit-"

Luanda l-a ignorat. Nu-i mai păsa ce voia Bronson.

Dar, spre șocul Luandei, Bronson a împins-o de pe pat.

Luanda stătea acolo, umilită, furioasă. Era furioasă pe Bronson. La sora ei. La ea însăși. La viata ei.

„Am spus că nu acum!” spuse Bronson.

„Cui îi pasă dacă este acum sau mai târziu?” strigă ea înapoi. "Nu functioneaza!"

Bronson se aşeză pe marginea patului, părând abătut.

„Sora mea va naște în orice zi”, a adăugat Luanda. „Și nu voi avea nimic de arătat.”

„Nu este o competiție”, a spus el calm. „Și avem tot timpul din lume. Calmeaza-te."

„Nu, nu avem!” ea a tipat. „Și te înșeli: întreaga lume este o competiție.”

„Îmi pare rău”, a spus el. „Să nu ne luptăm.”

Luanda stătea acolo, respirând greu, fumegând.

„Îmi pare rău, nu este suficient de bun”, a spus ea.

Luanda și-a îmbrăcat halatul, a trecut pe lângă Bronson și a ieșit năvalnic din cameră. Ea avea să găsească o modalitate de a ieși din acest loc și de a-și recâștiga puterea – indiferent de ceea ce avea de făcut.

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI TREI

Srog stătea în vârful celui mai înalt vârf al Insulelor Superioare, privind în jos prin ploaie și ceață Golful Crabilor. Privi îndeaproape digurile lungi de bolovani care se întindeau în mare, strâmbându-se în ceață și ploaia orbitoare. Era ud, stropit de ploaie, cu hainele și părul ud, în timp ce stătea acolo lângă generalii săi.

Srog învățase să țină cont de ploaie încă de când se mutase aici. Făcea parte din viața de pe Insulele Superioare: în fiecare zi cerul era acoperit de nori, vântul mereu prezent și clima cu douăzeci de grade mai rece, chiar și vara. Întotdeauna a existat fie amenințarea ploii, fie prezența acesteia. Nicio zi nu a fost uscată. Insulele Superioare, aflase el, își meritau reputația de loc sumbru și mizerabil, vremea potrivită cu reputația ei – și oamenii care se potrivesc cu temperamentul vremii.

Aceste ultime șase luni Srog ajunsese să-i cunoască pe acești insulari de Sus; erau un popor viclean și nu se putea avea niciodată încredere deplină. Cele șase luni ale domniei sale de aici nu s-au întâlnit decât cu frustrare, oamenii de aici erau clar hotărâți să-i zădărnicească domnia la fiecare pas, să-i saboteze eforturile. Erau oameni rebeli și erau intenționați să rupă gălbenușul noii regine Gwendolyn.

„Iată, Domnul meu”, a strigat generalul pentru a fi auzit peste vânt. "O vezi?"

Srog se uită în ceață și văzu zvârlindu-se acolo, în oceanul aspru, rămășița uneia dintre corăbiile reginei, aruncându-se în valuri, izbindu-se de stânci. Valurile s-au prăbușit peste tot în jurul bărcii, iar nava s-a izbit din nou și din nou de stânci. Nava, goală de oameni, se învârtea în fiecare direcție. Srog auzea așchierea lemnului chiar și de aici, când era zdrobită în bucăți de stânci.

„Ancora a fost tăiată devreme în această dimineață”, a continuat generalul. „Când oamenii noștri au detectat-o, era prea târziu. Nu l-au putut salva la timp, Domnul meu.”

— Ești sigur că a fost tăiat? întrebă Srog.

Generalul întinse mâna și ținea în mână o bucată de frânghie tăiată.

— O tăietură curată, Domnul meu, explică el. „Nici o piatră nu a făcut asta. Era pumnalul unui bărbat. Sabotaj."

Srog a examinat frânghia și și-a dat seama că avea dreptate.

Srog oftă, obosit de acest loc. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții în Silezia, un oraș măreț, civilizat, unde oamenii erau onești, nobili. El o condusese bine, unind Silezia superioară și inferioară, realizând ceea ce niciun Domn nu reușise vreodată să facă. Silezia era un palat lângă această groapă, iar silezianii nu semănau deloc cu acești insulari de Sus. După tot timpul petrecut aici, Srog ajungea încet la concluzia că locuitorii insulelor de Sus se bucurau de subversia lor; au prosperat cu ea. Din ce în ce mai mult, simțea că erau un popor care nu putea fi condus.

De fiecare dată când Srog a găsit un Upper Islander în care putea avea încredere, acea persoană l-a trădat și el. Era acum în punctul în care nu avea încredere în nimeni.

— Măriți patrulele la nave, spuse Srog. „Vreau un soldat de serviciu la acostare, toată ziua și noaptea. Înțeles?”

— Da, domnule, spuse generalul. S-a întors și a coborât grăbit pe creastă, ordonând oamenilor săi, care au izbucnit cu toții în acțiune.

Srog a privit în jos și a cercetat zecile de corăbii ale reginei ancorate pe plaja largă de nisip și s-a rugat ca niciuna să nu aibă aceeași soartă. Aceasta era a doua navă din această lună care fusese distrusă prin sabotaj și era hotărât să nu mai piardă alta.

Srog se întoarse și se grăbi prin vremea îngrozitoare, urmat de consilierii săi, alergând înapoi la căldura castelului. Nu era un castel – mai degrabă ca un fort, construit pătrat și jos până la pământ, fără imaginație artistică sau atractivitate estetică. Era utilitar, neinspirat și rece, la fel ca oamenii din acest loc.

Srog se grăbi prin uși, îi deschise și se repezi înăuntru. Ușa s-a trântit în urma lor și, în cele din urmă, a găsit liniște din cauza vântului și a ploii. Stătea acolo, cu trupul picurând din ud, și își scoase cămașa exterioară, așa cum era obișnuit până acum, atârnând-o de un cârlig. A mărșăluit prin fort, trecându-și mâinile prin părul ud, iar paznicii se înțepeneau în atenție în timp ce mergea.

Srog a trecut prin diverse coridoare și a intrat în cele din urmă în sala mare, mică în comparație cu castelele cu care era obișnuit. O cameră pătrată cu tavane joase, avea un șemineu mare de-a lungul unui perete, cu

masă și scaune poziționate aproape de el. Upper Islanders stăteau mereu lângă un foc, având nevoie de căldură și căldură pentru a se usca de vreme, iar acum erau câteva zeci de bărbați așezați în jurul mesei.

Srog se aşeză în centrul mesei, aproape de şemineu, şi-şi trecu mâna udă prin păr şi peste haine de câteva ori, făcând tot posibilul să o usuce. Câțiva câini ruși i-au îndepărtat drumul când se apropia. S-au așezat aproape, repoziționându-se și și-au ridicat privirea spre el, așteptând mâncare.

Srog le-a aruncat o bucată de carne de pe masă, apoi s-a întins, a luat un pahar de vin și a băut toată, vrând să facă acest loc să dispară. Și-a frecat capul în mâini. Această insula i-a dat o durere de cap uriașă. O a doua navă sabotata de acești oameni. Ce era în neregulă cu ei? De ce resentimentele și rivalitățile lor mărunte erau atât de adânci? Srog începea să simtă că Gwendolyn făcuse o greșeală încercând să unească Insulele Superioare cu continentul. Simțea din ce în ce mai mult că ea ar trebui să abandoneze tot locul și să-l lase pradă propriului destin, așa cum a făcut-o tatăl ei înaintea ei.

Srog ridică privirea și văzu așezați în fața lui cei trei fii ai lui Tirus, Karus, Falus și Matus. În jurul restului mesei mai stăteau câteva zeci de războinici și nobili ai Insulelor Superioare, toți loiali lui Tir, toți adânciți în băutura și mâncarea lor, în timp ce torțe erau aprinse în jurul lor. Toți se acomodau pentru noapte.

Aici sus, au sărbătorit Solstițiul de vară cu o zi întârziere, iar această masă slabă și sumbră a fost versiunea acestei insule a sărbătoririi. Srog se cutremură, și nu doar de umezeală și de frig. A ratat Curtea Regelui; îi era dor de Silezia și tânjea să se întoarcă pe continent. Nu se putea abține să nu simtă că timpul petrecut aici era inutil.

Srog și-ar fi dorit să-i poată înțelege pe acești oameni din Insulele Superioare, dar, deși a încercat, nu a putut. Ei au susținut că sursa supărării lor provine din închisoarea lui Tir; totuși, după șase luni de observare a lor, Srog nu a crezut că asta era totul. El a simțit că, chiar dacă Tirus ar fi eliberat, acești oameni ar găsi totuși un motiv de subversiune.

— Și ce rapoarte astăzi, domnul meu? întrebă Matus, stând lângă el. Srog aflase că Matus era singurul upper Islander în care putea avea încredere.

— O altă navă a sabotat, răspunse Srog sumbru. „Pierdut de stânci. Gwendolyn nu va fi fericită.”

Srog se uită în jos la sulul din fața lui, termină de scris scrisoarea pentru Gwendolyn și i-o întinse unui însoțitor.

— Trimite asta cu următorul șoim, ordonă Srog.

— Da, Domnul meu, spuse însoțitorul, plecând grăbit.

Srog se întrebă dacă însoțitorul i-ar urma cu adevărat ordinul sau dacă missiva s-ar pierde, la fel ca mulți alții, în mod misterios.

„Sabotaj este un cuvânt puternic”, a spus Falus întunecat.

Ceilalți soldați din jurul mesei se liniștiră încet, toți întorcându-se și privind în direcția lui Srog.

Srog se uită înapoi la Falus, fiul cel mare al lui Tirus. Semăna exact cu Tirus. Se uită înapoi, sfidător.

„Navele reginei sunt destinate apelor mai lin,” a adăugat Karus. „Poate că mareele au rupt frânghiile.”

Srog clătină din cap, enervat.

„Niciun maree nu a făcut asta”, a spus el, „și navele reginei pot traversa ape mai puternice decât acestea. A fost opera oamenilor.”

— Poate că a fost opera unuia dintre oamenii tăi? întrebă Falus. „Poate că aveți un trădător printre voi?”

Srog era epuizat de raționamentul subtil al lui Karus și Falus, ambii privindu-l înapoi cu aceiași ochi întunecați și sfidătoare ai tatălui lor.

„Și poate că un monstru marin grozav cu dinți perfect pătrați a sărit și a mâncat frânghia”, a răspuns Srog sarcastic.

Unii dintre războinicii de pe masă au chicotit, iar Falus și Karus s-au înroșit și s-au strâmbat înapoi.

— Vă batjocoriți de noi, spuse Falus, amenințător.

— Oamenii tăi ne sabotează navele, spuse Srog, cu vocea ridicată. „Și vreau să știu de ce.”

Camera s-a tensionat.

„Poate că sunt nemulțumiți că regina voastră ne-a întemnițat liderul ca pe un criminal obișnuit”, se auzi o voce de la capătul mesei.

Srog s-a uitat în sus și a văzut că era unul dintre nobili; printre ceilalți nobili ai mesei se auzi un mormăit de aprobare.

„Liderul tău”, a replicat Srog, „a fost un trădător al Inelului. S-a alăturat Imperiului împotriva noastră. Sentința lui Gwendolyn a fost blândă. A meritat spânzurat.”

„A fost un trădător al inelului *tău* ”, a spus un alt nobil. „Nu al nostru.”

Ceilalți nobili mormăiră de acord.

Srog se uită înapoi, furia lui crescând.

„Doar pentru că locuiești pe aceste insule, asta nu te face să te despart de noi. Ești încă protejat de armatele noastre.”

„Ne descurcăm bine în aceste Insule Superioare fără ajutorul tău”, a spus unul.

„Poate că oamenii noștri nu te vor aici”, a spus altul. „Poate că nu le place aspectul navelor Reginei care ne umplu țărmurile.”

„Nimănui nu-i place să fie ocupat”, a spus altul.

„Nu ești ocupat. Esti liber. Oamenii tăi vin pe țărmurile noastre, iar noi pe ale tale. Vă protejăm de inamicii străini, iar navele noastre vin la voi pline cu provizii pentru compatrioții voștri, provizii de care aveți mare nevoie.”

„Nu avem nevoie de protecție”, a spus un alt nobil. „Nici nu avem nevoie de proviziile tale. Dacă voi, MacGils, ați rămâne pe continent, nu am avea probleme.”

"Oh?" Srog a replicat: „Atunci de ce ne-ați invadat, MacGils, neprovocat și ați încercat să luați continentul pentru voi înșivă?”

Nobilii se înroșiră, incapabili să răspundă. S-au privit unul la altul, apoi încet, acru, unul dintre ei s-a ridicat, zgâriindu-și scaunul pe spate de-a lungul piatră, stând în picioare și cu fața la oamenii săi.

„Carnea mea s-a acris”, a spus el.

S-a întors și a plecat din cameră, trântind ușa în urma lui.

A urmat o tăcere groasă, încordată.

Încet, pe rând, ceilalți nobili s-au ridicat și au plecat din cameră.

Acum Srog stătea cu doar trei bărbați la masă — cei trei fii ai lui Tirus, Falus, Karus și Matus. Srog se uită în jur și se simțea mai încordat.

„Doar eliberează-ne pe tatăl nostru”, i-a spus Falus încet. „Atunci oamenii noștri vor lăsa corăbiile tale să fie.”

— Tatăl tău a încercat să ne omoare regina, spuse Srog. „Și ne-a trădat de două ori. El nu poate fi eliberat.”

„Atunci, atâta timp cât stă în celula lui, nu te aștepta ca oamenii noștri să te tolereze”, a spus Karus.

Cei doi frați s-au ridicat și au început să iasă. S-au oprit și s-au întors către Matus.

„Nu ni te alături?” întrebă Falus, surprins.

Matus stătea acolo sfidător.

„Locul meu este aici. La această masă. Masa reginei.”

Falus și Karus au clătinat din cap dezgustați, apoi s-au întors și au ieșit năvalnic.

Srog stătea acolo, la masa aproape goală, simțindu-se scobit.

„Doamne, îmi cer scuze pentru ei”, a spus Matus. „Gwendolyn a fost mai mult decât amabil să cruțe viața tatălui meu.”

„Nu-ți înțeleg oamenii”, a spus Srog. „Pentru viața mea, nu le înțeleg. Ce este nevoie pentru a le conduce bine? Am condus un oraș mare, mult mai mare decât acesta. Dar cu acești oameni, nu pot să-i conduc.”

„Pentru că ai mei sunt un popor care nu este menit să fie condus”, a spus Matus. „Sunt sfidătoare din fire – chiar și față de tatăl meu. Acesta era secretul pe care îl știa tatăl meu. Nu încerca să-i stăpânești; cu cât încerci mai puțin, cu atât pot apărea mai multe. Apoi, din nou, s-ar putea să nu. Sunt oameni încăpățânați, cu puțin de pierdut. Acesta este motivul pentru care locuiesc aici - nu vor să aibă de-a face cu continentul. Ei greșesc în aproape tot ceea ce fac, dar s-ar putea să aibă dreptate în privința unui lucru: s-ar putea să-ți faci tie și lui Gwendolyn un serviciu mai bun pentru a-ți aduce bunurile în altă parte.”

Srog clătină din cap.

„Gwendolyn are nevoie de Insulele Superioare. Are nevoie de un inel unificat. Toți MacGil fac parte dintr-o singură familie, împărțind sânge. Această împărțire, nu are sens.”

„Uneori, geografia creează o mare diviziune între un popor în timp. Această familie s-a despărțit.”

Un servitor a venit și i-a pus un pahar nou de vin înaintea lui Srog, iar el l-a luat.

„Ești singurul în care pot avea încredere completă aici”, a spus Srog, recunoscător. „Cum se face că ești diferit de restul poporului tău?”

„Îmi disprețuiesc tatăl”, a spus Matus. „Disprețuiesc tot ceea ce reprezintă el. Nu are principii, nici onoare. L-am admirat foarte mult pe tatăl lui Gwendolyn, unchiul meu, regele MacGil. Întotdeauna i-am admirat pe toți MacGil-ii de pe continent. Ei trăiesc prin onoarea lor, indiferent de ce este nevoie. Aceasta este viața pe care mi-am dorit-o întotdeauna.”

— Ei bine, ai trăit-o chiar tu, spuse Srog aprobator.

Srog ridică paharul la buze, pregătit să bea, când, deodată, Matus sări în față și se răsuci și i-a dat paharul din mână. A zburat, aterizat pe podea, răsunând în timp ce se rostogoli peste piatră.

Srog se uită înapoi la el, șocat, neînțelegând.

Matus traversă camera, luă paharul și îl ridică pentru ca Srog să-l vadă.

Srog se apropie și observă o căptușeală neagră în partea de jos.

Matus se întinse, își trecu degetul de-a lungul ei, îl ridică și își frecă degetele. În timp ce făcea, un praf negru fin coborî pe pământ.

„Blackroot”, a spus el. „O înghițitură și ești mort.”

Srog stătea acolo, înghețat, privind-o îngrozit, cu sângele rece.

"Cum ai știut?" întrebă el în șoaptă.

— Culoarea vinului tău, răspunse Matus. „Mi s-a părut prea întuneric.”

În timp ce Srog stătea acolo, încremenit de groază, neștiind ce să spună, Matus se uită în ambele părți, apoi se aplecă aproape.

"Sa nu ai incredere in nimeni. *Nimeni* .”

CAPITOLUL 24

Romulus stătea la cârma noii sale nave, cu mâinile pe șolduri, valuri uriașe, rostogolitoare, trimițând nava să se ridice și să coboare, zdrobindu-se în spumă, în timp ce privea linia de coastă a capitalei Imperiului ieșind la vedere. În spatele lui navigau flota sa, mii de nave Imperiului, toate întorcându-se acasă după înfrângere. Romulus se uită la orizont, în timp ce ceața începea să se ridice și zări o mulțime de soldați care așteptau să-l întâmpine pe țărm, așa cum bănuia că va face. Stomacul i s-a strâns, în timp ce se pregătea pentru confruntarea care urma.

Ragon, în mod clar, primise vestea despre întoarcerea sa și și-a adunat toți oamenii. Generalul numărul doi de sub Romulus, Ragon auzise cu siguranță, până acum, de moartea lui Andronicus, de asasinarea fostului consiliu de către Romulus și de ocuparea poziției de Comandant Suprem a lui Romulus. Dacă Romulus ar fi fost învingător, Ragon l-ar fi așteptat cu parade și laude - n-ar avea de ales.

Dar pentru că Romulus se întorcea în dizgrație, Ragon aștepta să-l întâmpine într-un mod foarte diferit. Romulus știa că Ragon aștepta să-l închidă, să arate clar tuturor armatelor că Romulus a fost deposedat de putere și că Ragon era noul Comandant Suprem. Romulus știa cum credem noi, pentru că Romulus ar face același lucru în pantofii lui.

Dar Romulus nu plănuia să cedeze puterea atât de ușor. Oamenii lui, știa el, aveau să urmărească schimbul lor îndeaproape pentru a vedea care comandant va ieși învingător. Romulus nu luptase toată viața să capituleze și, oricât de mulți soldați s-ar fi confruntat, era timpul să conducă cu o mână de fier. Și-a strâns mânerul sabiei până când degetelor i s-au făcut albe, pregătindu-se.

Nava lui Romulus a atins curând malul și, în timp ce a făcut-o, a așteptat cu răbdare, în timp ce oamenii săi coborau scândura lungă de pe nava lor până la plajă. Au căptușit-o, stând în atenție, iar el a mers între ei, luându-și tot timpul din lume. Oamenii lui l-au urmat în urma lui, iar el a făcut un spectacol că arăta calm și încrezător pentru toată lumea să-l vadă.

Zeci de mii de soldați Imperiului, aliniați în formațiuni îngrijite, îl așteptau dedesubt, toți în spatele lui Ragon. Romulus știa că oamenii lui nu puteau câștiga bătălia; erau prea mulți dintre ei, întregul corp principal al armatei Imperiului, așteptând. Ar trebui să câștige în alt mod.

Romulus se lăsă mândru pe țărm, îndreptându-se spre Ragon, fără teamă.

Ragon stătea acolo, înalt, musculos, cu fața lată acoperită de cicatrici și se încruntă pe spate, flancat de soldații săi. Romulus s-a apropiat de el și s-a oprit, iar în tăcerea densă, cei doi s-au înfruntat, fiecare hotărât.

„Romulus, din primul batalion al provinciei de est a Imperiului”, a bubuit Ragon, suficient de tare pentru a fi auzit de oamenii săi, „Sunteți pregătit să fiți întemnițat și executat pentru crime împotriva Imperiului”.

Toți bărbații, de ambele părți, stăteau acolo, nemișcați, aerul plin de tensiune. Ragon, fără să piardă timpul, s-a întors și a dat din cap către oamenii săi, iar câțiva dintre soldații săi au făcut un pas înainte pentru a-l aresta pe Romulus.

În același timp, fără să fie nevoie să li se spună, câțiva dintre oamenii lui Romulus au făcut un pas înainte pentru a-l proteja.

Soldații au înghețat de ambele părți, cu fața în față, cu mâinile pe mâner și așteptând comenzi.

„Orice rezistență este zadarnică”, a spus Ragon. „Ai zeci de mii de oameni, dar eu am *sute* de mii și susținerea fiecărei țări din Imperiu. Trimiteți-vă acum și muriți într-o moarte rapidă și ușoară. Prelungiți acest lucru și oamenii voștri vor fi uciși, iar voi torturați.”

Romulus se uită înapoi, tăcut, inexpresiv, gândindu-se cu atenție la următoarea lui mișcare.

— Dacă mă predau, a spus Romulus, le vei promite oamenilor mei trecere în siguranță?

Ragon dădu din cap.

"Ai cuvantul meu."

„Atunci mă voi preda cu o condiție”, a spus Romulus. „Dacă tu însuți ești cel care mă arestează. Dă-mi, cel puțin, această onoare.”

Ragon dădu din cap, părând uşurat.

"Destul de corect."

Ragon luă cătușele de fier de la gardă și făcu un pas înainte spre Romulus.

„Întoarce-te și pune-ți mâinile la spate”, a poruncit el.

Romulus se întoarse încet, cu inima bătându-i cu putere, când Ragon se apropia. Romulus ascultă cu atenție, concentrându-se pe sunetul fin al cătușelor, sunetul care venea când îl ridică și îl coborî spre încheietura mâinii lui. El aștepta, aștepta, tocmai momentul potrivit.

Romulus simți că metalul rece al cătușelor îi atinge încheietura mâinii și timpul a venit. Se întoarse într-o clipă și, în acest proces, i-a dat cu cotul lui Ragon peste față, sfărâmându-i osul obrajului. În aceeași mișcare, îi smulse cătușele din mână, se ridică deasupra lui și le legănă cu toată puterea, rupându-i nasul lui Ragon.

Cele două armate încă s-au confruntat, fiecare nesigur cum să reacționeze, totul petrecându-se atât de repede. Romulus profită de ezitare: nu pierde timpul când se întinse, îl apucă pe Ragon de ceafă, își trase pumnalul și îl ținu strâns de gâtul lui Ragon.

Ragon, țâșnind sânge, abia mai putea respira, în timp ce Romulus îi înfipse lama în gât.

„Spune-le că mi-ai cedat în calitate de Comandant Suprem”, mârâi Romulus.

— Niciodată, murmură Ragon.

Romulus a împins lama mai tare pe gât, până când sângele a început să curgă. Ragon gâgâi, dar nu spuse nimic.

Romulus a mutat vârful lamei spre ochiul lui Ragon și, de îndată ce a început să aplice presiune, Ragon a țipat.

„ÎL CEDS LUI ROMULUS!” țipă el.

Romulus dădu din cap, satisfăcut.

„Foarte bine”, a spus el.

Romulus, dintr-o mișcare rapidă, i-a tăiat gâtul lui Ragon, iar Ragon s-a prăbușit la pământ, mort.

Romulus stătea acolo, privind înapoi la miile de soldați ai Imperiului. Toți s-au confruntat cu el, nesiguri, iar Romulus știa că acesta era momentul adevărului. Cu conducătorul lor mort, s-ar lăsa ei în fața lui?

În timp ce Romulus stătea acolo în tăcere, așteptând, privind, simțindu-se ca o veșnicie, în cele din urmă, rândurile și rândurile de soldați ai Imperiului au căzut cu toții până la un genunchi, aerul umplut de sunetul a zeci de mii de armuri care zgârieau, în timp ce toți au plecat capetele și s-au închinat înaintea lui.

Romulus și-a scos sabia și a ridicat-o sus deasupra capului, inspirând adânc, luând în considerare momentul, toată puterea Imperiului

înclinându-se în fața lui, acum, în sfârșit, sub comanda lui.

„ROMULUS!” au scandat toţi ca una.

„ROMULUS!”

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI CINCI

Thor a încărcat pe cal, galopând pe drumul principal care ducea de la Curtea Regelui, îndreptându-se spre sud, destul de ciudat, în direcția orașului său natal. Krohn a alergat pe călcâiele calului său, așa cum fusese de ore în șir, cei doi pornind împreună în această căutare.

Era timpul să reconstruiască Legiunea, timpul pentru o nouă selecție și, în timp ce călărea, Thor a simțit o calitate suprarealistă a misiunii sale: în loc să fie în partea de primire, în loc să fie cel care să stea în satul său și să aștepte cu speranță Argintul să apară, acum el, Thor, era cel care făcea alegerea. Rolurile s-au inversat. Era o asemenea onoare, de-abia îi venea să creadă.

Thor a simțit și o responsabilitate uriașă pe umerii săi: reconstruirea Legiunii era o sarcină sacră în ochii lui. Trebuia să umple pantofii băieților morți care și-au dat viața apărând Inelul; a trebuit să aleagă următoarea generație de cei mai buni războinici. Nu era ceva pe care l-a luat cu ușurință și știa că trebuie să facă alegerile cu mare atenție.

De-a lungul întregii sale copilărie, Thor a petrecut zile întregi privind peste orizont, visând la marii războinici care ar putea într-o zi să treacă prin acest oraș, umilul său sat, să fie aleși și aleși. Și acum iată-l, cel care călătorea prin țară, călare prin toate orașele. A fost o onoare dincolo de ceea ce și-ar fi putut imagina vreodată. Nici măcar nu i s-a părut real.

Thor a călărit și a călărit, până când el și calul său – și Krohn – respirau cu greu și, în cele din urmă, ocoli o curbă și, în depărtare, ieși la vedere un mic sat. S-a hotărât să se îndrepte spre ea; știa că toți aveau nevoie de o pauză, iar acest sat va fi un loc la fel de bun ca oricare pentru a începe Selecția.

În timp ce se apropia, Thor recunoscu vag locul din copacul mare și strâmb de la intrarea lui, un sat de fermieri la o jumătate de zi de mers la nord de orașul său natal. Era un loc în care călătorise de câteva ori când era copil, alăturându-se fraților săi în timp ce aceștia făceau schimb de lână și arme. Nu mai pusese piciorul aici de ani de zile, dar își amintea că era un

oraș de provincie, la fel ca locul în care crescuse și nu își amintea că oamenii erau deosebit de prietenoși. Dacă își amintea corect, părea să fie populat pe atunci cu tipuri vulgare, care făceau târguri grele și părând la fel de fericit să nu aibă vizitatori ca să-i aibă.

Trecuseră, totuși, mulți ani, iar Thor știa că memoria i-ar putea fi distorsionată și voia să dea o șansă acestui sat. La urma urmei, era un sat de fermieri și ar putea fi niște recruți buni aici.

În timp ce Thor se îndrepta spre oraș, ridicând praful în timp ce se apropia și îi vedea deja pe toți băieții aliniindu-se, atenți, așteptând nervos. Îi vedea pe părinții în spatele lor, și mai nervoși. Thor se gândi cât de multe se schimbaseră de când el însuși așteptase Selecția. Pe atunci, Argintii sosiseră cu care, într-un anturaj uriaș de soldați; acum, era doar el, Thor, singur. Erau vremuri slabe și până când Legiunea și Argintul vor fi reconstruite, avea să fie nevoie de timp pentru a reconstrui totul. Lui Thor i se oferise un anturaj de soldați care să-l însoțească – dar el negase. Simțea că nu are nevoie de nimeni care să-l însoțească; a simțit că, dacă nu se poate apăra, singur, pe aceste autostrăzi, atunci nu era demn de sarcină.

Thor a tras în orașul prăfuit, nori de praf așezându-se în jurul lui în ziua fierbinte de vară și și-a tras calul să se oprească în centrul orașului. Stătea acolo, privind în jos la potențialii recruți, zeci de băieți, aliniați, majoritatea îmbrăcați în zdrențe, părând nervoși. S-a mirat că trebuie să fi arătat mult ca băieții ăștia, când era de cealaltă parte.

Thor a descălecat și a mers încet în centrul satului, Krohn lângă el, mergând din băiat în băiat, uitându-se pe fiecare cu atenție. Unii păreau speriați; unii mândri; alții letargici, indiferenți; iar alţii încă prea dornici. Putea vedea în ochii lor aceeași privire pe care a purtat-o cândva: cei mai mulți doreau cu disperare să iasă din acest loc. Doreau o viață mai bună, să călătorească la Curtea Regelui, să se antreneze cu Legiunea, să obțină faimă și renume, să vadă Inelul și ținuturile de dincolo. Thor putea să spună cu ușurință care dintre acești băieți fuseseră plasați aici de părinții lor, care nu erau luptători. Își dădea seama după felul în care își țineau trupurile, după o anumită duritate sau strălucire în ochi.

Când Thor ajunse la capătul firului, văzu câțiva băieți mai mari care erau cu un cap mai înalți decât ceilalți, cu umerii largi. Unul dintre ei s-a uitat la Thor, privindu-l în sus și în jos cu reproș. Lui Thor cu greu i-ar fi putut crede insolența: nu i-ar fi făcut niciodată asta unui membru al Silver.

„ *Te*- au trimis să *ne* alegi pe *noi* ?” l-a întrebat băiatul pe Thor batjocoritor. Era un băiat mare, fermier, de două ori mai mare decât Thor și cu câțiva ani mai în vârstă.

"Cati ani ai?" adăugă băiatul, ieșind din rând și privindu-l pe Thor, cu mâinile pe șolduri.

— Arată mai tânăr decât noi toți, spuse băiatul de lângă el, la fel de batjocoritor. „Cine ești tu să ne alegi? Poate ar trebui să te alegem.”

Ceilalți băieți au intervenit râzând, iar Thor s-a înroșit.

— A insulta un membru al Legiunii înseamnă a insulta însăși regina, spuse Thor ferm, calm, îndreptându-se spre băiat. Thor știa că trebuie să facă față acestui conflict direct; nu putea tolera o asemenea insultă publică.

„Atunci o jignesc pe regina”, a răspuns băiatul în râs. „Dacă ea *te* trimite la selecție, atunci selecția trebuie să doare cu adevărat.”

„Ești un prost?” șuieră unul dintre băieți către băiatul insolent. „Nu știi cui vorbești? Acesta este Thorgrinson. Cel mai faimos războinic al Inelului.”

Băiatul mare își mijii ochii spre Thor, sceptic.

— Thorgrinson? repetă el. „Ar trebui să cred că nu. Thorgrinson este un mare războinic, de două ori mai mare decât orice om. Purtătorul Sabiei Destinului. Băiatul ăsta de aici nu este decât un băiat, un alt băiat obișnuit trimis cu o comisie a reginei.

Băiatul a făcut un pas înainte spre Thor amenințător.

„Spune-i Reginei să ne trimită un bărbat *adevărat* care să ne aleagă, sau să vină ea însăși aici pentru noi”, a spus el. Apoi a făcut un pas înainte și și-a ridicat mâinile spre pieptul lui Thor, de parcă s-ar fi pregătit să-l împingă înapoi.

Dar acest băiat nu și-a dat seama pe cine provoacă. Thor era acum un războinic împietrit, care a trecut prin viață și moarte, în Inel și în Imperiu și, ca războinic, era foarte adaptat la toate mișcările potențiale ale inamicului. Când băiatul s-a apropiat și și-a ridicat mâinile, Thor era deja în mișcare.

Thor s-a făcut deoparte, l-a prins de încheietura băiatului, i-a răsucit-o la spate până când băiatul a țipat de durere, apoi l-a împins puternic pe băiat și l-a trimis poticnind la pământ, aterizând cu fața înainte.

Ceilalți băieți priveau șocați; nu râdeau acum. Stăteau acolo, tăcuți.

Thor s-a întors cu spatele și a coborât la capătul opus al firului, privind peste ceilalți băieți. A auzit un mârâit brusc și s-a întors și l-a văzut

pe Krohn, mârâind la atacatorul lui Thor, care se ridica de la pământ și se pregătea să îl atace pe Thor din spate.

Dar băiatul s-a uitat în jos, l-a văzut pe Krohn și s-a gândit mai bine.

Thor se întoarse și îi înfruntă.

„Nu vă alăturați Legiunii”, i-a spus Thor băiatului și prietenilor săi. "Niciunul dintre voi."

Ceilalți băieți s-au uitat unul la altul, deodată supărați.

„Dar *trebuie* să ne alegeți!” a spus unul. „Părinții noștri ne vor da o bătaie!”

„Suntem de două ori mai mari decât orice băiat aici!” strigă altul. „Nu ne poți refuza. Ai nevoie de noi!”

Thor s-a întors, a rânjit și s-a îndreptat spre ei.

„Nu am nevoie de niciunul dintre voi”, a spus el. „Și dimensiunea nu contează. Honor o face. Și respect. Acesta este ceea ce construiește un războinic. Ambele vă lipsesc.”

Thor le-a întors spatele și a început să se îndepărteze și, în timp ce făcea, a auzit un țipăt. Cel mai mare a eliberat de linia lor și a încărcat spatele lui Thor, balansându-și pumnul spre ceafa lui Thor.

Thor, totuși, a simțit asta venind cu reflexele lui fulgerătoare; s-a răsucit, i-a dat înapoi cu mănușa, făcând legătura cu maxilarul băiatului și făcându-l să se învârtească la pământ.

Un alt băiat s-a repezit după Thor, dar înainte să se poată apropia, Krohn a atacat, a sărit peste el și a înfipt colții în fața băiatului. Băiatul a țipat, încercând să-l dea jos pe Krohn, în timp ce Krohn s-a lovit în stânga și în dreapta.

"EU CEDEZ!" țipă băiatul, frenetic.

„Krohn!” porunci Thor.

Krohn îi dădu drumul, iar băiatul rămase întins acolo, însângerat, gemând.

Thor s-a uitat la ceilalți băieți pentru ultima oară și arătau ca o mulțime de rău. Acest sat era, până la urmă, exact așa cum își amintea și simțea că și-a pierdut timpul să vină aici.

Thor s-a întors să plece, când un băiat a ieșit din firul de la capătul îndepărtat.

„Domnule!” strigă băiatul, stând mândru în atenție. „Thorgrinson, te rog să mă ierți că vorbesc. Dar am auzit mult despre reputația ta. Ești un mare războinic. Și eu vreau să fiu un războinic. Îmi *doresc* să fiu unul. Vă

rog, permiteți-mi să mă alătur Legiunii. Este tot ce am visat vreodată. Promit că voi fi loial și voi sluji Legiunea cu tot ce am.”

Thor îl privi pe băiat cu îndoială. Era tânăr și slab și părea oarecum fragil. Cu toate acestea, avea și ceva în ochi, o privire scobită, o expresie de disperare. Thor putea vedea că își dorea cu adevărat asta, mai mult decât oricare dintre ceilalți. Era o foame în ochii lui care l-a făcut pe Thor să treacă cu vederea mărimea lui, care l-a făcut să se gândească de două ori.

— Nu pari luptătorul, spuse Thor. "Ce poti face?"

„Pot arunca o suliță la fel de bună ca orice om”, a spus băiatul.

Thor s-a dus la calul său, a scos o suliță scurtă de pe șa și i-a întins-o băiatului.

— Arată-mi, spuse Thor.

Băiatul se uită în jos cu uimire la calitatea fină a armei, la tija ei de aur și argint, simțindu-i greutatea. Thor a putut vedea că era impresionat. Aceasta nu era suliță ușor de mânuit; dacă băiatul putea arunca asta, era într-adevăr la fel de bun pe cât pretindea.

— Copacul ăla de acolo, spuse Thor, arătând spre un copac mare, strâmb, aflat la vreo treizeci de metri. „Să vedem dacă poți să-l lovești.”

„Ce zici de cel de dincolo?” întrebă băiatul.

Thor se uită afară și văzu, la treizeci de metri de acel copac, un copac mic și îngust. Thor se uită înapoi la băiat surprins.

„Nu cunosc nicio Legiune sau chiar Silver care să poată lovi acel copac de aici”, a spus Thor. „Ești un visător. Și nu am timp de pierdut pentru visători.”

Thor s-a întors să se întoarcă spre calul său, dar a auzit un strigăt și s-a întors să-l vadă pe băiat făcând câțiva pași înainte, ridicând sulița și aruncând-o.

Lancea s-a înălțat prin văzduh, pe lângă primul copac și până la al doilea. Thor a privit cu uimire cum sulița se bloca în centrul copacului slab, scuturându-l astfel încât merele sale mici să cadă la pământ.

Thor se uită înapoi la băiat, șocat. A fost cea mai magistrală aruncare pe care o văzuse vreodată.

„Cum te cheamă, băiete?” el a cerut.

— Archibald, spuse băiatul mândru, serios.

„Unde ai învățat să arunci așa?”

„Multe zile lungi în câmpie deschisă, îngrijind vite, fără altceva de făcut. Vă jur, domnule, să mă alătur Legiunii este tot ce mi-am dorit

vreodată de la viață. Vă rog. Dă-mi voie să mă alătur rândurilor tale."

Thor dădu din cap, mulțumit.

— Bine, Archibald, spuse el. „Îndreptați-vă spre Curtea Regelui. Căutați terenul de antrenament pentru Legiunea. Ne întâlnim acolo peste câteva zile. Ți se va oferi șansa de a încerca."

Archibald a radiat și a strâns mâna lui Thor.

"Mulțumesc. Mulțumesc mult!" spuse el, strângând ambele mâini ale lui Thor.

Thor a urcat pe cal, Krohn urmându-l și a dat cu piciorul, pregătindu-se pentru următorul oraș. În ciuda începutului stâncos, s-a simțit încurajat. Poate că această selecție nu ar fi o pierdere de timp până la urmă.

*

Thor călărea și călărea, până când al doilea soare a început să apune, îndreptându-și mereu spre sud, în căutarea următorului sat. În cele din urmă, când al doilea soare atârna ca o minge roșie la orizont, Thor a ajuns la o răscruce de drumuri în vârful unui mic deal și s-a oprit. Calul lui și Krohn aveau nevoie de o pauză.

Thor stătea acolo, toți respirând greu și se uită în jos la vederea dealurilor ondulate din fața lui. Drumul s-a bifurcat și, dacă l-ar fi luat la dreapta, știa că, în mod ironic, l-ar duce în satul natal, la doar câteva mile în jurul cotului. La stânga, drumul se bifura spre est și sud, spre alte sate.

Thor stătea acolo și se gândi o clipă. Cât de ironic ar fi să se întoarcă în vechiul lui sat, să-și vadă foștii colegi, să fie cel care să decidă dacă se vor alătura Legiunii. Știa că sunt băieți buni acolo și știa că acolo ar trebui să meargă. Acolo îl cereau îndatoririle lui.

Totuși, într-un fel, în adâncul sufletului, pur și simplu nu a putut să se întoarcă acolo. El a jurat că nu va mai pune ochii niciodată pe orașul natal. Cu siguranță, tatăl lui era încă acolo, tatăl său disprețuitor și acru, și nu voia să-l vadă. Cu siguranță, cei mai mulți dintre acei băieți erau încă acolo, cei care fuseseră atât de disprețuiți de el când creșteau, care îl priveau și îl trataseră ca pe fiul unui păstor de vite. Niciodată nu fusese luat în serios de niciunul dintre ei.

Thor nu a vrut să-i vadă. Nu voia să se întoarcă și să se răzbune mărunte. Nu voia deloc să se întoarcă. Voia doar să-și șteargă acel sat din memorie, chiar dacă asta însemna să-și sustrage de la datorie.

Thor a dat în cele din urmă cu piciorul în cal și s-a întors de la drumul care ducea în satul său, bifurcând în schimb, în părți necunoscute.

*

Au trecut ore în timp ce Thor călărea printr-un teritoriu împădurit, necunoscut, căutând un sat nou, aventurându-se mai adânc într-o parte a Inelului în care nu fusese niciodată. Noaptea a început să se lase, al doilea soare dispărând sub orizont și se întuneca. Nori groși s-au strâns în jurul lui, în curând cerul s-a înnegrit și a tunat din palme deasupra capului, când a început să toarne.

Thor se îmbiba, la fel ca și Krohn și calul lui, și știa că nu puteau continua așa; ar trebui să găsească adăpost pentru noapte. S-a uitat în pădurea deasă de pe ambele părți ale drumului îngust și a decis să se oprească și să caute adăpost sub un baldachin de copaci.

Pădurea era umedă și umedă, plină de copaci, iar Thor a descălecat, nedorind ca calul său să fie rănit în întuneric. Merse alături de ea, împiedicându-se de rădăcini noduroase, Krohn lângă el, în timp ce toți se aventurau din ce în ce mai adânc în pădurea întunecată.

Thor și-a șters apa de ploaie de pe ochi, și-a șters părul de pe față, încercând să vadă unde se duce. Nu era niciun semn de adăpost nicăieri, iar ploaia se revărsa printre copaci.

În cele din urmă, în față, Thor a zărit o peșteră, o stâncă uriașă ieșind din pământ, neagră înăuntru. Pe măsură ce ploaia a căzut din ce în ce mai tare, el i-a condus pe ceilalți la ea.

Au intrat, Thor ușurat că în sfârșit era uscat, mai liniștit aici, singurul zgomot al ploii care se scurgea afară. Krohn și-a scuturat părul și calul a nechezat, toți în mod clar fericiți că au ieșit din ud.

Thor merse până la capătul peșterii, de pază, asigurându-se că nu o împart cu nimeni, apoi se opri în cele din urmă la vreo douăzeci de metri înăuntru, mulțumit. Era o peșteră puțin adâncă, dar uscată și suficient de mare pentru ca ei să se adăpostească de furtună.

Thor s-a pus pe treabă făcând foc, salvând ramurile uscate pe care le-a găsit pe podeaua peșterii și în curând a început să urle, crengile trosnind. Thor și-a amintit bucățile de carne uscată din șa și a hrănit calul, apoi Krohn, apoi pe el însuși.

Thor stătea în fața flăcărilor, frecându-și mâinile, încercând să se usuce, iar Krohn veni lângă el și își puse capul în poală, în timp ce calul stătea lângă intrarea în peșteră, lăsând capul în jos și mestecând iarba. Thor și-a mestecat carnea uscată, încălzindu-se în noaptea surprinzător de

răcoroasă de vară. Se simțea somnoros din cauza zilei lungi și, în curând, ochii i se închideau asupra lui.

— Thorgrin, se auzi o voce.

Thor și-a deschis ochii și l-a văzut pe Argon stând deasupra lui, uitându-se la el în peșteră. Argon stătea acolo, cu ochii larg deschiși, strălucind, ținându-și toiagul, îmbrăcat în halat și mantie. Thor a fost șocat să-l vadă aici. S-a uitat peste și l-a văzut pe Krohn dormind, lângă jarul focului pe moarte, și se întrebă dacă totul era adevărat.

— Thorgrin, repetă Argon.

"Ce faci aici?" întrebă Thor.

— Ai venit la mine, spuse Argon. „M-ai căutat. În această peșteră."

Thor și-a încruntat sprâncenele, confuz.

„Credeam că sunt pierdut", a spus el. „Am crezut că am greșit. Nu am vrut să vin aici."

Argon clătină din cap.

„Nu există viraje greșite", a spus el. „Ești exact acolo unde ar trebui să fii."

„Dar unde sunt?" întrebă Thor.

„Urmează-mă și vezi."

Argon se întoarse, iar Thor se ridică în picioare și îl urmă în timp ce mărșăluia în afara peșterii. Thor încă nu știa dacă era treaz sau adormit.

Afară, ploaia încetase. Totul era tăcut. Pădurea era ciudată, întunecată, nu întunecată și nici lumină, de parcă ar fi fost amurg, sau vremea dinaintea zorilor. Se simțea de parcă întreaga lume încă doarme.

Argon a continuat să meargă, iar Thor s-a străduit să țină pasul cu el prin poteca din pădure. Începea să fie îngrijorat să-și găsească drumul înapoi în peșteră.

„Unde mergem, Argon?" întrebă Thor.

„Pentru a-ți finaliza antrenamentul", a răspuns Argon.

„Credeam că antrenamentul meu a fost complet", a spus Thor.

— Doar o etapă a ei, spuse Argon. „Nu mai este vorba despre ceea ce trebuie să înveți. Acum este vorba despre ceea ce trebuie să faci."

"A face?" întrebă Thor, nedumerit.

„Această călătorie, acest drum, orașul tău, furtuna – totul a venit cu un motiv. Ai venit aici cu un motiv. A sosit momentul să te folosești de o parte din tine la care nu ai ajuns încă."

În cele din urmă s-au eliberat din pădure și în fața lor se întindea o vedere a dealurilor ondulate.

Thor l-a urmat pe Argon până în vârful unui mic deal. Se opri, iar Thor se opri lângă el.

— Problema ta, Thorgrin, spuse Argon, stând lângă el, privind afară, cu ochii strălucitori, este că nu realizezi cât de puternic ești. Niciodată nu ai. Încă nu ai încredere. Încă nu ai încredere în cine ești. Te bazezi atât de mult pe armele și antrenamentul uman, pe săbii, sulițe și scuturi... Dar ai toată puterea de care ai nevoie, chiar în interiorul tău. Și totuși ți-e frică de asta."

Thor privi în jos, înroșindu-și, realizând că Argon avea dreptate.

„Sunt", a recunoscut Thor.

"De ce?"

„Simt că a-mi folosi puterile nu ar însemna să lupți corect", a spus Thor. „Simt că trebuie să mă dovedesc, în aceleași condiții ca toți ceilalți. Cred că încă simt că puterile mele sunt... ceva de care să-mi fie rușine."

Argon clătină din cap.

„Aici greșești. Ceea ce este diferit la tine este exact ceea ce ar trebui să fii cel mai mândru."

Argon a închis ochii, a respirat adânc, a ridicat ambele brațe și a așteptat. Thor auzi un zgomot, apoi simți o picătură de ploaie și ridică privirea spre cer și privi cum începea să curgă.

Se uită înapoi la Argon, uimit.

— Îl simți, Thorgrin? Simți apa curgând peste noi? Pătrunde totul? Simțiți-l în piele, păr și ochi. Inspiră-l."

Thor a închis ochii și a întins palmele și a simțit picăturile lovindu-le. A încercat să se concentreze, a încercat să devină una cu ploaia.

— Acum oprește-te, porunci Argon. „Opriți totul. Opriți ploaia asta."

Thor icni, nesigur de sine.

— Nu pot face asta, spuse Thor.

— Poți, spuse Argon. „Ploaia este doar apă, iar apa este pur și simplu universul. Suntem noi. Acum, fa-o. Ridicați mâinile și opriți-o."

Thor închise ochii mai strâns, concentrându-se și ridică brațele. În timp ce făcea, simți că îi furnică palmele și începu să simtă energia ploii în aer. A fost intens. Greu. Nelimitat.

Thor își împinse încet palmele din ce în ce mai sus, preluând energie și, în timp ce făcea, ploaia a început să încetinească. Apoi s-a oprit, apa

plutind în aer. Apoi, Thor a inversat-o, împușcând-o înapoi spre cer.

Sunetul ploii s-a oprit, iar Thor a deschis ochii, uimit, pentru a vedea pământul uscat în jurul lui.

"Am făcut asta?" întrebă el surprins.

„Da”, a răspuns Argon. „Tu și tu singuri.”

Argon s-a întors cu spatele și și-a ridicat brațele spre cer.

— Poți face mai multe, Thorgrin, spuse el. „Vezi noaptea? Vezi întunericul? Nu este decât un văl. Ridică acel văl. Lasă-i să fie ziua.”

Thor stătea acolo, uluit.

"Pe mine?" el a intrebat. "Face din noapte zi?"

„Noaptea este doar absența luminii. Să fie lumină. Ești suficient de avansat acum.”

Thor a înghițit și a închis ochii. Îi era greu să-și imagineze el însuși cu o asemenea putere, dar, cu toate acestea, și-a întins brațele și și-a ridicat palmele spre cer.

— Simțiți fibrele nopții, spuse Argon. „Simte firele întunericului. Ele sunt doar o iluzie. Întreaga lume este doar o iluzie. Acesta, cerul sub care trăim, cerul pe care îl respirăm în fiecare zi, nu este un cer al omului – este un cer al magiei, un cer al minunilor. Este un cer de vrăji.”

Thor a încercat să urmeze instrucțiunile, a încercat să simtă întunericul. A simțit o greutate uriașă cântărindu-i vârful degetelor.

— Acum, Thorgrin, a adăugat Argon, transcende iluzia.

Thor și-a simțit vârfurile degetelor ardând, aproape în flăcări, și-a închis mâinile și și-a strâns pumnii. Și-a strâns pumnii cât a putut și a simțit că o căldură îi arde tot corpul. Și-a lăsat capul pe spate și a țipat.

Când a deschis ochii, Thor a fost uimit. Acolo, înaintea lui, era ziuă. Noaptea dispăruse.

— Întreaga natură este sub controlul tău, spuse Argon, întorcându-se spre el, în timp ce Thor se uita mirat. „Vulpea și șoarecele, vulturul și bufnița. Acolo, sus, pe ramura aceea. Vezi bufnița aia? De asemenea, este sub controlul tău. Comanda. Lasă-ți lumea limitată în urmă și vezi lumea prin ochii ei.”

Thor ridică privirea spre bufnița uriașă, neagră, o creatură magnifică, și închise ochii și se concentră, concentrându-se. Thor a deschis ochii bufniței, iar ochii ei erau ai lui. El a văzut lumea prin ochii ei. A fost incredibil.

Thor întoarse gâtul bufniței și aceasta privea în toate direcțiile, la peisajul nelimitat. A văzut dincolo de pădure, deasupra vârfurilor copacilor. În depărtare, a văzut un drum.

— Excelent, spuse Argon, lângă el. „Acum vezi unde te duce acel drum.”

Thor a ținut ochii închiși, văzând lumea prin ochii bufniței și i-a poruncit în tăcere bufniței să se ridice. Putea simți cum marea bufniță batea din aripi deasupra lui și, în curând, se înălța prin aer, zburând de-a lungul vârfurilor copacilor. Thor a privit peisajul prin ochii săi, privind în jos printre copaci, urmând drumul care ducea prin pădure.

Drumul s-a răsucit și s-a întors, iar curând l-a condus într-un loc familiar. Thor a fost surprins să-și vadă orașul natal mai jos.

Stătea acolo, singură în centrul ei, era o femeie pe care a fost șocat să o recunoască.

Mama lui.

Ea a stat acolo și a privit în sus, de parcă l-ar fi căutat, și și-a ridicat brațele.

„Thorgrin!” ea a sunat.

"Mamă!" a sunat el înapoi.

Thor deschise ochii tresărit, ieși din viziune și se uită la Argon.

— Mama mea, spuse el, respirând greu. "Este ea acolo? În satul meu? Cum poate fi?”

„Te așteaptă”, a spus Argon. „Este timpul să o întâlnim. Chiar viața ta depinde de asta. Ultimul indiciu de care ai nevoie se află acolo. În orașul tău natal.”

Thor se întoarse și se uită la drumul dinaintea lui, întrebându-se.

„Dar cum poate...” începu el să-l întrebe pe Argon.

Dar când Thor s-a întors, nu a văzut pe nimeni. Argonul dispăruse.

„ARGON!” a strigat el.

Nu se auzi niciun răspuns decât sunetul unei bufnițe singuratice, țipând sus în aer.

CAPITOLUL 26

Selese a mers încet pe culoar în ziua nunții ei și a știut că ceva nu era în regulă. Toate scaunele erau goale de fiecare parte a culoarului; ea s-a uitat peste și a văzut, în schimb, șiruri de tufe de spini, negre și de rău augur. Ea s-a uitat în jos și a văzut că șoarecii se furișau sub picioarele ei și că culoarul, în loc să fie căptușit cu flori, era căptușit cu noroi. Era îngrozită.

Când ajunse la capătul culoarului, Selese ridică privirea și văzu pe Reece stând acolo, la altar, așteptând-o. Dar în timp ce se apropia, disperată să se apropie de el, a observat o pânză uriașă de păianjen între ei și s-a trezit mergând cu fața întâi în ea, înfășurandu-i pe toată fața și corpul, lipindu-se de ea. Se zgudui, isteric, încercând să-l dezlipească. În cele din urmă a reușit să o rupă, dar, pe măsură ce a făcut-o, a observat că în schimb își rupe rochia de mireasă, lăsând-o în zdrențe.

Selese păși pe altar, tremurând de frică, și se uită la Reece.

Stătea acolo, privind înapoi în gol, fără expresie.

„Aș vrea să ne putem căsători”, a spus el. „Dar eu iubesc pe altcineva.”

Selese rămase cu gura căscată, neînțelegând – apoi deodată apăru o femeie lângă Reece, o fată frumoasă, de vârsta lui Reece, care întinse mâna și-l cuprinse cu un braț, l-a întors și l-a dus departe.

Cei doi s-au întors pe culoar, iar Selese a rămas acolo, îngrozită, și i-a privit plecând.

Selese a simțit că pământul tremură sub ea și a privit în jos și a privit cu neîncredere cum se deschidea o gaură în pământ. Gaura devenea din ce în ce mai mare și înainte ca ea să poată ieși din drum, se trezi căzând, în întuneric.

Ea țipă, frământându-se, ridicând mâinile pentru ca cineva, oricine, să o salveze. Dar nimeni nu a făcut-o.

Selese s-a trezit țipând.

Stătea drept în pat, transpirand în ciuda nopții răcoroase de vară. S-a uitat peste tot în jurul ei, încercând să înțeleagă unde era, ce se întâmplase.

A fost un vis. Părea atât de real – prea real. Ea stătea acolo, gâfâind. Ea și-a întins mâna și și-a frecat fața și părul, încercând să caute pânza de păianjen. Dar nu era niciunul – nimic în afară de pielea ei rece și umedă.

Selese a cercetat împrejurimile ei și a văzut că se afla încă în siguranța castelului Reginei, în camera luxoasă oferită de regină, întinsă pe o grămadă de blănuri. O adiere ușoară se agita prin fereastră, era o noapte de vară perfectă și absolut nimic în lume nu era în neregulă.

S-a ridicat, a traversat camera și și-a stropit cu apă pe față. Ea a respirat adânc, frecându-și ochii din nou și din nou, încercând să înțeleagă.

Cum a putut să aibă un astfel de vis? Nu avusese niciodată coșmaruri în viața ei. De ce acum? Și de ce fusese atât de viu?

Selese se apropie de fereastra în aer liber și rămase acolo, privind noaptea. Sub lumina slabă a celei de-a doua luni, se afla Curtea Regelui, în toată splendoarea ei. Și-a putut vedea pregătirile pentru nuntă, perfect mai jos, totul în ordine pentru nunta ei dublă cu Gwendolyn. Chiar și noaptea totul era atât de frumos, florile străluceau sub lumina lunii. Nunta era încă la o jumătate de lună distanță și totuși totul era gata. Selese era uluită de spectacolul care avea să fie.

Selese era atât de onorată să se căsătorească împreună cu Gwendolyn, atât de recunoscătoare pentru bunătatea pe care viitoarea ei cumnată o împărtășise cu ea. De asemenea, s-a simțit copleșită de un val de dragoste pentru Reece. Nu avea nevoie de nimic din această luxurie; tot ce voia era să fie cu Reece.

Dar în timp ce Selese se uita în jos, tot ce putea să vadă era visul ei. Acel culoar oribil; spinii; internetul; cădere prin pământ; cealalta femeie. Ar putea fi ceva adevărat? A fost doar un vis oribil – sau a fost un fel de prevestire?

Selese s-a uitat la norii care se năpusteau sub lună și a vrut să-și spună că totul era doar fantezie ale nopții. Poate a fost doar stresul pregătirii pentru nuntă.

Dar în adâncul sufletului, Selese nu se putea abține să nu se teamă că era ceva mai mult. Nu se putea abține să nu simtă că Reece, acolo undeva, era în pericol teribil.

Și, în timp ce privea în jos la frumusețea tuturor acestor pregătiri de nuntă, nu s-a putut abține să simtă, cu un sentiment profund de groază, că

nunta lor nu va avea loc niciodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Reece apucă frânghia groasă, înnoată, se aplecă peste marginea navei și vomita din nou, în timp ce nava se răsturna și se întoarse pe mările ondulate, așa cum fusese de când părăsise continentul. Se apucă de frânghia groasă cu noduri și făcu tot posibilul să se îndrepte. S-a lăsat pe spate și și-a șters gura, recunoscător că erau aproape.

În ciuda lunii de vară, Reece tremura. Aici, în Insulele Superioare, era neiertător, cu cel puțin douăzeci de grade mai frig decât fusese pe continent; și curenții erau mai turbulenți, iar pulverizarea rece a oceanului atârna în vânt, ținându-l umed. Fusese o călătorie îngrozitoare, navigand într-un vânt puternic, barca transportată sus, apoi jos, pe mare pe tot drumul, aproape toți pasagerii săi vomitând.

Reece nu știa cum au ajuns atât de departe, în acest ocean furios, în acest loc pustiu. Nu a fost o călătorie lungă și totuși i s-au părut ani. Era ceva în clima de aici, griul nesfârșit și monoton, care doar îl punea într-o dispoziție proastă. Frigul umed îi intrase în oase și abia aștepta să pună piciorul pe țărm și să ajungă lângă un foc grozav.

Lângă Reece stătea Krog, apucând și el de balustradă, dar fără a vomita ca ceilalți. Dimpotrivă, îi zâmbi lui Reece.

— Se pare că unul dintre noi are un stomac mai puternic decât celălalt, a batjocorit Krog, zâmbind larg.

Reece și-a luat respirația ștergându-și gura. Batjocura lui Krog a înrăutățit totul.

„Te urăsc”, a spus Reece.

Krog zâmbi mai larg.

„De ce mi-ai fost alături în această călătorie?” întrebă Reece. "Să mă ajute? Sau să mă chinuiască?”

Krog rânji, bătându-l pe Reece pe umăr.

„Poate puțin din ambele”, a răspuns Krog.

Reece clătină din cap, copleșit de încă un val de greață. Nu avea chef de Krog.

„Nu ar fi trebuit să-ți salvez niciodată viața”, a spus Reece.

„Ai dreptate”, a răspuns Krog. „Asta a fost prima ta greșeală. Acum ești blocat cu mine. Loialitatea moare greu.”

„Tu numești asta loialitate?” întrebă Reece. „Ai un mod amuzant de a-l arăta.”

Krog ridică din umeri și se întoarse.

Nava tresări, iar Reece ridică privirea și se uită în timp ce evitau de aproape o întindere lungă de stânci, apoi atingeau în sfârșit țărm, nava aterizează pe nisip cu o zguduire. Toate mâinile s-au repezit înainte și au aruncat ancora lângă flota lui Gwendolyn, apoi s-au grăbit să coboare scândurile și să asigure pânzele.

Coarnele sunau în sus și în jos flota de nave a lui Gwendolyn, modelul lor unic anunțând sosirea unui membru al familiei regale, iar pe malul de sub Reece puteau vedea, aliniați, zeci de soldați ai lui Gwen, gata să-l întâmpine într-o dovadă de respect. . Reece a observat că oamenii lui Tirus erau vădit absenți de la a-l primi.

Stând în fața tuturor bărbaților, Reece l-a zărit pe Matus, cel mai mare al lui Tirus, vărul lui, singura persoană de aici pe care și-a amintit cu cel mai mult drag din tinerețe. Se grăbi înainte, ferindu-și ochii de ceață și ajutându-i pe ceilalți să asigure scândurile, în mod evident entuziasmat de sosirea lui Reece.

Oamenii lui Reece au coborât scândura și Reece a coborât în grabă, Krog și ceilalți urmând-o; vântul s-a înălțat și s-au revărsat foi de ploaie când Reece a ajuns la țărm.

Matus se grăbi înainte și Reece îl îmbrățișă, strângând antebrațele.

— Bine ai venit, Domnul meu, spuse Matus.

„Nu sunt un lord”, a spus Reece, „sunt doar un membru al familiei regale, la fel ca și tine, verișoare. Vă mulțumesc că m-ați salutat.”

Matus a zâmbit.

„Nu aș vrea altfel. Srog mi-a cerut să-mi cer scuze în numele lui – a fost reținut de o problemă urgentă în instanță și mi-a cerut să vă fac mai întâi un tur, apoi să vă aduc la castel – dacă nu vă deranjează compania mea.

Acum a venit rândul lui Reece să zâmbească.

„Nu aș vrea altfel”, a spus el. „Oricum vreau să fac turul insulei mai întâi.”

Cei doi s-au întors și au pornit, Reece mergând cot la cot cu Matus, toți oamenii lor căzând în spatele lor.

Au mers ore în șir, acoperind toate peisajele Insulelor Superioare, soarele străpungându-se în cele din urmă printre nori, în timp ce Matus îl explica totul. Cei doi vorbeau ca niște frați și totul ia revenit lui Reece, cât de apropiați fuseseră în copilărie, cât de bine se înțeleseseră întotdeauna. Fiecare era cel mai mic dintre frații lor și fiecare de aceeași vârstă și fiecare știa ce înseamnă să crești într-o familie regală ambițioasă.

Au ajuns din urmă cu copilăria lor, cu toate treburile familiilor MacGil și, pe măsură ce Reece trecea prin diverse orașe și sate, câteva amintiri din copilărie i-au revenit în fulgerări. Își amintea că juca în anumite locuri, așteptând tatăl său în afara anumitor forturi. Și-a amintit, chiar și pe atunci, că era un loc rece, greu, un climat în care nu dorea să se întoarcă.

În timp ce mergea, Reece a captat privirile tuturor localnicilor, a observat cât a putut și a observat că nu erau chiar atât de prietenoși. A simțit o oarecare tensiune în aer.

„Este destul de diferit să fii aici acum decât era când eram tineri”, a spus Reece. „Când eram copil, era armonie la sosirea noastră, un mare respect și fanfară arătate tatălui meu. Acum, observ o anumită răceală în poporul tău.”

Matus clătină din cap scuzându-se.

„Îmi cer scuze pentru ei”, a spus el. „Chiar ai un ochi ager. Oamenii noștri sunt încă supărați pentru Tirus. Sunt umiliți de invazia eșuată a Inelului. Sunt nemulțumiți. Aceasta este natura lor. Sunt un popor obstinat. Sunt de aici și totuși încă nu le înțeleg complet. Pe de altă parte, nu m-am simțit niciodată ca unul dintre ei.”

„Nu”, a spus Reece, apreciind onestitatea lui Matus, „ai fost întotdeauna mai mult ca unul dintre noi. Uneori cred că te-ai născut în partea greșită a familiei regale.”

Matus hohote în râs.

"Si eu cred la fel."

Merseră și merseră și Krog îl urmă, la câțiva metri în urmă, mai aproape decât restul anturajului, iar Matus aruncă o privire înapoi și îi aruncă lui Reece o privire curioasă.

"Care este prietenul tau?" întrebă Matus.

Reece se strâmbă.

„Nu este prietenul meu”, a spus el.

— Ai înțeles bine, a intervenit Krog.

— Ți-am spus să mă aștepți la navă, îi spuse Reece lui Krog, exasperat.

Dar Krog l-a ignorat, a continuat să-l urmărească, cu o mână sprijinită de mânerul sabiei și privind în jur, ca și cum ar fi căutat un pericol.

— Intenționez să te protejez, spuse Krog.

„Nu am nevoie de protecție”, a spus Reece, enervat.

„Intenționez să-mi rambursez datoria”, a spus Krog. „Și nu am încredere în acești upper Islanders.”

Matus ridică o sprânceană.

„Prietenul tău este întotdeauna atât de suspicios?” întrebă Matus, privind înapoi peste umăr.

Reece a ridicat din umeri, enervat, dar resemnat cu faptul că Krog era incontrolabil.

— Nu este prietenul meu, repetă Reece.

Și-au continuat drumeția și, în cele din urmă, au urcat pe un deal mic. De aici, jos, Reece a zărit, nu departe, un mic lac în dealuri. A observat o femeie, care purta o găleată goală, îngenunchează lângă lac și începe să o umple.

Reece o urmărea, curioasă. Era ceva despre ea care i se părea familiar, dar nu-și putea da seama ce.

Reece făcu câțiva pași mai aproape, examinându-i profilul, întrebându-se de unde o cunoștea.

Apoi, ea ridică brusc găleata, se întoarse și se îndreptă spre el. A fost șocată să-l vadă și a încremenit.

Stătea acolo și, în timp ce ochii ei se fixau pe cei ai lui Reece, găleata i-a alunecat din mâini, stropindu-i picioarele. Nici măcar nu s-a obosit să se uite în jos.

Reece nu s-ar fi putut mișca dacă cineva l-ar fi împins. Inima îi bătea în piept în timp ce se uita la acei da, pierzând orice simț al timpului și al locului. Erau hipnotici. Erau niște ochi pe care îi cunoștea, ochi care fuseseră încorporați în conștiința lui. Erau niște ochi la care visase de mulți ani.

Stând acolo, la doar câțiva metri distanță, Reece a fost șocat să-și dea seama că era vărul lui. Stara. Dragostea copilăriei lui. Fata la care avea

să stea treaz, noaptea târziu, visând. Fata pe care nu o uitase niciodată. Fata cu care sperase în secret să se căsătorească aproape toată viața.

Acolo stătea, iar acum, devenise cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

În timp ce Reece se uita în ochii ei albaștri de cristal, oricât de mult ar fi încercat, nu a putut să-și cheme gândurile la Selese. Toate gândurile despre femeia cu care urma să se căsătorească îi zburau din cap. Nu se putea abține. Reece a fost hipnotizat de Stara.

Și în timp ce se uita în spate, nemișcată, cu ochii perfect nemișcați, limpezi ca cristalul, ca lacul din spatele ei, Reece putu să vadă că era la fel de hipnotizată de el. Dragostea lor, cel mai puternic lucru pe care Reece îl simțise vreodată în viața lui, atât de puternic încât îl durea, nu murise niciodată. Nici măcar nu se clătinase.

Reece s-a forțat să-și îndrepte gândurile la Selese, la nunta lor. Dar stând aici, înaintea lui Stara, înrădăcinată în acest loc, orice gând liber era imposibil. Era în strânsoarea a ceva mai mare decât el însuși, ceva ce nu înțelegea. În timp ce stătea acolo, știa că soarta mijlocise și că viața lui și a tuturor celor din jur, fie că îi place sau nu, era pe cale să se schimbe pentru totdeauna.

CAPITOLUL 28

Bronson stătea în sala de sărbătoare a părinților săi, în vechiul castel McCloud, așezat în capul mesei lungi, Luanda lângă el. Așezați în sus și în jos pe masă, de o parte și de alta, erau McClouds și MacGils, toți războinici cărunți, fiecare lipit de partea lor a mesei, niciunul, în ciuda eforturilor lui Bronson, amestecându-se cu ceilalți. Bronson a cercetat totul și îl durea capul. Nimic nu mergea așa cum plănuise.

Bronson, într-un act de disperare, îi chemăse pe toți acești războinici la un loc la un festin, pentru a încerca să-i apropie unul de celălalt, pentru a rezolva orice diferențe. Alesese reprezentanți din clanurile rivale de pe ambele părți ale Highlands și a tronat un festin generos în onoarea lor, plin de muzică, vin și mâncare delicioasă. Și totuși, până acum, noaptea nu mersese bine. Fiecare a rămas de partea lor a mesei, vorbind cu propriul membru al clanului și ignorându-i pe ceilalți. Erau amândoi atât de încăpățânați, ca doi copii care refuză să se uite unul la altul. În cel mai bun caz, făcuse o sărbătoare incomodă, iar Bronson începea să se întrebe dacă făcuse o greșeală să încerce măcar acest lucru.

Această sărbătoare a urmat ore întregi de festivități, un mini festival pe care Bronson îl ordonase pentru a sărbători nunta unui membru al clanului MacGil cu o mireasă McCloud. Inițial trebuia să fie o nuntă liniștită, simplă, într-un sat umil din partea MacGil a Highlands; dar când a auzit Bronson de asta, a insistat ca nunta să fie o afacere uriașă, publică. Acesta era exact ceea ce avea nevoie și el a plătit personal cheltuielile, crezând că acesta ar fi evenimentul perfect pentru a ajuta la unirea celor două părți în conflict. Acest tânăr cuplu era cu adevărat îndrăgostit, iar Bronson spera că poate dragostea și bunăvoința lor se vor răspândi în oameni.

Nunta zilei, însă, fusese o afacere incomodă, ambii membri ai clanului rămânând de partea lor, iar familiile dezaprobatoare ale mirelui și ale miresei nici măcar nu se amestecau.

Se revărsase în sala de petreceri, iar Bronson îşi închipuise că starea de spirit va fi mai relaxată noaptea, după nuntă, după tot dansul, odată ce bărbaţii s-au relaxat cu băutură şi o masă bună.

Și totuși iată că toți erau, până târziu în noapte, mireasa McCloud, singurul McCloud din partea MacGil a camerei. Bronson încercase de multe ori pe parcursul nopții să spargă gheața, dar nimic nu părea să funcționeze.

— Mai bine ai face ceva, îi șopti Luanda la ureche.

Se întoarse și se uită la ea. Ea se aplecă aproape, privindu-l atent.

„Această sărbătoare a ta este un eșec. Nu aduce bunăvoință între ei. Și dacă acest lucru nu se întâmplă, nimic nu o va face. Trebuie să-i aduci cumva împreună. Nu-mi place ce văd."

„Și ce este asta?" întrebă Bronson.

„Un război izbucnește între ei doi."

Bronson s-a întors și s-a uitat în cameră și a simțit tensiunea în aer și, la un anumit nivel, a știut că avea dreptate. Luanda avea talentul de a vedea mereu lucrurile așa cum erau.

"Un toast!" Bronson țipă, stând în picioare și trântindu-și cana pe masă până când camera se liniște.

Bronson știa că venise momentul să ia măsuri decisive, să fie un mare lider. Trebuia să dea tonul pentru armonie între cele două clanuri.

„Un toast pentru două familii grozave!" a bubuit el. „La două mari clanuri, care se unesc în pace. Este uimitor cum dragostea ne poate uni pe toți. Să urmăm cu toții marele exemplu al acestui cuplu și să ne unim, de pe ambele părți ale Highlands, pentru a crea o națiune, un inel, în armonie unul cu celălalt."

Mirii și-au ridicat cănile, la fel ca mai mulți din partea lui MacGil; cu toate acestea, nimeni din partea McCloud nu s-a deranjat. Bronson și-a dat seama că MacGil erau mai deschiși către pace decât McCloud. Nu era deloc surprinzător: după ce a crescut printre familia McCloud, știa că sunt încăpățânați.

„Am o idee mai bună!" strigă Koovia, stând în mijlocul clanului McCloud, trântindu-și cana pe masă, cu vocea răsunând, captând atenția. Părea beat, cu fața roșie de dispreț, iar lui Bronson nu-i plăcea ceea ce vedea.

Camera s-a liniștit, în timp ce toate privirile au căzut asupra lui.

„Sugerez ca noul nostru lider, Bronson, să demonstreze că este un lider – în loc să fie o marionetă a fetei MacGil!"

Soții McCloud au aplaudat, în timp ce fața lui Bronson se înroși. Înainte să poată răspunde, Koovia a continuat:

„Un adevărat lider al regatului McCloud și-ar afirma privilegiile regale într-o noapte de nuntă!” Koovia bubui.

Războinicii McCloud au țipat și au aplaudat, lovindu-și cănile pe masă, trecându-se într-o frenezie de beție.

„Despre ce vorbește?” îl întrebă Luanda pe Bronson, confuză, în timp ce camera izbucni într-un zgomot.

Dar Bronson era furibund, prea ocupat ca să se adreseze ei.

„Nu vrei să spui ce spui!” îi strigă Bronson înapoi către Koovia.

"Bineinteles ca da!" Koovia bubui. „Tatăl tău și-a luat privilegiul de multe ori. Orice adevărat rege McCloud trebuie să-care este, dacă *sunteți* un rege.“

A venit o altă urale mare de la McCloud, în timp ce trânteau cănile.

„Despre ce vorbește?” strigă în cele din urmă un războinic MacGil, confuz.

„Vorbesc despre deflorarea miresei în noaptea nunții!” Koovia bubui sfidător, înapoi la MacGil.

Toți MacGil-ii de pe partea lor a mesei s-au ridicat brusc într-un tumult, mormăind furios către McCloud.

Bronson a detectat mișcare cu coada ochiului și și-a ridicat privirea și a văzut câțiva soldați McCloud dând în jur la marginea camerei și blocând toate ieșirile.

Bronson a simțit o groapă în stomac când și-a dat seama că fusese pregătit. Totul a fost o capcană, plănuită de Koovia.

„Ne-ați păcălit cu sărbătoarea voastră!” ţipă acuzator războinicul MacGil către Bronson.

Bronson a vrut să strige că nu știe nimic despre asta, dar înainte să poată răspunde, Koovia a intervenit.

„Ești complet înconjurat!” strigă Koovia către cei de la MacGil. „Nu există nicio cale de ieșire. Preda mireasa. Este timpul ca regele nostru să se descurce cu ea. Și dacă el nu o face, vom face!”

Soții McCloud au aplaudat cu toții, împinși într-o furie de ebrietate, în timp ce soții MacGil și-au scos cu toții săbiile. McClouds l-au desenat și pe al lor.

În timp ce stăteau acolo, cu fața în față, Koovia s-a plimbat în jurul mesei, până la Bronson, câțiva dintre oamenii săi urmându-i, în timp ce

Bronson stătea în picioare și îl înfrunta.

„Ia mireasa și vei fi liderul nostru”, i-a spus Koovia lui Bronson. „Dacă nu, te vei confrunta singur cu moartea cu mâna mea, iar eu voi fi noul rege McCloud.”

Soldații McCloud au aplaudat.

Bronson se uită înapoi la Koovia. Fusese încolțit, depășit manevre. Ar fi trebuit să știe mai bine. Oamenii lui au văzut întotdeauna bunătatea ca o slăbiciune. Erau chiar mai primitivi decât își dăduse seama.

„Poți să-mi iei domnia, dacă vrei”, a răspuns Bronson calm, „dar nu vei atinge mireasa. Mai întâi va trebui să mă omori.”

Koovia se încruntă.

— Cum credeam, spuse el. „Un lider patetic până la ultimul.”

Bronson și-a scos sabia și a blocat calea lui Koovia către mireasă.

Koovia și-a scos sabia, iar tensiunea s-a îngroșat, în timp ce cei doi se pregăteau să se înfrunte.

Deodată, Luanda a făcut un pas înainte, între ei, și a întins calm o mână și a pus-o ușor pe sabia lui Koovia.

„Bronson vorbește neconform”, a spus ea. „Bineînțeles că își va îndeplini îndatoririle regale.”

Koovia s-a uitat în urmă, prinsă cu priză.

„Ești un om mare și puternic”, a adăugat Luanda. „Coboară-ți sabia și voi fi sigur că Bronson va face ceea ce spui. Sângele nu trebuie să fie vărsat aici în seara asta.”

Koovia se uită la ea, apoi își relaxă încet mâna, în timp ce își coborî puțin sabia. El o privi în sus și în jos și zâmbi.

„Tu însuți ești o piesă drăguță”, a spus Koovia. „După ce Bronson o are, s-ar putea să te iau.”

Ea i-a zâmbit înapoi.

„Mi-ar plăcea asta, Domnul meu”, a spus Luanda. Ea a făcut un pas înainte și i-a șoptit la ureche. „A trecut mult timp de când nu m-am culcat cu un adevărat lord.”

Koovia zâmbi larg, iar Luanda se lăsă pe spate și îi întâlni zâmbetul. Și-a relaxat mâna și, de îndată ce a făcut-o, Luanda a intrat în acțiune.

Luanda și-a scos rapid un pumnal ascuns din talie, s-a învârtit și, într-o mișcare fulgerătoare, a înjunghiat-o pe Koovia în gât.

Ochii i s-au deschis, când sângele i-a țâșnit pe piept și și-a ridicat mâinile spre lamă.

Dar era prea tarziu. Se prăbuși în genunchi, apoi se prăbuși înainte, cu fața înainte, mort.

Întreaga cameră se uită șocată.

O clipă mai târziu, ambele părți s-au încărcat reciproc cu un mare strigăt de luptă, fiecare urmărind să-l omoare pe cealaltă.

În timp ce Bronson stătea acolo, în mijlocul tuturor, știa, fără îndoială, că următorul război al Inelului începuse.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Thorgrin simți că ceva îl lingă pe față și deschise ochii pentru a-l vedea pe Krohn stând deasupra lui. Se trezi încet, dezorientat, și se ridică, întrebându-se unde este. Și-a zărit calul, care stătea încă lângă intrarea în peșteră și și-a amintit că a venit aici, prin pădure, noaptea și pe o ploaie torenţială. Acum soarele pătrundea prin peșteră, păsările ciripeau, lumea era uscată, iar Thor se ridică, dezorientat, întrebându-se dacă s-a întâmplat vreodată ceva din toate astea.

Întâlnirea lui cu Argon fusese reală? Un vis? Sau undeva la mijloc?

Thor s-a ridicat și și-a frecat ochii și a încercat să distingă ceea ce era un vis de ceea ce era real. S-a uitat de jur împrejur, căutând Argon, dar nu a fost găsit nicăieri. Simțea o căldură curgându-i prin corp, se simțea mai puternic decât a avut vreodată. Au avut cu adevărat o sesiune de antrenament? Thor se simțea de parcă ar fi făcut-o.

Mai presus de toate, Thor a simțit că i-ar fi fost transmis un mesaj și a simțit că îi țiuia în urechi. Mama lui. Ultimul indiciu pentru găsirea ei îl aștepta în orașul natal. A fost adevărat?

Thor a mers la marginea peșterii și a făcut câțiva pași afară și s-a uitat la pădure. Apa picura din ramuri în soarele dimineții devreme, iar pădurea era plină de viață, cu sunetele animalelor și insectelor care se trezeau pentru a doua zi. S-a uitat la lumina soarelui dimineață devreme, razele pătrunzând prin frunze, iar visul său atârna pe el ca o ceață. Știa, cu o claritate arzătoare, exact ce trebuia să facă; trebuia să se întoarcă în orașul natal. Trebuia să vadă singur dacă ultimul indiciu era acolo. Modul de a-și găsi mama.

Thor s-a urcat pe cal, a dat cu piciorul și, Krohn pe călcâie, a pornit prin pădure. El știa intuitiv calea de data aceasta, modul exact de a părăsi această pădure, poteca care avea să ducă în orașul său natal. A închis ochii în timp ce călărea și și-a amintit că a văzut pădurea din ochii bufniței, a văzut întregul peisaj și nu se mai simțea pierdut. S-a uitat la natura din jurul lui, a auzit zgomotele animalelor și s-a simțit una cu ele; se simțea mai

puternic, atotputernic, de parcă ar putea merge oriunde în lume și să nu se piardă.

Thor a ajuns curând la marginea pădurii și a privit afară și a văzut drumul în fața lor, șerpuit, care ducea peste dealuri și văi, până la răscrucea de drumuri despre care știa că îl va duce în satul său. Recunoscu munții din depărtare, drumul singuratic pe care îl parcursese toată copilăria pentru a-și părăsi satul.

Thor îl privi cu un sentiment de aprehensiune. O parte din el chiar nu dorea să se întoarcă în orașul natal. Știa că atunci când va sosi vor fi toți acei băieți, iar tatăl său, așteptând să-l întâmpine, patron și condescendent. Simțea deja privirile oamenilor din sat, ale tuturor băieților cu care crescuse. Nu l-ar vedea așa cum era acum; l-ar vedea în continuare ca pe băiatul pe care l-au cunoscut cândva, cel mai mic băiat al unui cioban, cineva care nu trebuie luat în serios.

Dar Thor și-a lovit calul, hotărât. Nu era vorba despre ei. Era vorba despre misiunea lui mai mare. I-ar suporta pe toți pentru a avea șansa de a-și găsi mama.

Thor a pornit pe drum, spre sat. S-a pregătit în timp ce ocoli o curbă, a încetinit calul și, în cele din urmă, a intrat prin oraș, micul și somnoros sat fermier de care își amintea, fără nici măcar un zid adecvat în jurul lui sau o poartă care să-i marcheze intrarea. Crescând, el crezuse că acesta era cel mai grozav loc din lume. Dar acum, după ce am fost în atâtea locuri, am văzut atâtea lucruri, acest oraș părea mic, patetic. Era doar un alt sat sărac, fără nimic deosebit. Era un loc pentru oameni care nu ajunseseră în altă parte, care se stabiliseră în această regiune săracă și uitată a Inelului.

Thor s-a întors și a călărit pe strada principală a satului său, pregătindu-se, așteptându-se să-l vadă plin de viață, așa cum era de obicei, cu toate fețele pe care le recunoștea. Dar ceea ce a văzut l-a surprins: străzile nu erau așa cum se aștepta el, pline de oameni, animale, copii — în schimb, erau complet goale. Pustii. Satul lui fusese părăsit.

Thor nu putea înțelege priveliștea dinaintea lui. Era o dimineață tipică, însorită și nu avea sens ca aceste străzi să fie goale. Privind mai atent, a fost surprins să vadă că multe dintre clădiri au fost distruse, reduse la mormane de moloz. S-a uitat în jos și a văzut resturi de urme pe străzi, semne ale unei mari armate care trecea pe aici. S-a uitat la căsuțele de piatră și a văzut pete de sânge pe unele dintre ele.

Cu ochiul său de soldat profesionist, Thor a știut imediat ce se întâmplase aici: Imperiul. Armata lor invadase această regiune a Inelului și, evident, trecuseră prin acest sărman sat; oamenii de aici au fost destul de ghinionişti încât să-i fie prinşi în cale, iar locul acesta fusese decimat. Tot ce știa Thor cândva dispăruse – de parcă nu ar fi fost niciodată.

Thor a descălecat și a mers sumbru pe străzi, simțindu-se îngrozitor în timp ce trecea pe lângă cochilii de structuri pe care abia le recunoștea. Încet-încet, își dădea seama că toți cei care trăiseră odată aici fie fugiseră, fie erau acum morți.

A fost un sentiment ciudat. Acest loc în care își cunoștea cel mai mult viața ca acasă, a fost abandonat. Cel mai ciudat lucru a fost că Thor nu avusese nicio dorință să se întoarcă aici și ar fi fost bucuros să nu mai vadă niciodată acest loc; și totuși, acum, când o vedea așa, simțea regretul. Văzând-o așa l-a făcut pe Thor să se simtă, destul de ciudat, ca și cum nu ar mai avea nicio casă pe lume, nicio urmă a originilor sale.

Unde era adevărata lui casă în lume? se întrebă Thor. Ar trebui să fie o întrebare simplă de răspuns și, totuși, cu cât Thor trăia mai mult, cu atât începea să realizeze că aceasta era cea mai dificilă întrebare dintre toate.

Thor a auzit zgomotul unei oale, s-a întors și s-a pregătit, în gardă, pentru a vedea o căsuță mică, încă în picioare, cu un zid distrus. Ușa era întredeschisă, iar mâna lui Thor căzu la mânerul sabiei, întrebându-se dacă înăuntru era vreun soldat rănit, sau poate un răpitor.

În timp ce privea intrarea, ieși o femeie bătrână și grea, care își duce oala, clătinând, îmbrăcată în zdrențe. Și-a dus oala, plină de apă, la o grămadă de lemne. Tocmai o pusese jos când ridică privirea pentru a-l vedea pe Thor.

Ea a sărit înapoi, speriată.

"Cine ești tu?" ea a intrebat. „Nimeni nu a mai trecut pe aici de la război.”

Thor o recunoscu vag; era una dintre bătrânele cocoșate perpetuu în fața căsuțelor lor, gătind.

„Numele meu este Thorgrin”, a spus el. „Vreau să spun că nu-ți face rău. Locuiam aici. Am fost crescut aici.”

Ea îşi miji ochii spre el.

— Te cunosc, spuse ea. — Ești cel mai mic dintre frați, a adăugat ea în derizoriu. „Băiatul ciobanului”.

Thor se înroși. Ura că oamenii încă se gândeau la el în acest fel, că oricât de multă onoare ar fi obținut, nu va fi niciodată diferit.

— Ei bine, nu te aștepta să găsești pe nimeni aici, adăugă ea, încruntat, dându-și focul. „Sunt cam singurul care a mai rămas."

Thor a avut deodată un gând.

— În tatăl meu încă aici?

Thor simți un nod în gât la ideea de a-l vedea din nou. Spera că nu va trebui. Și totuși, în același timp, spera că nu era mort. Oricât de mult îl ura pe bărbat, din anumite motive, gândul îl deranja.

Femeia a ridicat din umeri.

— Verifică singur, spuse ea, apoi îl ignoră, întorcându-se înapoi la tocană.

Thor s-a întors și a continuat să meargă prin sat, acum un oraș fantomă, Krohn pe călcâie. A șerpuit pe străzi, până când în cele din urmă a ajuns la fosta lui casă.

A dat colțul și s-a așteptat să-l vadă stând acolo, ca întotdeauna, și a fost șocat să vadă că era un morman de moloz. Nu a mai rămas nimic. Fără casă. Se așteptase să-și vadă tatăl, stând acolo, încruntat în spate, așteptându-l. Dar nici el nu era acolo.

Thor se îndreptă încet spre mormanul de moloz, Krohn pe călcâie, scâncind, de parcă ar fi putut simți tristețea lui Thor. Thor nu știa de ce era trist. Urase acest loc; și totuși, din anumite motive, îl deranja.

Thor se apropie de grămada de pietre și le-a lovit cu degetul de la picior, scotocind, căutând ceva, nu știa ce. Un indiciu, poate. O idee. Oricare ar fi fost ceea ce îl dusese înapoi în acest loc. Poate că toate acestea fuseseră o greșeală? Poate că fusese un prost să-și urmeze intuiția? Poate că toate acestea fuseseră o iluzie? Poate că nu exista nici un indiciu după tot ce l-ar putea duce la mama lui?

După câteva minute, Thor a terminat de lovit peste stânci. Oftă, pregătindu-se să se întoarcă și să plece. Toate acestea fuseseră o greșeală. Nu a mai rămas nimic pentru el aici. Doar fantome ale ceea ce fusese cândva.

Când Thor s-a întors și a început să se întoarcă, deodată Krohn a scâncit. Thor se întoarse și îl zări pe Krohn în depărtare, în partea îndepărtată a curții, în apropierea structurii mici în care locuise Thor, departe de restul familiei. Krohn se văita, uitându-se înapoi și cotrobăind printre stânci, de parcă l-ar fi îndemnat pe Thor să vină să vadă.

Thor s-a grăbit, a îngenuncheat lângă Krohn și s-a uitat, întrebându-se.

„Ce este, băiete?” întrebă Thor, mângâindu-l pe cap. "Ce vezi?"

Krohn s-a scâncit în timp ce lăbușa spre o stâncă mare, iar Thor se întinse și trase înapoi piatra grea. A găsit mai multe pietre și a continuat să le extragă până când în sfârșit a văzut ceva. Ceva sclipea, prindea soarele.

Thor se întinse, în crăpătura stâncilor, și o trase afară. A ridicat ceva mic, a îndepărtat murdăria și i-a aruncat o privire mirat. În timp ce a îndepărtat toată murdăria, a văzut că era strălucitoare, galbenă, rotundă. Se uită mai atent și în cele din urmă și-a dat seama că era un medalion de aur.

Avea litere frumoase pe ea, iar Thor a văzut că era sculptată în inscripții, într-o limbă pe care nu o putea înțelege. Thor și-a trecut degetele de-a lungul marginii acestuia și a dat peste ceva, ca o închizătoare. A împins-o, iar medalionul s-a deschis.

Spre surprinderea lui Thor, a văzut o inscripție cu aur pe o parte și o săgeată aurie, învolburând, pe cealaltă. Se mișca de fiecare dată când o întorcea. S-a oprit și a continuat să îndrepte într-o direcție. De fiecare dată când se mișca, săgeata se ajusta.

Thor a îndepărtat murdăria și a citit inscripția, aceasta într-o limbă pe care o cunoștea. Când a citit cuvintele, inima i s-a oprit.

Pentru fiul meu. Thorgrin. Urmați săgeata. Și te va conduce la mine.

Inima batându-se, Thor s-a ridicat și s-a întors și a ridicat medalionul și a găsit săgeata îndreptată într-o anumită direcție. S-a uitat la cer, la orizont și a știut că această săgeată îl va conduce în Țara Druizilor.

În timp ce Thor îl apucă, simți un curs extraordinar prin palmă, prin întregul corp. Știa că era real, că toate acestea erau reale și era sigur că venise timpul să-și găsească mama. Sosise timpul să aflu adevărul despre cine era el cu adevărat, cine trebuia să fie.

Thor s-a uitat la cer și a hotărât că de îndată ce copilul său se va naște, de îndată ce nunta se va termina, va pleca.

Thor s-a uitat la orizont și și-a simțit mama mai aproape decât a fost vreodată.

„Ai răbdare, mamă”, a spus el. „Vin după tine.”

CAPITOLUL TREIZECE

Gwendolyn stătea pe parapetele superioare ale castelului ei, privind în jos la Curtea Regelui, admirând toate pregătirile pentru nuntă, admirând cât de magnific arăta orașul reconstruit. Acum că toată lumea plecase în ziua plecării, Gwen trebuia să ia o pauză ea însăși, avea nevoie de ceva timp singură aici sus. Era o zi frumoasă, soarele strălucea, o briză caldă de vară legăna ramurile pomilor fructiferi, iar Gwen se lăsă pe spate și inspiră aer curat.

Se auzi un țipăt, iar Gwen ridică privirea și îl văzu pe Ralibar, înălțându-se sus, împletindu-se cu Mycoples, ei doi făcând cercuri largi în jurul Curții Regelui. Gwen zâmbi, gândindu-se la plimbarea ei de dimineață pe Ralibar, amintindu-și cât de blând fusese el astăzi. Cei doi erau din ce în ce mai apropiați, de parcă el simțea cât de însărcinată era ea și zbura cu mare grijă. Se simțea liniștită să-l vadă învârtindu-se, de parcă ar fi fost supravegheată, protejată.

Gwen s-a uitat la orizont și a știut că Thor era acolo undeva și se va întoarce în curând și că, în cele din urmă, nu mai aveau de ce să se teamă. Totul era perfect acum și, din anumite motive, nu se simțea în largul lui. Nu știa de ce, dar nu se putea abține să nu simtă că ceva întunecat era la orizont, venea pentru ei pe toți. A fost real? Sau era doar propria ei mintea care îi juca feste? Mintea i se învârtea cu atâtea chestiuni mărunte legate de conducerea regatului ei, îi era greu să gândească clar.

„Afacerile de stat”, se auzi o voce, „poate să te apasă ca o piatră”.

Gwendolyn se întoarse, încântată să recunoască acea voce și l-a văzut pe Argon, stând acolo, ținându-și toiagul, purtând mantia și gluga, ochii strălucind chiar prin ea. El s-a apropiat de ea, cu toiagul clacând pe piatră în timp ce mergea, și a stat lângă ea, privind cu ea asupra regatului ei.

— Mă bucur că ești aici, spuse ea, întorcându-se și privind afară lângă el. „În ultimul timp am fost rău în largul meu. Și nu știu de ce.”

„Dar tu nu?” întrebă el criptic.

Ea se întoarse și se uită la el, întrebându-se.

„Greșesc?” ea a intrebat. „Spune-mi sincer: este pe cale să se întâmple ceva groaznic? Este pacea noastră pe cale să fie spulberată?”

Argon se întoarse și se uită la ea atât de mult, încât intensitatea ochilor lui aproape o făcu să se întoarcă. În cele din urmă, el a rostit un cuvânt care a provocat un fior în ea:

"Da."

Inima lui Gwendolyn bătea cu putere la cuvintele lui și ea simți că îi curge sângele. Ea se uită înapoi, simțind o panică lent peste ea.

"Ce este?" întrebă ea, cu vocea tremurândă. "Ce se va intampla?"

Încet, Argon clătină din cap.

„Mi-am învățat lecția despre amestecul în chestiuni umane.”

S-a întors înapoi, cercetând regatul ei.

„Te rog”, a rugat ea. „Spune-mi doar destule, cât să mă pregătesc. Să fac tot ce trebuie pentru a-mi proteja poporul.”

Argon oftă.

— Tu semeni mult cu tatăl tău, spuse el. „Nici nu știi cât. Întotdeauna a vrut să fie cel mai mare conducător care putea fi; dar uneori, soarta ia în cale.”

S-a întors și s-a uitat la ea, iar pentru prima dată, ea a văzut compasiune în ochii lui.

„Nu toate regatele sunt menite să dureze”, a spus el. „Și nu toți conducătorii. Ai făcut o treabă minunată, mai mare decât orice MacGil înaintea ta. Ai smuls controlul unui soar care trebuia să se întâmple și ai făcut-o cu curaj și onoare. Tatăl tău se uită de sus la tine acum și îți zâmbește.”

Gwen a simțit o încălzire la cuvintele lui.

„Totuși, unele lucruri”, a continuat el, „sunt dincolo de controlul tău. Cu toții suntem la cheremul unui destin mai mare care străbate universul. Inelul are propria sa soartă, așa cum o persoană are o soartă.”

Gwen înghiți, disperată să afle mai multe.

„Ce pericol ne-ar putea afecta acum?” ea a intrebat. „Scutul este restaurat. Imperiul a dispărut. Andronic a murit. McCloud a murit. Avem doi dragoni aici. Ce ne poate face rău? Ce mai pot face?”

Încet, Argon clătină din cap.

„Ascunzi în mijlocul celor mai glorioase flori, se află cei mai veninoși șerpi; în spatele celui mai strălucitor soare se află cei mai întunecați nori, cele mai înverșunate furtuni, care așteaptă să se adune. Nu

te uita la soare; uită-te la norii din spatele ei, norii pe care încă nu îi vezi. Să știi cu siguranță că sunt acolo. A pregati. Fa-o acum. Depinde de tine și de nimeni altcineva. Tu ești păstorul care conduce turma, iar turma nu știe ce va veni."

Gwendolyn se cutremură, Argon confirmând ea însăși ceea ce simțea. Ceva oribil era la orizont și depindea de ea, și numai de ea, să ia măsuri, să se pregătească. Dar ce?

Gwen se întoarse să-l întrebe pe Argon mai mult, dar înainte ca ea să-și poată deschide gura, el dispăruse deja. Se uita la nori, la cer, la orizont, mirată. Ziua părea atât de perfectă. Ce pândea dincolo?

*

Gwendolyn stătea în Casa Savanților reconstruită, în fața unei mese lungi și antice din lemn acoperită complet de cărți, suluri și hărți, studiindu-le pe toate cu atenție. Acesta a fost singurul loc din regat, Gwen a venit pentru alinare, pentru pace și liniște, aceste cărți străvechi, prăfuite, o puneau mereu în largul ei, legând-o de copilăria ei. Într-adevăr, Gwen și-a dedicat o mare parte din timpul ei în ultimele șase luni pentru a supraveghea personal reconstrucția acestei clădiri care însemnase atât de mult pentru ea, pentru Aberthol și pentru tatăl ei. Ea insistase ca ea să fie restaurată pentru a fi la fel de frumoasă precum fusese, și totuși chiar mai mare, suficient de mare pentru a conține și mai multe volume. Majoritatea volumelor lor prețioase fuseseră arse sau furate de Imperiu; dar adânc în nivelurile inferioare, Aberthol a ascuns cu înțelepciune povești de cărți care au rămas neatinse. Andronic, care era sălbatic, nu-și dăduse seama cât de adânc, sub pământ, fusese construită Casa Învățătorilor – tocmai pentru vremuri ca acestea, timpuri de război – și, din fericire, unele dintre cele mai prețioase obiecte fuseseră salvate.

Aceste volume au fost cele pe care Gwendolyn a analizat cu atenție acum. Mai erau și alții, deoarece Gwendolyn își pusese misiunea de a-i pune pe oamenii ei să cutreiere Inelul, să găsească orice volume prețioase care ar putea fi împrăștiate. S-au întors cu vagoanele încărcate, pline cu volume pe care ea le plătise personal, iar în curând ea a reconstruit Casa Învățătorilor într-o bibliotecă mai mare decât fusese vreodată. Îi plăcea și mai mult această casă nouă și era uimită că o scoase, fără să se gândească cu adevărat că ar putea fi reconstruită din cenușă când o văzuse pentru prima oară în acea stare jalnică. Era lucrul de care era cel mai mândră de când începuse reconstrucția.

Gwen fusese ascunsă aici toată ziua, încă de la întâlnirea ei fatidică cu Argon, cercetând carte după carte, sul după sul, citind despre ceea ce făcuseră toți strămoșii ei în vremuri de necazuri, vremuri de invazie. Se întreba cum s-au pregătit toți, pe timp de pace, pentru un dezastru care se pregătea. S-ar putea ca Gwen să nu reușească să controleze ceea ce avea să urmeze, dar singurul lucru pe care îl putea controla era bursa ei și i-a oferit întotdeauna confort și un sentiment de control pentru a citi în perioadele de criză.

În timp ce Gwen a citit despre refugiile și evadările antice, și-a dat seama că singurul lucru pentru care nu îl plănuise în reconstrucția Curții Regelui era o cale de evadare. La urma urmei, Curtea Regelui era cel mai fortificat oraș al Inelului – ce nevoie ar putea fi de evadare? Și unde ar putea ei să scape, în care era mai întărit?

Și totuși cuvintele lui Argon răsunau în capul ei și simți nevoia să se pregătească. Ea a simțit că, dacă ar fi să fie un lider bun, atunci ar trebui să aibă o rezervă de rezervă. Un fel de plan de evadare. Ce ar face dacă Curtea Regelui ar fi depășită? A fost dureros chiar și de luat în considerare, deoarece tocmai îl reconstruiseră – totuși ea simțea nevoia să aibă un plan în vigoare. Și dacă cumva Inelul ar fi distrus din nou? Ce se întâmplă dacă cumva Scutul ar fi coborât sau distrus? Atunci ce? Nu și-a putut lăsa oamenii expuși la sacrificare. Nu sub ceasul ei.

Gwendolyn a citit ore și ore despre sacii din toate marile orașe ale Inelului de-a lungul secolelor. Ea a citit istoria, încă o dată, a tuturor MacGil, a tatălui tatălui ei și a tatălui tatălui său. Ea s-a simțit mai conectată ca niciodată cu strămoșii ei, în timp ce a citit din nou despre încercările și necazurile lor, despre toate greutățile tuturor regilor dinaintea ei. Ea s-a trezit pierzându-se în istoria lor. A fost uimită să vadă că alții au experimentat prin ceea ce trecea ea, au avut aceleași necazuri și provocări de a conduce un regat pe care le-a avut ea, chiar și cu atâtea secole în urmă. În anumite privințe, nimic nu s-a schimbat.

Cu toate acestea, în ciuda a tot ceea ce a citit, nu a găsit nicăieri nicio referire la vreo eventualitate de evadare. Cea mai apropiată referință pe care a găsit-o a fost o notă de subsol obscure dintr-o poveste de acum șase secole: un vrăjitor străvechi reușise să doboare Scutul pentru un timp, iar creaturile sălbatice traversaseră canionul și invadaseră Inelul. Cel de-al doilea rege MacGil, realizând că nu era în stare să se lupte cu ei pe toți, și-a luat oamenii – un popor mult mai mic decât aveau acum – i-a încărcat pe

nave și i-a evacuat pe toți în Insulele Superioare. Când Scutul a fost restaurat și creaturile au plecat, el le-a mutat înapoi pe continentul Inelului, salvându-i pe toți și ucigând creaturile care au rămas.

Gwen, intrigata, a examinat hărțile antice și prăfuite, ilustrând imagini cu traseele pe care le parcurseseră. Săgețile brute arătau felul în care călătoriseră pentru a urca pe nave, apoi rutele către Insulele Superioare. Ea a studiat diagramele și a gândit totul cu atenție. Fusese un plan primitiv pentru o vreme primitivă, o perioadă în care Inelul era mult mai mic. Și totuși funcționase.

Cu cât Gwen s-a gândit mai mult la asta, cu atât mai mult și-a dat seama că există o mare înțelepciune în acel plan – înțelepciune care ar putea fi aplicată astăzi. În cazul unui dezastru, nu putea ea să facă la fel ca strămoșii ei? Nu putea ea să-și evacueze oamenii în Insulele Superioare? S-ar putea să nu se poată întoarce la Inel, așa cum au făcut-o strămoșii ei. Dar puteau măcar să aștepte invazia sau dezastrul, măcar să trăiască acolo suficient de mult pentru ca oamenii ei să decidă ce să facă. Ar fi fost ferite, cel puțin, de o invazie în masă: la urma urmei, Insulele Superioare erau un loc imposibil de atacat, cu țărmurile lor zimțate în toate direcțiile, conducând toți inamicii în puncte de sufocare înguste. Un milion de oameni care atacau au fost la fel de buni ca o sută. Imperiul ar putea trimite zeci de mii de nave, dar ele ar putea să atace doar cu câteva la un moment dat. Iar vremea urâtă și curenții au ajutat și mai mult la apărarea insulelor.

Ochii lui Gwen erau obosiți de citit și totuși stătea în picioare, gândindu-se la toate, simțind o zguduire de emoție. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se încânta mai mult la idee. Poate că o retragere în Insulele Superioare era planul perfect în cazul unui dezastru.

Gwen închise cartea, și-a frecat ochii și s-a lăsat pe spate și a oftat. Se lăsa dusă de cap? Pierdut în gânduri catastrofale? La urma urmei, afară era o zi frumoasă și însorită de vară, iar nunta ei, ziua visurilor ei, era doar la o jumătate de lună distanță. Nu erau atacați sau invadați și erau mai puternici decât fuseseră vreodată strămoșii ei. Știa că ar trebui să lase în urmă toată această gândire întunecată și să iasă acolo și să se bucure de zi. Era prea predispusă la gânduri catastrofale; ea fusese întotdeauna.

În timp ce Gwen s-a ridicat și se pregătea să plece, a doborât din greșeală o carte mare și grea și, în timp ce o făcea, o carte mai mică, ascunsă anterior, a căzut din ea, pe podea, într-un mic nor de praf. Era o carte minusculă, stacojie, legată în piele și, când Gwen o ridica cu

curiozitate, întoarse paginile și le găsi fragile. Acest volum curios era atât de vechi, încât paginile lui deveniseră maronii odată cu vârsta.

În timp ce Gwen se uită la limba veche în care era scrisă, a fost surprinsă să vadă ce era: *Cartea Profețiilor a lui Sodarius* . A auzit de ea toată viața, dar nu a fost niciodată sigură dacă există cu adevărat. Auzise zvonuri despre asta, dar nimeni pe care o întâlnise vreodată nu pusese mâna pe el. Trebuia să conțină cele mai fantastice predicții pentru viitorul Inelului, dintre care unele erau precise, iar altele nu s-au împlinit niciodată.

Mâinile lui Gwen tremurară de emoție când și-a dat seama ce ținea. Ea întoarse repede paginile, parcurgând, până când a ajuns la profețiile care se adresau timpului și locului ei. S-a oprit, cu respirația superficială, când a găsit propriul ei nume.

Al șaptelea și ultimul conducător al lui MacGil va fi cel mai mare. Ea își va conduce poporul prin cea mai mare victorie. Cu toate acestea, ea îi va conduce și prin cea mai mare cădere. Gwendolyn va fi numele ei.

Gwen se opri, cu mâinile tremurând, cu greu în stare să creadă ce citea. Ea a întors pagina cu ezitare:

Gwendolyn își va conduce oamenii la...

Gwen coborî privirea și văzu cu consternare că unele pagini erau arse, tăiate la mijlocul propoziției. Restul cărții arăta doar fragmente de fraze, toate tăiate, rupte la mijlocul propoziției. A întors paginile frenetic, disperată să știe ce se va întâmpla. Ea a scanat, căutând cuvinte cheie și nu i-a venit să creadă când a dat peste numele lui Thorgrin:

Și soțul ei Thorgrin va muri și moartea lui va veni când...

Gwen întoarse paginile, nerăbdătoare să vadă predicțiile exacte, cu mâna tremurândă. I s-a făcut rău la stomac când a citit datele. Nu putea fi.

Gwen a luat cartea și a aruncat-o prin cameră, lovindu-o de perete și a izbucnit în lacrimi.

Și-a spus că totul era o prostie, scrierile unui hack de secole în urmă. Cu toate acestea, în ciuda ei, Gwen nu a putut să nu simtă că totul este adevărat.

"Doamna mea?" se auzi o voce frenetică.

Gwendolyn se întoarse pentru a vedea chipul îngrijorat al lui Aberthol în prag, pierzând în cameră.

„Îmi pare rău”, a spus Gwen, „Nu am vrut să arunc cartea...”

Aberthol clătină din cap.

„Nu de asta am venit”, a spus el. „Tocmai am primit veşti urgente. Veşti groaznice, mă tem. Doamna mea, trebuie să pleci imediat. Mama ta este pe moarte.”

Gwendolyn simți o zguduire la cuvintele lui.

Ea a sărit de la masă și a fugit din cameră, pe lângă Aberthol. A simțit o durere îngrozitoare în stomac când a urcat treptele de piatră câte trei și a continuat să alerge pe hol.

Ea a izbucnit pe ușa din față, în aer curat, ștergând lacrimile, încercând să alunge gândurile morbide. A alergat prin câmpuri, îndreptându-se spre castelul mamei sale, disperată să ajungă acolo suficient de repede.

Mama ei pe moarte. Cum? se întrebă ea. Intenționa să petreacă mai mult timp cu ea. În fiecare zi intenționa să o facă, dar fusese atât de ocupată cu treburile instanței.

Gwendolyn a alergat și a fugit, nevrând să rateze ultima suflare a mamei ei, împingându-se mai tare și mai repede.

Dintr-o dată, o durere îngrozitoare i-a străbătut stomacul. Gwen se prăbuși în mijlocul câmpurilor, singură, țipând. Stătea întinsă acolo, privind în sus la cer, deoarece o durea stomacul mai mult decât putea spune. Cu greu putea să respire, simțind crampe supreme năvălindu-i în valuri, una după alta. Copilul s-a răsturnat ca un nebun, durerile atât de intense încât nu se putea mișca.

Gwen se lăsă pe spate și țipă spre cer, zăcând acolo, singură, complet singură, trăind o agonie dincolo de ceea ce putea descrie. Voia să vină cineva la ea. Dar știa că nimeni nu o va face, nu aici. Ar trebui să se întâmple aici, în acest loc, fără ajutor. A fost inundată de panică în timp ce se întreba dacă copilul va supraviețui. Dacă ar supraviețui.

Dar nimic nu l-ar putea opri acum. Gwen se lăsă pe spate și țipă și țipă, până când strigătele ei au fost întâmpinate, sus, de strigătele unei păsări, sus pe cer.

Bebeluşul ei venea.

ACUM DISPONIBIL!

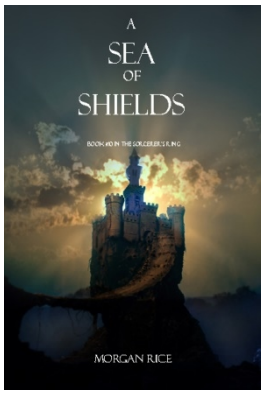

O MARE DE SCURTURI
Cartea #10 în Inelul vrăjitorului
SAU
PACHET INELUL Vrăjitorului (cărțile 10, 11 și 12)

În O MARE DE SCUTURURI (CARTEA #10 ÎN INELUL VRAȚILOR), Gwendolyn dă naștere copilului ei și al lui Thorgrin, în mijlocul unor prevestiri puternice. Cu un fiu născut din ei, viețile lui Gwendolyn și Thorgrin sunt schimbate pentru totdeauna, la fel ca și destinul Inelului.

Thor nu are de ales decât să se îmbarce pentru a-și găsi mama, să-și părăsească soția și copilul și să se aventureze departe de patria sa într-o căutare periculoasă care va avea în joc chiar viitorul Inelului. Înainte de a se îmbarca, Thor se unește cu Gwendolyn în cea mai mare nuntă din istoria familiei MacGil, trebuie mai întâi să ajute la reconstruirea Legiunii, își aprofundează pregătirea cu Argon și i se oferă onoarea la care a visat întotdeauna când este inclus în Argintul și devine Cavaler.

Gwendolyn se tulbură de nașterea fiului ei, de plecarea soțului ei și de moartea mamei sale. Tot Inelul se adună pentru înmormântarea regală, care le reunește pe surorile înstrăinate, Luanda și Gwendolyn, într-o confruntare

finală care va avea implicații grave. Profețiile lui Argon răsună în capul ei, iar Gwendolyn simte un pericol care se profilează pentru Inel și își promovează planurile de a-și salva toți oamenii în cazul unei catastrofe.

Erec primește vești despre boala tatălui său și este chemat înapoi acasă, în Insulele de Sud; Alistair i se alătură în călătorie, pe măsură ce planurile lor de nuntă sunt puse în mișcare. Kendrick își caută mama pierdută de mult și este șocat de cine găsește. Elden și O'Connor se întorc în orașele lor natale pentru a descoperi că lucrurile nu sunt ceea ce se așteaptă, în timp ce Conven cade mai adânc în doliu și spre partea întunecată. Steffen găsește dragostea pe neașteptate, în timp ce Sandara o surprinde pe Kendrick părăsind Inelul, înapoi în patria ei din Imperiu.

Reece, în ciuda lui, se îndrăgostește de vărul său, iar când află fiii lui Tirus, pun în mișcare o mare trădare. Matus și Srog încearcă să mențină ordinea în Insulele Superioare, dar apare o tragedie a neînțelegerii când Selese descoperă aventura, chiar înainte de nunta ei, și un război amenință să izbucnească în Insulele Superioare din cauza pasiunilor inflamate ale lui Reece. Partea McCloud a Highlands este la fel de instabilă, cu un război civil pe punctul de a izbucni din cauza stăpânirii instabile a lui Bronson și a acțiunilor nemiloase ale Luandei.

Cu Inelul în pragul războiului civil, Romulus, în Imperiu, descoperă o nouă formă de magie care poate distruge Scutul definitiv. El încheie o înțelegere cu partea întunecată și, încurajat cu o putere pe care nici măcar Argonul nu o poate opri, Romulus se îmbarcă cu o modalitate sigură de a distruge Inelul.

Cu construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, A SEA OF SHIELDS este o poveste epică despre prieteni și iubitori, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile.

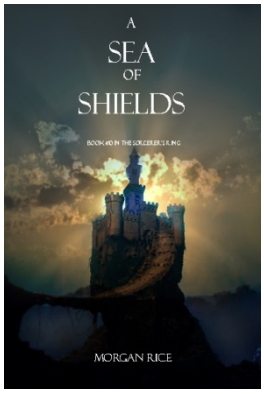

O MARE DE SCURTURI
Cartea #10 în Inelul vrăjitorului
SAU
PACHET INELUL Vrăjitorului (cărțile 10, 11 și 12)

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

TURNED (Cartea nr. 1 în Jurnalele vampirilor), ARENA ONE (Cartea nr. 1 a Trilogiei de supraviețuire) și A QUEST OF HEROES (Cartea nr. 1 din Inelul vrăjitorului) și RISE OF THE DRAGONS (Regii și vrăjitorii — Cartea nr. 1) sunt disponibile fiecare ca descărcare gratuită!
Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!